

Tomkiss Tamás

Március 14

- III szinoptikus könyv -

© Tomkiss Tamás, 2002

TARTALOM

ELSŐ KÖNYV - Petrovics Sándor nagy utazása I.

1. EPIZÓD Melyben a Hős magáról beszél, retrospektíve tisztázza származása és hivatása körülményeit, valamint rámutat hitvallása lényegére - Petrovics Sándor bemutatkozik
2. EPIZÓD Melyben a Hős együtt ünnepel a Nemzettel augusztus 20-án, valamint rágyújt egy cigarettára, továbbá felszáll egy vonatra, mellyel nem jut el oda, ahová indult - Petrovics Sándor szerencséje
3. EPIZÓD Melyben a Hős megrendültségéről tesz tanúbizonyságot szeretett fővárosa pusztulása felett, költői munkássága új utakra lel, küldetésstudata tetőfokára hág - Petrovics Sándor, az Alföld poétája
4. EPIZÓD Melyben a Hős különös állapotba kerül, ismeretlen helyen, ismeretlen társaságban, újszerű helyzetben kénytelen szembesülni a magyarokkal, s küldetését Kármán József kalauzolásával teljesíti - Petrovics Sándor a pokolban
5. EPIZÓD Melyben Hősünk folytatja kísérteties útját Kármán József kitartó támogatásával, újabb, nem hétköznapi helyekre vetődnek, s fontos szerephez jutnak a P betűk - Petrovics Sándor a purgatóriumban
6. EPIZÓD Melyben a Hős és kísérője, Kármán József minden eddiginél messzebbre jutnak; ahonnan meglehetősen ritka a visszamenet, ám ez, Hamvas Béla közreműködésével, mégis sikerül Sándornak - Petrovics Sándor a paradicsomban

MÁSODIK KÖNYV - Petrovics Sándor nagy utazása II.

1. EPIZÓD Melyben Petrovics Sándor egy ismeretlen erdőben találja magát, ahol kezdetben csönd honol, ám váratlanul megjelenik egy medve - Petrovics Sándor az erdőben
2. EPIZÓD Melyben a Hős merőben újszerű körülmények között találja magát, továbbá váratlan újítások kerülnek bemutatásra a medvevadászat területén, s végül a medve is meglepetést okoz - Petrovics Sándor és a medve
3. EPIZÓD Melyben Hősünk méltatlan helyzetbe kerül újdonsült ismerősei révén, köznevetség tárgyává válik Székesfehérvár főterén, majd megdöbbenő információkhoz és ütéshez jut - Petrovics Sándor Fehérváron
4. EPIZÓD Melyben Hősünk még méltatlanabb körülmények közé kerül, ahol lehetősége nyílik helyzete átgondolására, s egyéb filozofikus természetű elmélkedésekre - Petrovics Sándor a tömlőcben
5. EPIZÓD Melyben a Hős szerencsét próbál István király udvarában, s erőfeszítései nem vesznek kárba, hiszen lehetősége nyílik idegen nyelvek elsajátítására - Petrovics Sándor István király udvarában
6. EPIZÓD Melyben Petrovics Sándor különleges kegyben részesül, s így módjában áll megbizonyosodni egy fontos kérdésről, ám egy szerencsétlen baleset a hangulatra rossz hatást gyakorol - Petrovics Sándor a sátoros ünnepen
7. EPIZÓD Melyben Hősünk ismét szorult helyzetbe kerül, ahol is nem sok jóra van kilátása, és félelmetes jelenése is támad - Petrovics Sándor a tömlőcben II.
8. EPIZÓD Melyben a Hős megpillantja a Dunát, a P-jelek ismét szerephez jutnak, s végül szerzetesek közé kerül - Petrovics Sándor a Benedek-rendben
9. EPIZÓD Melyben Petrovics szerencsét próbál Esztergomban, ahol élete új fordulatot vesz Könyves Kálmán és Buzilla királyné jóvoltából - Petrovics Sándor Esztergomban
10. EPIZÓD Melyben a Hős folyóiratot indít önmaga szórakoztatására korszerű eszközök igénybevételével, ám a kísérlet balul sül el - Petrovics Sándor és az Elysiumi Mezők
11. EPIZÓD Melyben Hősünk folyóirata botrányt kavart a legfelsőbb körökben, s ezért szükségessé válik egy törvény meghozatala, ez azonban nem menti meg Sándort az újbóli bebörtönzéstől - Petrovics Sándor esete a boszorkánysággal

12. EPIZÓD Melyben Hősünk tömlöcben sínylődik, néhány titkos támogató segítségével finom falatokhoz és értékes információhoz jut, ám ez sem odázhhatja el az újabb éjjeli jelenést - Petrovics Sándor a tömlöcben III.
13. EPIZÓD Melyben a Hős meglepő körülmények között eszmél ismét tudatára, ám némi tisztálkodás és leskelődés révén újra a régi lendülettel kel útra - Petrovics Sándor folytatja földi pályafutását
14. EPIZÓD Melyben Petrovics ismét leleményességéről tesz tanúbizonyságot, s ügyessége révén komoly kézműves munkát végez titokban - Petrovics Sándor mint P. mester
15. EPIZÓD Melyben Petrovics Sándor ismét lehetőséget kap életműve kiteljesítésére, és újabb kihívásokkal kell szembenéznie III. Béla udvarában - Petrovics Sándor III. Béla udvarában
16. EPIZÓD Melyben a Hős politikai talpraesettsége révén hosszú távú stratégiát épít, igaz, ezzel nem mindenki ért egyet, ám egy „váratlan” haláleset végül minden problémát megold - Petrovics Sándor és András herceg
17. EPIZÓD Melyben a Hős barátját királlyá koronázzák, ezért Petrovics pályája még magasabbra ível, bár a király nem mindenben hallgat rá - Petrovics Sándor és II. András
18. EPIZÓD Melyben Hősünk a messzi idegenben harcoló királyt hiányolja, s szenved a német királyné gonoszítottaitól, minek folytán ördögi tervet forral és új barátokra lel - Petrovics Sándor és Gertrudis
19. EPIZÓD Melyben Petrovics egy medve szerepvállalásával vadászatot szervez a királynő szórakoztatására, azonban a mulatságot a barátok árulása tönkreteszi, s egy jelmezbálnak rossz vége lesz - Petrovics Sándor és a medve II.
20. EPIZÓD Melyben Hősünk tömlöcben sínylődik, számot vet életével, az emberekbe vetett bizalmával, szánja magát balszerencséjéért, siratja a boldog napokat, s jelenése támad - Petrovics Sándor a tömlöcben IV.
21. EPIZÓD Melyben a Hős egy sűrű erdőben eszmél tudatára, ahol előbb egy kutyával, majd egy szerzetessel, végül pedig egy medvével találkozik, s ez utóbb fordulatokban gazdag küzdelmet hoz - Petrovics Sándor és a medve III.
22. EPIZÓD Melyben Hősünk ruházatot cserél némi bonyodalom árán, és megismerkedik a székekkel, kik nagy csatára készülnek a kutyafejűek ellen - Petrovics Sándor a székek között
23. EPIZÓD Melyben Petrovics tábori pappá alakul, s furmányos ötletet tervel ki Arthur király jelmezét felhasználva, a terv beválik, ám egy kutya nem várt tette következtében kínos helyzet áll elő - Petrovics Sándor és a tatárok
24. EPIZÓD Melyben Hősünk börtönbe kerül, ahol a halálra készül, közben sötét látomása támad - Petrovics Sándor a tömlöcben V.
25. EPIZÓD Melyben a Hős váratlanul térbeli utazáson esik át, így módjában áll szemtanúként egy pogromba csöppennie, majd pedig egy erőszakos földesúr áldozatává válik - Petrovics Sándor Pesten
26. EPIZÓD Melyben Petrovics Sándor saját szemével látja a magyarok történetének legborzalmasabb csatáját, s többször csak a véletlennek köszönhetően menekül meg a vérszomjas tatárok által szórt haláltól - Petrovics Sándor és a tatárok II.
27. EPIZÓD Melyben a Hős közreműködik IV. Béla király megmenekülésében, s ennek köszönhetően fontos feladatokkal bízzák meg, miközben bejárja a Dunántúlt, s számos veszélyes kalandba keveredik - Petrovics Sándor és IV. Béla
28. EPIZÓD Melyben Hősünk az Adriai-tenger partjára kerül, s ott tölti munkában gazdag emigrációját Béla király írnokaként, miközben szörnyűbbnél szörnyűbb hírekről értesül - Petrovics Sándor az emigrációban
29. EPIZÓD Melyben Hősünk levelezésbe bonyolódik külföldi ismeretlenekkel, s ennek köszönhetően meglepő felismerésre tesz szert, majd a cenzúra áldozatává válik - Petrovics Sándor és Margit
30. EPIZÓD Melyben Hősünk méltatlan körülmények között a halálra készül, s átkozza saját ügybuzgóságát és meggondolatlanságát, majd sötét látomása támad - Petrovics Sándor a tömlöcben VI.
31. EPIZÓD Melyben Petrovics Sándor folytatja elmélkedését a magasabb értelem rejtelméről, miközben megérkezik Visegrádra, a király városába - Petrovics Sándor Visegrádon
32. EPIZÓD Melyben Petrovics Sándor megismerkedik Károly Róbert király udvarával, s megkezdi tevékenységét új munkakörében - Petrovics Sándor Károly Róbert udvarában

33. EPIZÓD Melyben a Hős nem tud ellenállni a szűzi szépségnek, s így bensőséges kapcsolatba kerül egy úrlánnyal, mely viszony jelenlegi helyzetében nem megengedett - Petrovics Sándor és Zács Klára
34. EPIZÓD Melyben egy szörnyűséges vérmedve keresztülhúzza Hősünk számításait, és fékevesztett csata kezdődik az erdőben - Petrovics Sándor és a medve IV.
35. EPIZÓD Melyben Petrovics mély ájulatában semmit sem észlel a külvilág történéseiből, csak annyit tud, meg fog halni, majd sötét látomása támad - Petrovics Sándor látomása
36. EPIZÓD Melyben a Hős új barátokra lel az erdőben, kiktől megtanul tót nyelven, érdekes információkhoz jut, s favágással keresi meg a kenyérrevalót, majd további ismeretségeket köt a kocsmában - Petrovics Sándor favágók között
37. EPIZÓD Melyben Petrovics egy Felicián nevű medvét nevel, majd Nagy Lajos király vadászatát zavarja meg különös módon, azonban az akció balul sül el - Petrovics Sándor és a medve V.
38. EPIZÓD Melyben a Hős csalódottan Csehországba zárandokol, hol egy malomban végez fáradtságos munkát, egészen addig, míg megjelenik egy lovag, kitől a lovagi bajvívás mesteriségét tanulja - Petrovics Sándor Csehországban
39. EPIZÓD Melyben Hősünk átmenetileg elhelyezkedik a szerzetesek között, ám napközben a lovagi tornát látogatja, s megcsodálja mestere hőstetteit, majd ördögös csellel magához veszi annak fegyverzetét - Petrovics Sándor Visegrádon II.
40. EPIZÓD Melyben Hősünk Nagy Lajos lovagi tornáján mint legyőzhetetlen cseh bajnok lép színre, ám a tervezett merénylet különös módon meghiúsul - Petrovics Sándor a lovagi tornán
41. EPIZÓD Melyben Petrovics újból mély ájulásba zuhan, a külvilág történéseiből nem észlel semmit, majd sötét látomása támad - Petrovics Sándor látomása II.
42. EPIZÓD Melyben a Hős a törökök fogságába kerül, akik meggyőzik arról, hogy nincs nagyobb dicsőség, mint a török császárt szolgálni, s felismerve Petrovics tehetségét, kémet nevelnek belőle - Petrovics Sándor a török fogságában
43. EPIZÓD Melyben Hősünk eljut Rodostóba, ahol az elit titkosügynökök kiképzését végzik, közben szerelembe esik, majd fontos megbízatásokat teljesít, s végül éles, külföldi bevetésre indul - Petrovics Sándor Rodostóban
44. EPIZÓD Melyben hősünk beépül a nándorfehérvári várnép előkelő köreibe, fontos információkat szerez, s közben a szórakozásra is marad ideje - Petrovics Sándor Nándorfehérváron
45. EPIZÓD Melyben Petrovics bensőséges kapcsolatba kerül Hunyadi Jánossal, akivel komoly beszélgetéseket folytat, közben a környéket járva eljut a mocsarak betegségtől bűzlő nyomortanyáira is, és megbízatását megfelelően ellátja - Petrovics Sándor és Hunyadi János
46. EPIZÓD Melyben a Hős megismerkedik II. Mehmed szultánnal, kellemesen elbeszélget vele, s közben rafinált módon elcseni a szultán zászlaját, majd szemtanúja lesz Nándorfehérvár ostromának; újabb fontos megbízatást kap, miközben kezdi rosszul érezni magát - Petrovics Sándor ostroma
47. EPIZÓD Melyben Hősünk sikerrel bejut a várba, ahol megsebesül, majd lázálmban találkozik Hamvas Bélával, akitől fontos üzenetet kap, végül szembesül azzal, hogy halálos betegségben szenved - Petrovics Sándor és a dögvész
48. EPIZÓD Melyben Petrovics mély lázálomba zuhan, küzd a legyőzhetetlen Fekete Halállal, majd sötét látomása támad - Petrovics Sándor látomása III.
49. EPIZÓD Melyben Hősünk egészségesen eszmél magára a visegrádi erdőben, s megtudja, hogy Mátyás király uralkodik ebben az időben - Petrovics Sándor és az erdőkerülő
50. EPIZÓD Melyben a Hős szembesül Visegrád humanista fejlődésével, majd szerzetesnek adja ki magát, és sikerrel bizonyít a könyvmásolás területén, minek köszönhetően értékes barátságokat köt - Petrovics Sándor Visegrádon III.
51. EPIZÓD Melyben Petrovics különös kapcsolatba kerül Janus Pannoniusszal, ki jelentős információkkal szolgál, majd nyomást gyakorol Hősünkre annak sötét titkát kihasználva, ám végül minden megoldódik - Petrovics Sándor és Janus Pannonius
52. EPIZÓD Melyben a Hős kiváltságos helyzetbe kerül, s Mátyás könyvtárában előjogokat szerez magának fontos munkája révén, minek köszönhetően döbbenetes felfedezést tesz - Petrovics Sándor és a Corvinák

53. EPIZÓD Melyben a Hős közreműködik Hess nyomdájának budai leteleptetésében, több fontos munka megírásában és kinyomtatásában, illetve egy titkos terv megvalósításában, amelynek forradalmi következményei lesznek - Petrovics Sándor és Hess András
54. EPIZÓD Melyben a Hőst elárulják, szövetségeseit meghurcolják, őt magát pedig megrágalmazták, bujdosásra kényszerítik, s végül törbe csalják - Petrovics Sándor bujdosása
55. EPIZÓD Melyben Hősünk méltatlan körülmények között a halálra készül, s átkozza saját ügybuzgóságát és meggondolatlanságát, majd sötét látomása támad - Petrovics Sándor a tömlöcben VII.
56. EPIZÓD Melyben a Hős Rodostóban találja magát, s rögvest fogságba esik, ám ügyes beszéddel befolyásolja török fogvatartóit, így írnoki munkát kap - Petrovics Sándor Rodostóban II.
57. EPIZÓD Melyben Petrovics Sztambulban építi tovább karrierjét, ahol egy szerencsés fordulat nyomán a szultán alkalmazottja lesz, munkája egyre nagyobb megbecsülésnek örvend, s ezért fontos megbízatást kap - Petrovics Sándor a szultán szolgálatában
58. EPIZÓD Melyben Hősünk fordulatokban gazdag utazást tesz a török világban, így a megszállt Magyarországon, miközben összebarátkozik a küldöttség katonai vezetőjével, a béggel - Petrovics Sándor útja a Felföldre
59. EPIZÓD Melyben Hősünk és a bég az alkohol démonának karmai között vergődik, minek hatására előkerül a korona - Petrovics Sándor a sátoros ünnepen II.
60. EPIZÓD Melyben a Hős továbbra is az alkohol démonának karmai között vergődik, így bűnt bűnre halmoz, s szörnyű kelepcebe kerül, melyből további kétségbeesettivel próbál meg kitörni - Petrovics Sándor ámokfutása
61. EPIZÓD Melyben Petrovics igen csúfosan megbukik gyermekes tervével, s köznevelés, illetve megvetés tárgyává lesz mind a törökök, mind pedig a magyarok szemében - Petrovics Sándor és Bocskai István
62. EPIZÓD Melyben Hősünk gyalázatos viselkedése miatt börtönbe kerül és a halálra készül, s átkozza saját gyengeségét és együgyűségét, majd sötét látomása támad - Petrovics Sándor a tömlöcben VIII.
63. EPIZÓD Melyben Petrovics Sándor Gyulafehérvárra kerül, s ott kisebb nehézségek után végül nem kerül fogdába - Petrovics Sándor Gyulafehérváron
64. EPIZÓD Melyben a Hős megismerkedik Bethlen Gábor fejedelemmel, kivel színvonalas beszélgetésbe merül, s elnyeri a könyvtárosi állást, majd aktívan tevékenykedik egy nagy hírű iskola létrehozásában - Petrovics Sándor Bethlen könyvtárában
65. EPIZÓD Melyben Hősünk eléri, hogy Gyulafehérváron ismét nyomda üzemeljen, amelyet aztán rafinált módon, miután egy titokra fény derül, saját céljaira használ fel - Petrovics Sándor és a nyomda
66. EPIZÓD Melyben a Hős, figyelmetlensége miatt szorult helyzetbe kerül, s magára vonja a fejedelem haragját, mit végül nem bír lecsillapítani, és ez végzetes következményekkel jár - Petrovics Sándor meghurcolása
67. EPIZÓD Melyben Petrovics börtönbe kerül, ahol a halálra készül, s átkozza balsorsát, majd sötét látomása támad - Petrovics Sándor a tömlöcben IX.
68. EPIZÓD Melyben Hősünket komor gondolatok gyötrik Törökországban, még szuicid tendenciák is a közelébe férkőznek, majd magyarokkal találkozik - Petrovics Sándor Nikodémiában
69. EPIZÓD Melyben a Hős újra az emigránsok keserű kenyerét eszi, Zrínyi Ilona gyóntatója lesz, Thökölyvel összekülönbözik, s a költészetben vigasztalódik a padisah támogatásával - Petrovics Sándor az emigrációban II.
70. EPIZÓD Melyben Petrovics aggasztó híreket kap az elysiumi mozgalmakról, ezért föllángol lelkében a tettvágy, s furfangos tervet kovácsol Thököly megmérgezésére, ám a dolgok rosszul alakulnak - Petrovics Sándor és Thököly Imre
71. EPIZÓD Melyben Hősünket önkényesen fogságba vetik a kurucok, s a halálos ítélet nyomán rettenetekben gazdag éjszakát kénytelen eltölteni fogdájában - Petrovics Sándor a tömlöcben X.
72. EPIZÓD Melyben Petrovics ismét Törökországban eszmél öntudatára, ahol egy különös idegen, a bécsi udvar ügynöke beszervezi kémnek, s ez nem várt lehetőségeket csillant fel a jövőre nézve - Petrovics Sándor Törökországban
73. EPIZÓD Melyben a Hős csatlakozik a magyar emigrációhoz, s magát nőnek kiadva meghitt levelezésbe kezd Mikes Kelemennel - Petrovics Sándor az emigrációban III.

74. EPIZÓD *Melyben Hősünk szeretett városába kerül, ám hangulata fokozatosan romlik, míg végül önpusztító megoldást választ - Petrovics Sándor Rodostóban III.*

75. EPIZÓD *Melyben Hősünk a szultán tömlöcébe kerül, hol pokoli körülmények között készül a halálra, s baljós látomása támad - Petrovics Sándor a tömlőcben XI.*

76. EPIZÓD *Melyben Hősünk végre újra Magyarországon találja magát, s Kiskőrösön kezében tartja a csecsemő Petőfi Sándort, illetve egy másik kisdedit, ki egy napon született Petőfivel, majd állást kap egy illegális czeplédi nyomdában - Petrovics Sándor és az Új Elysiumi Mezők*

77. EPIZÓD *Melyben Petrovics Pesten folytatja az Új Elysiumi Mezőkhöz kapcsolódó titkos tevékenységét, s március 14-én a Pilvax Kávéházban tanúja lesz egy zajos társaság szervezkedésének, mely keresztülhúzza számításait - Petrovics Sándor Pesten II.*

78. EPIZÓD *Melyben Hősünk Czepléden szem- és fültanúja lesz Kossuth toborzóbeszédének, minek hatására ördögös tervet eszel ki, s Kossuth bizalmába férkőzik - Petrovics Sándor és Kossuth Lajos*

79. EPIZÓD *Melyben a Hős segíti Kossuthot a szökésben, kit furfangos módon asszonynak öltöztet, majd Törökországban az emigránsok keserű kenyerét eszi, míg egy balszerencse folytán kínos helyzetbe hozza a politikust, ezért a szultán kémei akcióba lépnek - Petrovics Sándor az emigrációban IV.*

80. EPIZÓD *Melyben Petrovics börtönbe kerül, ahol a halálra készül, s átkozza balsorsát, majd sötét látomása támad - Petrovics Sándor a tömlőcben XII.*

81. EPIZÓD - *Petrovics Sándor szerencséje II.*

HARMADIK KÖNYV - Az Elysiumi Mezők kódolt, szinoptikus iratai az M és MM közötti évekből

Morcos Zsigmond: Barbie

Máj Karaly: Mani-tour

Pokol-béli víg napjaim

A bolond posztmodern története

Történet a leányról, akinek körtemuzsikája volt

„Kiskőrösi Brian”: [Három töredék]

ELSŐ KÖNYV

Petrovics Sándor nagy utazása I.

„Megbatsáthatatlan Hibája az, Nemzeti Íróinknak, hogy kényesztetik Nemzetünket. Ezek, a' kik felhágnak a' Tanító székre, felemelik Szavokat, hogy - oktassanak! ... óh! melly illetlen ezeknek Szájokban a' Hízkeledés. - Ez az alázatos Supplicatiója az Írónak, mellyel Elméje' Szülöttjének Jóváhagyást köldül, alatsonyíttya azt a' diszes Hívatait, mellyet magára vállaltt.

Zeng az egész Háza' Környéke, Litteraturánk' Divattyárul. Nnts Vége se' Hoszsza az Öröm-Újongatásoknak, Tudományaink' felderültt Egérül, a' Világosság' hasadó Hajnaláról, a' felébredtt józan Értelemről, és az édes anyai, hazai, nemzeti Nyelv', Litteratura' 's Tudományok' szerentsés Megérkezéséről. - Az élessen látó Szemlélő bosszonkodik ezen Sarcasmussonn, mellyet alattomos Gonoszsággal Idönkre készítenek ezek a' tudós Parasytusok, - és a' legjobb Szándék, mellyet ezen Temjénezesek mellett gondolhat, tsak az, hogy ezen Ditséreteket által reá vegyék a' Nemzetet azoknak Megérdemlésére.

Ártalmas ez a' Szedítés. A' Ditséret' Tsiklándozása ámitó Szirén. A' mit sokszor hallunk, a' Szokás végre elhiheti velünk, és a' habitualt Hazug végre önnön Fillentéseit is elhiszi. A' magaszeretet Erőt vesz ott, a' hol önnön, belső titkos Ítéletünket, sok tsalfa Száj visszahangoztatja....

[...]

Minden nagyra született Iürő, egy Sándor, a' ki Világokat szeretne hódolni, és sír, hogy a' Hóldba fel nem viheti győzedelmes Zászlóit. Elvész az a' magas Repülése az Enthusiásmusnak, ha Nevének egy Tenyérnyi Hely Jutalma 's Piattza. Alig ha mi is olly alázatos Kandidatusi nem látszatunk lenni a' Betsületnek, (hogy egy híres Író' Szavával éljek) mint a' kik Neveiket az Ablakokra vágják. -

[...]

De a' Középutat megtalálni nem a' mi Szokásunk. Azon való Törekedés miatt, hogy komorok, kedvetlenek ne legyünk - enyelgők, aprólékossak, és gyermekeskedők lettünk. A' Versek', és Versetskék' Özöne elborította Hazánkat.”

Kármán József: A' Nemzet' Tsinosodása (1794)

1. epizód

*Melyben a Hős magáról beszél, retrospektíve tisztázza
származása és hivatása körülményeit,
valamint rámutat hitvallása lényegére*

Petrovics Sándor bemutatkozik

Nevem Petrovics Sándor. 25 esztendő vagyok. Ereimben tót, rác és bozgor vér kavarog. Magyar költő vagyok. Jó költő. Szépen tudok érdekes mondatokat is megfogalmazni mind szóban, mind pedig írásban. Kiskörösön vagy Kiskunfélegyházán születtem, 2023. január elsején.

Jó srác vagyok. Testalkatom arányos, hangom érces. Ennek ellenére nincsenek sikereim a nőknél. Az irodalomban sem. Vátesz vagyok, erre pedig nem vevők az emberek. Továbbá a politikában is mártír lettem: idén március 15-én a Polgári Önsorsrontók Pártjának aktivistájaként léptem színre, ám a költővész kitörése miatt érdemeim nem találtak elismerőre.

Csalódott vagyok. Ezért is csináltattam magamnak azt a divatos, fekete pólót, amelyet most is viselek, tiltakozás gyanánt az ellenem összeesküdött világ felé. Az elején fehér betűkkel ez virít a szembejövők arcába: „Nincs bennem szeretet. Pál apostol”, a hátulján pedig a következő felirat mutat fityiszt a fürkész tekinteteknek: „Nincs bennem szeretet. Kertész Imre”.

[...]

2. epizód

*Melyben a Hős együtt ünnepel a Nemzettel augusztus 20-án,
valamint rágyújt egy cigarettára, továbbá felszáll
egy vonatra, mellyel nem jut el oda, ahová indult*

Petrovics Sándor szerencséje

Augusztus huszadika van, a nemzeti ünnep napja. Kilépek a Kossuth téri metróállomás területéről. Szinte föbe kólint a rekkenő hőség. Bár tilos, én cigarettát veszek elő, és merészen rágyútok. Negyvennyolcadik napja van tűzgyújtási tilalom a fővárosban, minden idők legkövetkezetesebb szárazsági hulláma okából. Az aszály példátlan méreteket öltött. A Duna soha nem látott szerénységben csordogál: mint egy negyed Tisza.

A téren senkit sem látok. Csak az automata fecskendők locsolják időnként bágyadt sugarakkal a Parlament kiszáradt kupoláját. Takarékoskodni kell a vízzel. A teret szemét borítja. Utcaseprőket hetek óta nem látni, de ez nem meglepő. Senki sem kockáztatja ezekben a hetekben az életét munkával. A hőmérséklet tegnap kora délután is elérte a 48 Celsius fokban.

Mélyen leszívom az utolsó slukkot. Céltalannak érzem az életet. Hová legyek? Hirtelen döntök: búcsút intek a városnak, megyek világgá.

A csikket szórakozottan egy szemétkupac tetejére ejtem. Csűrök kifelé a Báthory utcán, már majdnem a Bajcsy érek, amikor sürgés-forgás kezdődik mögöttem: egy-két kiáltást hallok, autózajt, fűtyülést, szirénát. Furcsa ez ebben a csendben, mégsem érdekel. Némi akaraterővel hátra se nézek. A Podmaniczky haladok már, amikor a Bazilika felől örült harangzúgás támad. Mi van már? Mindegy. A körúton egymás után 4-5 tűzoltóautó zúg el melletttem. Nem szirénáznak, de minek is, a forgalom nulla. A Nyugatiban embert látok: egy éppen induló vonat után rohan. Kedvet kapok: én is szaladni kezdek, lehajrázom a fűszert, és diadalmasan fölkapaszkodom a kocsira. Ő lemaradt. Öröm tölti el ziháló szívemet.

A vonat kong az ürességtől. Alig páran lézengenek a vagonokban. Üllőnél irgalmatlan fékezés, majdnem leesek az ülésről. Kalauz ront be az ajtón: „Azonnal leszállni! Mindenki! Pesten tűzvész van! Hatalmas katasztrófa! Elégtek a vezetékek!”

Meghökkenek. Lelépek a vonatról, és a főváros felé nézek. Elborzadok. Az eget sűrű füst és narancsos villódzás borítja. Hát ez mázli. Ha nem érem el a vonatot, most jól megszívtam volna.

Budapest lángokban.

„Budapest lángokban

14 óra 11 perckor egy parázsló cigarettacsikk 1 méter magasságból a budapesti Kossuth teret beborító papírszemét tetejére hullott. A rekkenő hőségben amúgy is tökéletesen kiszáradt szemét a több ezer fokon izzó paráztól azonnal lángra lobbant. A tűz néhány percig a hulladék alsóbb rétegeiben keresett utat magának, majd egyszerre több ponton, robbanásszerű morajlással előcsapott.

Néhány perc alatt a Kossuth tér teljes terjedelmében égett. A csonttá száradt növényzet, az utcai bútorok, az autók, de még a talaj felső rétege is őrült sebességgel kapott lángra.

A Földművelődési és Régiófejlesztési Minisztérium 14 óra 22 perckor lobbant be. A tűz innen előbb a Néprajzi Múzeum felé tartott, majd a környező utcák felé terjedt tovább. Az Országházba egyszerre három irányból csapott bele a tüzes fergeteg 14.26-kor. A bent ülésező aszályügyi bizottság tagjai lángoló hajjal, ruházattal és kültakaróval próbáltak a Dunának rohanni, ám egyikük sem érte el az amúgy is alacsony szinten csordogáló folyót. Egy később nyilvánosságra került műholdfelvételen látható, amint az egyik ellenzéki vezérszónok futás közben lángoló hajába nyomja a Szent Koronát, ami kisvártatva cseppfolyóssá válik a tomboló hőben.

A tűz útvjáról innentől lehetetlen beszámolni részletesen, hiszen egyszerre minden irányba, fékevesztett fenevad módjára tört előre. Annyi bizonyos, hogy 14.44-kor már lángokban állt a Nyugati Pályaudvar és a Vígszínház, délebbre az Operaház és a Bazilika, pár perc múlva a Zsinagóga és a Vigadó, majd a Nagykörúton átlépve rohamosan a Városliget felé gyűrűzött tovább a tűz (a Hősök terén a hősök mintha gázfáklyák volnának, egymás után lobbantak fel), illetve észak felé a Lehel tér és a Szent István park vonalához ért, délen pedig az ELTE, a Nemzeti Múzeum, a Vásárcsarnok, a Közgáz következett, s mindaz, ami ezen épületek között akkor még megtalálható volt. Újabb lendületet vett a lángvihar a Nemzeti Színháznál.

Az elképesztő erejű tűzvész egyrészt a metró alagútjain, másrészt pedig a Margit-, a Lánç-, az Erzsébet- és a Szabadság-hídon is átkúszott Budára, aminek eredményeképpen 15.05-kor a Budai vár, 15.15-kor pedig a Gellért-hegy egész felülete lángba borult. A tűzőzön a parlamenttől sugaras irányban lépésről lépésre egész Pestet beborította. A Margit-sziget, majd az Óbudai- és a Csepel-sziget északi része úgy lángolt, hogy ki gépen szállt fölébe, azt hihette, a Duna is kigyulladt. Budán kissé akadozva, nyúlványok és hurkok formájában tudott csak újabb és újabb területeket birtokba venni a vörös kakas. Kedvezőtlenül befolyásolta az eseményeket a 16.10-kor feltámadó szél, illetve a benzinkutak és egyéb e szempontból előnytelen létesítmények nagy teljesítményű felrobbanása. A Műegyetem és az Egyetemváros mentén a tűzvihar végigsöpört a Dunát követve egész Dél-Budán, északon pedig a Rózsadombnál kapott nagy löketet, és megindult a Bécsi út és a Szilágyi Erzsébet fasor vonalán az eddig érintetlen negyedek felé.

18 óra körül a hőtől egymás után felrobbanó helikopterek és repülőgépek utasai utolsó pillanatukban azt láthatták, Budapest majdnem egészén gigantikus láng- és füsttenger tombol.

Három hét elteltével a Duna párolgása következtében hatalmas viharfelhők gyűltek a lángoló-izzó-parázsló-füstölő város fölé.

Eleredt az eső.

Budapest és a víz

A negyvennyolc napig tartó ítéletidőben Budapest teljes egésze víz alá került. Talán csak a Szabadság-szobor lógott volna ki a feketén hömpölygő vízőzönből, ha el nem olvad már régen a tűzvészben.

A víz alapos munkát végzett. Néhány nap elteltével a tűznek-füstnek nyoma sem maradt. A felforrósodott, izzó törmelék a rázúduló hideg víz hatására porrá omlott, majd furcsa színű, opálos-szürkés-fekete sárként dél felé kezdett csordogálni, később hömpölyögni.

A Duna példátlan mértékű áradásnak indult. Mivel a tűz korábban minden talajszint feletti tárgyat és élőlényt megsemmisített, így nagyon bajos az árhullám pusztításáról pontos képet adni. Annyi bizonyos, hogy az egykori Nagykörút vonalán új ágat vájt magának a folyam, amelyből szűnhetetlen árhullámok indultak minden dagálykor Pest külső kerületeinek tisztítására. A hajdani metróalagutak sorra kimosódtak, beszakadtak, így rettenetesen mély árkokba fészkelte be magát a pusztító folyó. A Gellért-hegy barlangos testjei sorra roskadtak be a víz nyomásától, illetve a sodrás erejétől, így október 23-án a domb végleg megadta magát, és hordalék formájában lassan lemosódott Szerbia felé.

A város szélein megfeszített munka folyt az istencsapása megfékezésére. Mint a tűzvész esetében, most is az M0-s körgyűrű volt a pusztítás határa. Az autótutat több méter magasságban homokzsákok borították.

Budapest és a jég

November elsején váratlanul beköszöntött a tél Budapesten. Sarkvidéki eredetű fagy ülte meg a régiót, a hőmérséklet napok alatt mínusz 30 Celsius fokra süllyedt. A várost teljesen elborító víz felületén néhány nap alatt egyre vastagodó jégpáncél keletkezett. Egy-két hét elteltével - szakértők szerint - Budapest »fenékig« befagyott.

A következő év februárjában megkezdődött a lassú olvadás. A víz és hordaléka, az olvadás ütemében, lassan dél felé mozdult.

Március 14-én a Duna visszatért eredeti medrébe. Feltárult a világ előtt az a hely, amit Budapestnek neveztek.”

3. epizód

*Melyben a Hős megrendültségéről tesz
tanúbizonyyságot szeretett fővárosa pusztulása
felett, költői munkássága új utakra lel,
küldetéstudata tetőfokára hág*

Petrovics Sándor, az Alföld poétája

„Now I lay me down to sleep
Blah, blah, blah my soul to keep
If I die before I wake
I'll go to hell for heaven's sake”

Megadeth: Go to Hell (1991)

Budapest pusztulása mély részvéttel tölti el szívemet. Nem megyek el már soha ebből a hazából. Megéneklek versben, dalban, eposzban, tragédiában e csodás város pusztulását.

Megyek a maradék hazában előre, a nagy magyar pusztában, a kies Alföld rónáin. Légkondicionált kombájnok fülkéjéből hallgatom a pusztai tücsök nótáját, biodízel traktorok platóján lesem a műholdak pislákolását 2049 szépséges júniusában. Mellemen nemzeti trikólór, örökké, a kokárda.

Az emberek, a pusztai fiai, a magyar SAPARD-parasztok megkönnyezik balladáimat a kocsmában. Hálások a költőnek, kunsági nagyfröccsel, csemői szilvával kínálnak. Nemrégiben hallottam, terjed a hírem. Verseskötetem, a Buda és Pest siralomvölgye máris kiadásra esélyes.

„Petrovics Sándor tragédiája

Kossuth és Petőfi rádió, Visegrád. Híreket mondunk.

P. Sándor 27 éves férfit tegnap ismeretlen tettesek halálra késelték egy kiskunmajsai pubban. A szóváltás szemtanúk szerint azért kezdődött az erősen italos befolyásoltág alatt lévő társaságban, mert P. Sándor illuminált állapotban fennhangon azt állította, miszerint tavaly augusztus 20-án elszívott egy szál cigarettát Budapesten, a Parlament épülete előtt. Mint az köztudott, a fővárost elpusztító tűzvész éppen a Kossuth térről indult végzetes útjára.

A világhálón máris tömegével olvashatók P. Sándor versei, és egyéb ízléstelen tréfák is napvilágot láttak. A rendőrség nagy erővel nyomoz, a netőrség már rajtaütött egy magát »Felkent Önsorsrontók Klubjának« nevező crackertársaságon.”

4. epizód

*Melyben a Hős különös állapotba kerül,
ismeretlen helyen, ismeretlen társaságban,
újszerű helyzetben kénytelen szembesülni a magyarokkal,
s küldetését Kármán József kalauzolásával teljesíti*

Petrovics Sándor a pokolban

Egy igen sötét helyen eszméltem. Fektemben egy sűrű, fekete erdőt láttam körülöttem. Föltápázkodtam. Konstatáltam: egy mélységes gödörben vagyok; fent, a peremén pedig hatalmas fák ágaskodnak. Az üreg falában egy embermagasságú nyílás sötétlik, s látható, egy a föld mélye felé tartó folyosó bejárata ez.

Ebben a pillanatban derengő, imbolygó fényt észleltem a folyosóból. Egy fekete emberalak jelent meg a bejáratban.

- Nevem Kármán József. Én kísérek a pokolba.

Bár fejem igen kába volt, azért felfogtam e szavak értelmét.

- Micsoda? Miket zagyvál itt össze? Ki maga, és mit akar tőlem?

- Meghaltál, Sándor fiam. Mész a pokolba.

- Azt mondja, Kármán József? Maga írta A Nemzet Tsinosodását?

- Én írtam, ám senki sem hallgatott rám. De eleget várahoztam már, ideje indulnunk.

Gépiesen léptem párat a bejárat felé. Ekkor vettem észre, hogy a pokol kapuja fölött egy csontból faragott tábla sötétlik.

- „Én rajtam jutsz a kínnal telt hazába, én rajtam át oda, hol nincs vigasság, rajtam a kárhozott nép városába.” - citálta magyarul a felismerhetetlen betűkkel rótt sorokat Kármán. - Dante Alighieri szavai ezek Babits Miska fordításában, rovásírással fölvésetve.

- Hoppá! - mondtam halkan.

Sokáig haladtunk a kanyargós, folyamatosan meredeken lejtő folyosón. Hol forróság, hol fagyos hideg váltakozott a bűzös, ocsmány falú vájatban.

- Ki fürta ezt a bűdös lyukat? - kérdeztem.

- A honfoglaló magyarok első itteni halott lelkei ásták felsőbb parancsra. Ez itten a magyarok lejárata a pokolba. - Hogyan? Hát a pokol nem nemzetközi? - csodálkoztam.

- De az, ám a gonoszság hatalmas ura helytakarékosságból és adminisztratív megfontolásokból nemzetiségi-állampolgársági felosztást volt kénytelen foganatosítani. Egyfajta stimulációval az elkárhozott lelkek saját fajtájuk között kénytelenek bűnhődni, ily módon fokozva szenvedéseiket. Hidd el, így sokkal kegyetlenebb lesz a te utad is.

Egy hatalmas barlangba érkeztünk. Iszonytató jajveszékelést, nyögéseket, sóhajokat visszhangoztak a fekete falak, néhány vérfáklya remegő fénye világította be csupán a gyászos üreget.

- Hol vagyunk? - kérdeztem remegő hangon kíséremet.

- A pokol első köre ez, a megvetett és gyáva magyarok gyűjtőhelye. Itt azok bűnhődnek, akik életükben semmit sem csináltak, csak dolgoztak és hittek a magyar királyoknak, kormányzóknak, nádoroknak, papoknak és miniszterelnököknek. Ők azok, akiket eldobtak uraik, és a pokolnak sem kellene.

Egyre nagyobb félelem töltötte el a szívemet. Végül is, én ilyen vagyok. Száz százaléig illik rám az iménti jellemzés. Gyanítom, Kármán ezzel az idegenvezető-csellel akart idehozni.

De nem, indulunk is tovább. Sötét, hömpölygő folyóhoz vezetett utunk. Egy csuklyás, világító szemű homlessz állt a révnél.

- Íme az Acheron folyó, és Károly, a révész.

A révész nagy szemét volt, mindenáron meg akart vágni bennünket. Mint Kármántól megtudtam, Károly egykori maszek, tipikusan magyar késő-kádári kisvállalkozó, aki aztán adócsalás miatt hajléktalan lett a 20. század végén. Így már nem csodálkoztam a viselkedésén. Odaadtam neki a bankkártyámat, amin ugyan fintorgott, de azért átvitt.

A túlparton mindenféle közönséges magyarok voltak, mérhetetlen tömegben, ők azok, akik nem hittek semelyik királynak, papnak és politikusnak, egyszerűen csak éltek normálisan, hétköznapien.

- Az ő bűnük az, hogy nem hittek sem a változtatásban, sem az emigrációban, sem a tudatmódosítóknak, sem a pokolban. Egyszerűen ilyen hontalanok. A legtöbb magyar itt bolyong, a sötétben, és nagyon unatkoznak.

Rettenetes félelem fogott el. Csak nem az a büntetésem, hogy ennyi magyar között bolyongjak az idők végezetéig? Bár tökéletesen illik rám a bűn, amely e kárhozott lelkek osztályrészese, meg kell hagyni. De azért ez túlzás volna.

Szerencsére Jóska (közben összetegeződünk kíséremmel, aki nagyon megörült ukrán csempész-cigarettámnak, amivel kínáltam) továbbot intett.

Ekkor vettem észre, hogy lényegében egy gigantikus tölcsér peremén haladunk, amely egy vörösen és fehérén villódzó, kísérteties mag felé vezet. Ám olyan mélyen volt a tölcsér alja, hogy semmit sem lehetett abból felfogni, ami ott van.

Átértünk a második körbe.

- Sanyikám, itt kezdődik az igazi bűnösök hona. Erősítsd meg magadat, mert amit innentől látni, hallani és érezni fogsz, az mindennél elviselhetetlenebb.

Megfogadtam a tanácsát, egy színültig telt pöcegödörnél mindent kiadtam magamból, ami kiadható.

A négyféle ürítkezés zsibbasztó öröme nem sokáig tartott.

Ahogy haladtunk, egyre viharosabb szél vágott arcunkba. Mindenféle nőket és férfiakat sodort ide-oda a szél. Kérdő tekintetemre Kármán készségesen válaszolt:

- A második körben a mértéktelen szenvedélyek rabjai szenvednek.

Jeges rémület szorította össze beleimet. Életem nagyobbik részében csak a szenvedélyeknek éltem: nikotin, koffein, alkohol, hasis, pina, internet, és akkor a rútabb dolgokat még el sem mondom. Talán itt fogok ezentúl én is sodródni?

A szél hozzám csapta az egyik régi ivócimborámat. Szemeiben leírhatatlan kín és félelem parázslott. Ellöktem magamtól. Ekkor egy volt szerelmem esett rám hátulról. Emlékeztem: egy gruppenszex-partin ismerkedtünk meg. Pőre teste most kék volt az örökös széltől, és fekete zúzódások, vörös karmolások borították mindenütt. Undorító volt, ellöktem magamtól.

Mentünk tovább, hosszan.

- A harmadik körben a falánkok sorvadnak - mondta Kármán, mentében összébb húzva barna köpenyét, így védve magát a mocskos ónos esőtől, ami a nyakunkba zúdult.

Amit itt láttam, az minden eddiginél borzalmasabb volt. Egy démoni szörnyeteg rohangált fel-alá, és az irtózatosságot tömegben hömpölygő kövér magyarok beleit szaggatta, látszólag kapkodva és találomra. Lopva lassan már letagadhatatlan sörhasamra tekintettem. Csak nem ide kerülök? Miért kellett nekem annyi sört vedelnem? Igaz, dagadt nem vagyok, de falánknak falánk. Az üvöltések és sikolyok olyan sértőek voltak, hogy be kellett fognom a füleimet. A szabadon lebegő, felszakadt emésztőrendszerek bűzét viszont lehetetlen volt elleplezni. Szerencsére Kármán megkönyörült rajtam. Egy kis tégelyt húzott elő:

- Kend be az orrod ezzel a kenőccsel, a kórboncnokok is ezt használják. Persze a pokolban ez kevés.

Az erős mentaillat kellemesen elbódította sikoltozó szagérzékelő receptoraimat.

Indultunk tovább a negyedik kör felé.

A hely, ahová értünk, tele volt mindenféle alakokkal, nyakukon hatalmas zsákok, és szüntelenül egymáshoz verődtek körkörös haladásukban. Arcuk a kintől már teljesen eltorzult. Felismerni véltem számos híres magyar gazdagot a történelemből, nemeseket, vállalkozókat, vezérigazgatókat, menedzsereket.

- Itt a tékozló és fősvény magyarok bűnhődnek.

Lélegzetem is elakadt. Csak nem ide kellett megérkezniem? Egész életemben tékoztam és fősvénykedtem.

Kármán azonban nem állt meg. Haladtunk lefelé az ötödik körhöz. Egy folyóhoz érkeztünk.

- Ez már a Styx, amit a magyarok Stexnek neveztek el.

A mocsaras vízben emberalakok fetrengtek és fuldokoltak, mocskos disznók módjára röfögtek és hörögtek egymásra. - Itt a vad haragban élő magyarok kínlódnak az idők végeztéig. Azok a bugyborékok pedig, amik a mocsár fenekéről jönnek, az eltompult és érzéketlen magyarok szájából törnek elő. Rajtuk taposnak az előbbiek.

Mivel kísérőm hosszan rám nézett, biztosnak vettem, hogy utam végéhez értünk. Hányszor öntötte el költői szívemet a vad harag, és hányszor tanúsítottam tompult érzéketlenséget környezetem, az emberek, a magyarok felé!

Mélységes szánságot éreztem magam iránt, amiért ilyen cudar helyen kell bűnhődnöm, ráadásul ilyen társaságban. Ott például magyar fasiszták acsarkodnak mocsaras fejjel, hátul bőrfejük és ávosok fojtogatják saját bajtársaikat, délebbre janicsárok és szerzetesek, arrébb tanárok, életükben divatos, de aztán elfeledett művészek, újságírók gyötrik egymást. Őrmesterek, huszárok, zsoldosok, csendőrök, mindenféle szörnyű alak üti-vágja a másik fejét.

Kármán József elmosolyodott:

- Na, menjünk tovább.

A Stex révjéhez érkeztünk.

A révész, Matuska Szilveszter, nem sokat teketóriázott, letépte rólam az órámat, és már vitt is minket a túlpartra.

Egy gigantikus fekete város jelent meg a ködben. Falai fel-felizzó vasból emelkedtek. Ahogy közeledtünk felé, egyre több démon és fúria került utunkba. A látványukat sem bírtam elviselni, nemhogy a hangjukat; csukott szemekkel, behúzott fejjel, kísérőm vállát fogva léptem be a várba.

- Nyisd ki a szemedet, Sándor fiam. A hatodik körhöz érkeztünk.

Ahogy körülnéztem, mindenhol iszonytató, nyitott sírboltokat láttam, bennük rothadó, de élőknek látszó holtakkal. A sírokból kékes lángok csaptak elő szüntelen, folyamatosan perzselve az oszló emberhúst.

- Itt pusztulnak mindörökké a főeretnek magyarok. Magyarán mindenki, aki valamelyik vallás nevében zsarnokoskodott. Ott vannak, nézd csak, a reformátusok. Külön szekció. Amott a politizáló katolikus papok, néhány vallásügyi hivatalnok, önjelölt táltosok, sámánok, boszorkányok, pogányok, ott van Vazul is, hátul meg a Szent Korona-tan élharcosai. Akadnak hitgyűlölések, jehovák, krisnások, de sátánisták, Potter-hívők, Jedi-lovagok is. Alacsonyabb rangú szabadkőművesek, kommunisták, liberálisok, konzervatívok, szocdemek, cionisták, demokraták, kigazdák, szakszervezetiek, szerkesztők, közhivatalnokok, lobbisták, színház-directorok.

Rettenetes balsejtelem fogott el. Nálam nagyobb eretneket még nem hordott hátán a föld! Én is ilyen zombiként fogok rothadni ebben a katlanban?

Kármán továbbot intett.

A hetedik kör bejáratát borzasztó külsejű emberalak állta el: Rózsa Sándor. Úgy nézett rám, mint aki tudja: kilépni e kapun már nem lesz módomban.

- Az erőszakosok hazájába értünk, itt három külön csoportban bűnhődnek a magyarok. Az első csoport itt van, a vérpatakban.

Valóban, egy gyors sodrású patak bukkant fel az út mellett. De milyen patak! Vér folyt benne, embervér. És benne magyarok fuldokoltak, nagyon sokan!

- Gyilkosok, rablók, zsarnokok, terroristák, biztonsági őrök, olyan magyarok, akik felebarátaik ellen követtek el erőszakot - summázta Kármán a tudnivalókat.

Egészen megdöbbenő volt a látvány. A fuldoklók időnként a part felé próbáltak evickélni, ám onnan vérszomjas kentaurok nyilaztak rájuk. Igen jól mulattak, szemmel láthatólag fogadásokat kötöttek egymással, hogy ki tudja pontosabban szemén löni a szakállas hegyű nyílvevesszőkkel a menekülni szándékozó bűnösöket.

Kármán sorra mutatott rá a fejekre:

- Az a csúf ott Attila, aki Isten ostorának képzelte magát.

- Hunok is vannak itt? - kérdeztem csodálkozva, elfúló hangon.

- Őket is ide helyezték, hogy láthassák a magyarok, kikkel keresik a rokonságukat. De nézd csak, ott van Dózsa György is.

- Ő miért?

- Hány és hány kegyetlenséget követett el ő és serege! Asszonyok, gyerekek, állatok!

Egymás után mutatta be a közismert magyar gyilkosokat és rablókat, a paraszttól egészen a főnemesig, végig a magyar történelmen. Sós Lajost éppen mellőlünk lőtte ki az egyik kentaur.

Könyörögtem Jóskának, hogy menjünk erről az irtózatoss helyről. De a következő csoport látványa sem volt szívderítőbb!

- Ebben a sötét fákkal teli ligetben senyvednek az öngyilkosok!

Nem láttam itt senkit. Odaléptem az egyik bokorhoz, és letörtem egy ágat. Legnagyobb rémületemre a cserje felsikoltott! A kezemben vonagló ágból vér spriccelt, keserves zokogás tört elő mindenhonnan.

E mérhetetlen szenvedést látva újból előntött a kétségbeesés: hányszor játszottam az öngyilkosság gondolatával, hányszor magasztosítottam fel az öngyilkosokat, nagy elődeimet például, Juhász Gyulát, József Attilát! És most mégis nyüsztve rettegek, nehogy az ő társaságukba kerüljek!

Ám Kármán továbbhaladt. Iszkoltam utána. Szörnyűséges, kénes tüzesőt láttunk a mellettünk elnyúló területen, még a perzselő homokból is lángok törtek elő.

- A harmadik csoportban bűnhődnek a természet ellen vétkezők! Itt vannak a szodomita magyarok, a fajtalankodók, a nekrofiliások, a koprofágiások, és a többi undok férgek.

A tűzben fetrengő, hólyagzó bőrű, perzselődő magyarok között felismerni véltem egyik kedvenc pornódívamat. Magasságos ég! Miért kellett nekem ilyen pornófilmeket is megnéznem? Egy asszony és egy ló, hát tudhattam volna, hogy mi lesz ennek az eredménye! Sírva fakadtam arra gondolva, hogy talán vétkem miatt nekem is itt kell vezekelnem.

- Amott, a Phlegetón tüzes könnyfolyó partján pedig a pedofilek izzanak - mondta megvetően Kármán. Felismertem Pándi Andrást is a tömegben, Báthory Erzsébetre pedig Jóska hívta fel a figyelmemet.

Egészen elgyengültem már, remegő lábaim alig bírták követni kalauzomat.

Feltáruult előttünk a nyolcadik pokolkör. Egy tűzfolyón kellett átjutnunk. A révész, az oszló arcú, hírhedt Fatia Negra, rövid huzavona után elvette a fényképezőgépet.

- A csalók vidéke, szaknyelven Ronda-bugyrod e hely neve - mondta hangosan kísérem. A körülöttünk örvénylő jajgatástól és zokogástól alig értettük már egymás szavát. - Itt tíz bugyorba vannak beosztva a bűnös magyarok.

Az első bugyorban búzló ördögök hada korbácsolta a magyar kerítőket és kurtizánokat. Főleg nők sikoltoztak itt elviselhetetlen hangerővel, köztük megannyi ismert nemesasszony és kékharisnya. Patakokban folyt a vér a lemeztelenített, csúf testekről.

A második bugyor egy leírhatatlan külsejű és szagú, emberi ganajjal és okádékkal teli hatalmas gödör volt, benne fuldokoltak a magyar talpnyalók, seggnyalók és egyéb hízelkedők. Kármán hadarva sorolta az ott látható híres magyar tudósokat, színészeket, kritikusokat, költőket, írókat és számos foglalkozás egykori sztárjait. Hihetetlen volt látni a Kossuth-díjasok szekcióját. Itt el is ájultam egy pillanatra, ahogy felidéztem magamban, hányszor nyaltam valamilyen előnyben reménykedve ismertebb alakoknak.

A harmadik bugyorban megannyi korrupt magyar lógott fejfelé, lábuk köbilincsbe zárva, miközben talpukra izzó vasak szorulnak ritmikusan. Mennyi kurátor, rendőr, határőr, vámos, tanár, orvos, államtitkár, osztályvezető, pártfunkcionárius, pap, Merkúr-telepvezető jajgatása olvadt itt össze egyetlen fájdalomteli halálsikollyá!

A negyedik bugyorban kicsavart fejű magyar jósök és varázslók hada járta örökös útját, egymásba gabalyodva, hátrafelé menetben. Megannyi ideológus, filozófus, közgazdász, hamis próféta, párttitkár, irodalomtörténész, kanonizátor arcát véltem felismerni e pokoli hordában. Felordított bennem a lelkiismeret: hányszor és hányszor hittem abban, hogy próféta vagyok!

Az ötödik bugyorban a hatalmi pozícióból pénzzel ügyeskedő magyar főkorruptak regimentje főtt szuokkal teli üstökben. Állami beruházások át- és kijátszói, családi kultúrkörök felkentjei, fiktív cégek meggazdagodott ügyvezetői, adóhivatali inkvizítorok, milliárdos ügyleteket lebonyolító sztárügyvédek üvöltötték minden kínok legpokolibb hangjait a vasvillás ördögök vigyorgó pofájába.

A következő pokolbugyor képmutató és szenteskedő magyarok vezeklőhelye volt: irtózatos ólomcsuhában vánszorogtak e megátalkodottak. Elakadt a lélegzetem látva a híres magyar művészek, egyházi emberek, macsók, költők, történelmi hősök, hadvezérek tömegét. Gyorsított filmként pergett le előttem, hányszor próbáltam sajnálatot kelteni magam iránt én is, mikor azt híreszteltem, nyomorgok és nélkülözök, s közben a cimborákkal dőzsöltem esténként a kocsmában. Ide kell hát megérkezniem?

A hetedik bugyorban a közjavak, a szent helyek magyar tolvajait láthattuk: mérges kígyók felmérhetetlen tömege fonta be ezeket a testeket; a kígyók újra és újra belemartak a bűnösök húsába. Környezetszennyezők, mérnökök, képrablók, rongálók, liliomtiprók, vandálok, orgazdák, katonák, martalócok, vadászok, halászok, forradalmárok, crackerek, privatizálók, államosítók, graffitiművészek hada hallatta egyszerre az iszony pokoli hangjait. Előttünk egy hatalmas vipera éppen egy hírhedt gyújtogató szájüregét feszegette szét. A szemünk láttára csúszott le a torkán! Eszembe jutott, hányszor vizeltem le a hősök szobrai a Hősök terén, és még mennyi bűnt követtem el városom ellen!

Következett a nyolcadik bugyor, mely egy hatalmas tűzkör volt, benne minden lángnyelv egy-egy gonosz tanácsadó. Itt aztán volt választék hírességekben: udvari és miniszterelnöki tanácsadók, párttitkárok, államtitkárok, parlamenti képviselők, magas rangú egyházi hivatalnokok, asztrológusok, tisztiorvosok, hadvezérek és főtisztek sikoltoztak a hatalmas lángokból. A nemzetközi szerződések, fegyverletételek, békeszerződések, hadüzenetek, belépési nyilatkozatok aláíróit külön bemutatta Kármán. Sajátos társaságot képviseltek a honfoglalók: a hét vezér és főembereik, táltosok és harcosok bűnhődtek itt korabeli tévedéseik miatt.

Már alig bírtam látni és hallani ezt a sok iszonyatot, de még csak most következett a kilencedik bugyor: a vizsályszító és botránykeltő magyarok könyörület nélküli végállomása. Egy igen kapitális méretű, minden eddiginél rútabb főördög metszette itt fel a hasát és arcát a bűnösöknek. A sebek jól kivéreztek, majd behegedtek, és kezdődött minden előről, a végtelenségig. Nem győztem kapkodni a fejem: pártaktivisták, káderek, országgyűlési képviselők, újságírók, egyesületek, szövetségek és társaságok elnökei, kémek, besúgók, provokátorok, vezérszurkolók, nacionalisták, kultúrpolitikusok, kisebbségi képviselők, tanácselnökök, vallásalapítók, reformátorok egész regimentje üvöltötte felénk iszonyatát és fájalmát.

És ez még nem volt minden. A tizedik bugyorban kínlódtak a hamisítók, a hazugok és képmutatók. Mennyi szentként tisztelt vagy rajongott, híres magyar művészt és polgárt lehetett itt látni! Költők és írók irdatlan hordája, zenészek és zeneszerzők megdöbbenő sokasága, képzőművészek hatalmas hada, filmesek, színházaskok, színészek, kritikusok, esztéták, elméletalkotók, szerkesztők, feltalálók, menedzserek, pénzhamisítók, borhamisítók, politikusok, kisiparosok, vendéglősök, piacosok, gyógyszerészek, feministák, közgazdászok, hivatalnokok félelmetes csürhéje. És mindegyikük undorítóan rühes, a rühatkák tömege mozog bőrükben, és mindegyikük tépi, kaparja magán a visszataszító sebeket saját körmeivel, miközben olthatatlan szomjúságtól tátognak és hörögnek. Időnként becsap közékük egy-két gyűlöletes teremtmény, az egyik költőnt éppen előttünk hágtá meg egy hatalmas, rühes, lótestű démon, kis híján ismét elájultam a borzalomtól.

Ahogy kiértünk Ronda-bugyrodából, Kármán megállított.

- Sándor fiam, most pedig szedd össze magad. A legfájdalmasabb és legborzalmasabb része következik a pokolnak: a kilencedik kör.

- Jóska bátyám, én már nem bírom ezt tovább. Könyörülj rajtam! - rebegtem rimánkodó hangon.

- Bah! - legyintett kissé dühödten vezetőm. - Azonnal indulunk tovább!

Nem tehettem mást, követtem.

A magyar árulók bűnhődésének iszonytató központjába érkeztünk. Középen egy óriási, fenékgig befagyott állóvíz, Kocitus tava terült el. A legborzasztóbb bűn a legborzasztóbb büntetéssel toroltatik e szívdermesztő helyen: a kárhozott magyarok a tó jegébe fagyva szenvednek örökkön-örökké, mindig újratermelve földi aljasságukat. Magyar királyok, kormányfők, államfők, főtitkárok, deportálók, követek, fővezérek, költőfejedelmek, ispánok, vérfertőzők, kannibálok, testvér-, szülő- és gyermekgyilkosok, hóhérok, kápók, kettős ügynökök, köpönyegforgatók, kínvallatók, állatkínzók, nemierőszak-tevők, csonkítók sötét serege vonyított mélységes és döbbenetes kínjában a fekete jégtükörből kikandikálva. Egy-egy félig kiszabadult test az éhségtől örülten veti rá magát a másakra, és elevenen eszi le a csontokról a fagyott hús, hogy aztán újra, gyalázatosan kifordult testhelyzetében, belefagyjon a halálos nedvbe. Ott láttam meg, a tó közepén, a legelitebb társaságot: Kun Béla, Gömbös Gyula, Horthy Miklós, Szálasi Ferenc, Rákosi Mátyás és Kádár János egymásba harapva, egymásba fagyva nyüszített, körülöttük néhány miniszterelnök és apostoli király sziszegett.

Szinte megsemmisültem ettől a gyűlöletes látványtól. Kármán rángatott el a delejesen vonzó tótól, már-már magam is örökös rabja lettem ennek a minden helyek legiszonyatosabbikának.

És most értünk a pokol legmélyébe.

Nem is én mozogtam már, hanem valami rajtam kívül álló erő. Megpillantottuk Diablót magát, fagyottan, jéggé vált turulok és hollók, kutyafejű teremtmények dermedt őrségétől övezve. Elveszítettem maradék eszméletemet is.

5. epizód

*Melyben Hősiünk folytatja kísérteties útját
Kármán József kitartó támogatásával,
újabb, nem hétköznapi helyekre vetődnek,
s fontos szerephez jutnak a P betűk*

Petrovics Sándor a purgatóriumban

- Talpra, magyar! - kiabálta a fülembe Kármán.

Lassan kezdett tisztulni a tudatom.

- Hol vagyunk?

- Megyünk a purgatóriumba. Idáig én cipeltelek a hátamon, de most már elég volt. Kelj fel és járj! - mondta zsörtölődve kalauzom.

Mintha egy mázsás kő szakadt volna le a szívemről.

- Hát nem kell a pokolban maradnom?

Kármán közben már elindult a végtelennek tűnő, keskeny folyosón. Kelletlenül szólt vissza:

- Túl kíváncsi vagy. Kövess.

Nagy sokára a Föld túloldalán, az óceán közepén bukkantunk fel, egy csonka kúp alakú szigeten.

- Megérkeztünk. Ez a purgatórium.

Ahogy körülnéztem, nyugtáztam magamban, hogy ez sokkal kellemesebb helynek tűnik, mint a pokol. A csonkakúp-hegy oldalán, egészen a felhőkbe vesző tetőig, csigavonalban, lépcsőkkel és teraszokkal kombinálva, egy keskeny út vezet fölfelé. Jól láthatóan hét, egymással párhuzamos szintre tagolódott az egész képződmény.

Pirkadt éppen.

Rögtön az út elején egy félszemű őr állott.

- Bemutatom neked Jumurdsákot. Ő mélységes megbánása miatt, a magyarok utólagos megkedvelése okából kapta meg a purgatórium őre megtisztelő címét - közölte készségesen Kármán.

Jumurdsák azt tanácsolta, mossam le magamról a pokol mocskát a pataokban, ami mellettünk folyt a tengerbe. Így cselekedtem.

Felkaptattunk az első kör irányában. Sehol egy teremtetett lelket nem láttam.

- Itt elvileg a bűnbocsánatra esélyes, életük végén önnön gonoszságukkal leszámoló magyarok vezekelnek. Mint láthatod, üres az út - közölte komoran kísérőm.

Ekkor egy meztelen nő száguldott le az égből. Suhintott egy nagyot fekete szárnyával, egyenesen a homlokomra, majd eltűnt.

- Ki volt ez? - kérdeztem döbbenten Kármánt.

- Angyal volt, és a hét főbűn - peccatum - jelét rajzolta a homlokodra: hét P betűt. Ez minden idekerülő léleknek kijár.

Egy hatalmas, díszes kapuhoz értünk, az első kör bejáratához. Az égbolt felől ünnepélyes hangulatú zene áramlott felénk.

Néhány görnyedő, roskadozó magyar ment el mellettünk.

- Ők a kevély magyarok, akik vezeklésükkel esélyesek még a megváltásra.

Ekkor ismerős arcot láttam magam előtt. Összeszedtem minden bátorságomat, és megszólítottam.

- Elnézést, uram, Ön olyan ismerős számomra... Megtudhatnám, kihez van szerencsém?

- Arany János vagyok - felelte szelíd hangon a bajszos illető.

Döbbenetemben szóhoz sem jutottam pár másodpercig. Végül megráztam magam, és szerényen bemutatkoztam, majd nem bírván türtőztetni kíváncsiságomat, nekiszegeztem a kérdést:

- Hogyhogy magának vezekelnie kell a purgatóriumban?

Arany elmosolyodott.

- Úgy látom, fiam, ahhoz képest, hogy idáig jutottál, keveset tudsz te még a világ dolgairól.

Félrevont egy szakadék szélére, s röviden összefoglalta a lényegét.

- Elfogadtam az Akadémia elnöki tisztségét. A kevélység főbűnébe estem. Tudat alatt pozícióra vágytam, pedig tudhattam, hogy ezeknek nem érdemes produkálnom magamat. Hát ezért kell végigjárnom a purgatóriumot, mielőtt bebocsáttatást nyernék a magasabb szférákba.

Elkeserítőnek találtam Arany példáját. Ha ennek a nagyon nagy költőnek és léleknek is ennyi ideje a purgatóriumban kell vezekelnie, kinek van itt bármire esélye?

Arany utamra bocsátott, Kármán pedig halkán kuncogott elkámpicsorodott ábrázatomra tekintve.

- Te aztán fura egy szerzet vagy. Úgy látom, nagy meglepetések érnek még téged a végjátékban - mondta rejtélyes arckifejezéssel.

Egy angyalszárny csapott a homlokomba.

Kármán rám nézett. Őszinte döbbenet ült ki az arcára.

- Ezt nem értem! Most annak kellett volna történnie, hogy az első P jele eltűnik a homlokról!

- És? Mi történt? - kérdeztem rémülten.

- Nem tudom! Nyolc P-t látok a homlokodon!

Irtózatosságmű fogott el. Belenéztem az utat kísérő patak víztükrébe, és csakugyan: nyolc darab vörös P betű sorakozott a homlokomon. Egy sorban hét darab, s alattuk, mint egy új sor nyitánya, egyetlen jel.

- Most mit tegyek? - kérdeztem remegő hangon.

- Sejtelmem sincs - suttogta gondterhelten Kármán. - Én csak annyit tudok, hogy végig kell kísérem téged a purgatóriumon. Nem tudhatom, mi ennek a felsőbb értelme. Mindenesre a következő körbe csak úgy léphetsz át, ha már csupán hat jel virít a homlokon. Helyette nyolc van.

Hosszan elgondolkodtunk a felsőbb értelem kifürkészhetetlen logikáján. Végül bátortalanul megszólaltam.

- Te, Jóska, mi történne, ha a homlokomra fésülném a hajamat? Úgy talán nem vennék észre, hogy valami nem stimmel.

Kármán csak ingatta a fejét, és érthetetlenül morgott maga elé valamit.

Végül elszánta magát:

- A végső választ úgysem tudhatom. Kövess a második körbe! - s ezzel határozottan továbbindult, felfelé.

Ahogy átléptünk a vezeklés második, az elsőnél magasabb és szűkebb körébe, magamban már vártam, hogy valami iszonytató büntetés sújt le rám arcátlan csalásom miatt. Ehelyett semmi sem történt.

Kármán rám se nézve mondta maga elé:

- Itt várakoznak megtisztulásukra az irigy magyar lelkek. Mint láthatod, alig valaki jutott el idáig.

Valóban, láttunk néhány irigy magyart, akik levarrott szemekkel, égi példabeszédeket hallgatva kuporognak egymás mellett.

- A sok hallgatásnak végül megtisztulás lehet a vége. Szerencsés esetben - summázta kísérőm a tudnivalókat.

Egyre türelmetlenebbnek láttam Kármánt, láthatólag unta már ezt a sok bolyongást, ment volna a saját dolgára. Nem győztem bocsánatot kérni tőle, amiért ennyi gondot okoztam neki, de leintett:

- Bocsánatért nálam rossz ajtón kopogtatsz.

Újabb angyali szárnycsapás homlokomra: Kármán arca még jobban elkomorult, ahogy félresöpörte szemembe lógó fűtjeimet.

- Ajaj, kilenc jel van immár a homlokodon.

Kapkodva visszaigazítottam csapzott hajamat, és már haladtunk is tovább, elértük a következő purgatóriumszintet.

- A harmadik körben a harag indulatában vétkes magyarok vezekelnek. Ők látomások útján részesülnek megtisztulásban.

Itt még az előző köröknél is kevesebb magyar lelket láttam. A lézengő lelkek egyfajta transzban, ég felé vetett fejjel kóvályogtak.

Menetrendszerű szárnycsapás, ezúttal majdnem kiverte a szememet az angyal.

- Ott virít fejedben a tizedik jel! - ellenőrizte állapotomat vezetőm.

Egyre inkább kerültük a fölösleges beszédet. Körülöttünk a lelkek mind emelkedettebb hangulatban várakoztak, míg mi komoran, némán, sietve kaptattunk fölfelé.

- Íme a negyedik kör: a jóra való restek tisztulásának helyszíne.

Ebben a körben tucatnál is kevesebb magyarral találkoztunk. Mint megtudtam, ők lelkük mélyéből kapják javulásuk mikéntjét. A lelkek valósággal rohannak jóvátenni életük tunyaságának mulasztásait.

Megkaptam a tizenegyedik jelet is homlokomra.

Az ötödik, még szűkebb körben a vezeklő magyar fősvények pár fős csoportjával ismerkedtünk. Ők a földön feküdtek, és helyzetükhöz illeszkedő szövegű zsoltárokat énekeltek lankadatlan.

Tizenkét bűnjellel fejemen haladtunk még följebb, a hatodik körbe, ahol a torkosság megtisztulásra érdemes magyar bűnösei éheznek. A lelkek (hárman) gyönyörű gyümölcsöktől roskadozó fák alatt jártak-keltek, de ha akarták volna, akkor sem érhatték volna el a zamatos terméseket.

Az angyal ezúttal már nem fogta vissza magát: teljes erővel csapott rá a fejemre, így szédelegve és tántorogva jutottam át a purgatórium utolsó körébe, a nem túl szerencsés előjelnek tekinthető, tizenhárom darab P-vel megjelölten.

- A bujaság bűnét purgálják itt kifelé magukból a még tisztítható magyar lelkek! - nézett rám szinte feddőleg Kármán.

Amit korábban a purgatóriumról sejtettem, itt vált csak érzékelhető valósággá: mindenütt a tisztító tűz fájón pörkölő lángjai lobognak. Magam is többször megpörkölődtem, ahogy lépkedtünk a keskeny ösvényen, nagyon oda kellett figyelnem homlokom jeleit óvó hajamra. Mindösszesen kettő magyar lelket leltünk e tűzben, egy férfit és egy asszonyt, mindketten a szüzesség erényét magasztaló himnuszokat daloltak.

- Láthatod, jelenleg csupán kettő magyar kapott esélyt arra, hogy megszabaduljon az utolsó főbűntől.

Eljött az angyal újra, és oly mértékben sújtott rá fejemre a tizennegyedik jellel, hogy elveszítettem eszméletemet.

Ahogy hagymázás álomban fetrengtem, hirtelen megjelent előttem a budapesti Hősök tere képe: én az ismeretlen katona sírjának helyén állottam, s szemben velem a tizennégy hős előreszegezett karddal, lassan, fenyegetően felém lépdél. Már odaérték hozzám. Mind a tizennégyen felemelik kardjukat. Sújtásra készülnek.

6. epizód

*Melyben a Hős és kísérője, Kármán József minden eddiginél messzebbre jutnak,
ahonnan meglehetősen ritka a visszamenet, ám ez, Hamvas Béla
közreműködésével, mégis sikerül Sándornak*

Petrovics Sándor a paradicsomban

- Ébredj, már beste lélek, tovább kell haladnunk! - kiáltotta Kármán, miközben jó kiadósat rúgott az oldalamba.

- Hát nincs vége? Hová cipelsz még, nem láttam eleget? - kérdeztem megtörtén.

- Megyünk a paradicsomba! Hitemre mondom, nem értem, hogyan lehetséges, de hát ezt kaptam parancsnak! - szólt ünnepélyesen József. - Fogd meg a kezemet erősen, Sándor!

Engedelmeskedtem, kézen fogva léptünk párat együtt, egyenesen a purgatórium csúcsára, s már emelkedtünk is, szárnyaltunk ismeretlen erőtől megfogva, fölfelé, mintha egyenesen a Napba repülnénk!

Ahogy a Hold mellett suhantunk, nem bírtam megállni, megkérdeztem Kármántól:

- Mondd, Jóska, jártak az amerikaiak a Holdon?

- Ugyan már, Sándorkám, hiszen a Hold mindig is lakott volt, erősen védve, itt laknak az önhibájukon kívül bűnbe esett lelkek, kik ugyanakkor megdicsőültek!

Igen elcsodálkoztam. Közben sorra hagytuk le a bolygókat; mindegyiken ufóként röpködő, örvendező lelkek.

- Ennyi magyar jutott idáig? - kérdeztem.

- A paradicsom és környezete már internacionális. Alig van itt már valaki a világból, pazarlás volna külön rezervátumokat létrehozni számukra.

Meglepetésemre egyenesen beleszánguldottunk a Napba. Majd tovább, még tucatnyi hasonló csillagon keresztül, egészen a végállomásig.

Egy hatalmas, lángpallosú őrangyal lebegett előttünk.

- Hajaj, most jön a homlokellenőrzés! - mondta megtörtén Kármán. - Lebukunk csalásod miatt.

Az angyal azonban - miután felszólított, söpörjem el hajamat homlokom elől - undort tükröző arckifejezéssel ugyan, de félreállt utunkból.

- Nem lesz ennek jó vége, én mondom neked - csóválta fejét hitetlenkedve Kármán.

- Apropos, Jóska bátyám, hogy van az, hogy te szabad bejárással bírsz mind a pokolba, mind a purgatóriumba, mind pedig a paradicsomba? Hol van a te állomáshelyed?

- Magam sem értem ezt pontosan. Én is bűnhődök, de én úgy, hogy állandóan vágyódom ide, a paradicsomba, mégsem maradhatok, hanem járhatok örökösen azon az úton, amit te is láthattál. Valószínűleg ez a büntetésem, amiért életemben magyar íróvá lettem.

Innentől lehetetlen bármit is mondani e helyről, legyen elég, hogy errefelé maga a tökéletes gyönyörűség minden.

Mindazonáltal alig lézengtek itt páran.

[...]

- Mutasd meg a magyarokat! - kértem Kármánt.

- Hát, nehezet kérsz, Sándor. Tulajdonképpen alig ismerek itt magyart. De nézd csak, ott ül, a fa alatt, Hamvas Béla.

Megpillantottam a magyar filozófus-író. Egy gyönyörűséges fa alatt heverészett pipázva, mellette thai masszörlányok töltögettek hús, illatozó borokat serlegébe.

Odamentünk hozzá, és illően bemutatkoztam.

- Nahát! - csak ennyit mondott.

Kármán közben leheveredett a lányok mellé. Láttam, ahogy cinkosan összemósolyog Hamvassal. Újból elfogott a kétségbeesés.

[...]

- Hamvas úr, könyörüljön rajtam! Mi hát az ítélet fejem felett? Már végigjártam a poklot, a purgatóriumot és a paradicsomot, és még mindig nincs fogalmam arról, mi lesz a sorsom.

- Ajaj, fiam, nagy slamasztikába kerültél. Itt vagy a paradicsomban, homlokodon tizennégy jellel. Veled a legfelsőbb beszéd tiltva van, én csupán tolmácsként utasítalak egy-két dologra. Nagy zavart okoztál te a világban, és a legfőbb baj, hogy mit sem értesz az egészről. De időnk, mint a tenger, ha kell, kétezer esztendeig tanulod majd saját irhád, mi a magyarok istene! - dörögte.

- De hát Hamvas úr, én már tényleg nem értek semmit. Egyszerű magyar poéta vagyok, akit megkéséltek egy kocsmában. Bűnösnek bűnös, hiszen rossz verseket írtam, hiszen egész életemben csalárdul éltem, de miért kell ennyire összezavarni? Még hogy pokoli túrára, purgatóriumba, paradicsomba küldenek, engem! Hát ki vagyok én? Alantas féreg. Ráadásul hitetlen. Ha már meg kellett halnom, jelöljenek ki nekem helyet, ha lehetséges. Gondolom, a paradicsom túlzás volna, de legalább a purgatóriumba, esetleg valami hinduista nirvánába.

Hamvas összeráncolta a homlokát.

- Mit képzelsz te magadról, hogy tanácsokat adj a magasabb értelemnek! Téged azért hoztak ide, hogy helyrezökkents egy-két olyan dolgot, amit zavaros elmédben forgattál. Láncszem vagy egy pokoli gépben, s éppen rád esett a választás sok ezer közül. Ezért lehetsz hálás is, meg bánhatod örökké, hogy milyen peches voltál. Apropó, pipával téged nem kínállak. Ismerünk.

Nem értettem én semmit Hamvas beszédéből. Földúlt voltam ettől az egész élményáradattól, amit átéltem, nem tudtam tehát, miért nem lehet egyszerűbben tudatosítani, mi legyen a sorsom.

[...]

Hamvas némi töprengés után folytatta:

- Úgy látom, eseted súlyossága még a legfelsőbb körökben is különös döbbenetet okoz. Valójában esélyed sincs rá, hogy értelemmel felfogd bűneid súlyát, ezért különös terápiára ítéltetél. Azt az utasítást kaptam, hogy vetesselek alá a tér és idő sötét távlataiba. Majd ha onnan megérkezel, megtanulsz kesztyűbe dudálni. Saját világi bőrödön kell megtapasztalnod, mivel jár hősökkel packázni. De jól vigyázz! Ha belenyúlsz a történelem sodrába, példátlan lesz végső büntetésed!

Ekkor két nagy, fekete angyal csapott le rám egy felhőből. Belemartak vállaimba, és már zuhantunk is, valami felfoghatatlan, fájdalmas, fekete örvénybe. Menet közben csak arra volt erőm, hogy megbánjam a megszületésemet is.

Ez már a megsemmisülés? Ha tehetném, arra kérnélek benneteket, magyarok, soha ne gyűjtsatok rá.

*(Vége az Első Könyvnek, melyben Petrovics
Sándor első nagy utazását kísérhettük
figyelemmel. Ám: hamarosan következik
a Második Könyv,
a Petrovics Sándor nagy utazása II.,
melyben a Hős újabb különös kalandokba keveredik.)*

MÁSODIK KÖNYV

Petrovics Sándor nagy utazása II.

„Mesternek mondott P, a néhai jó emlékű, dicsőséges Bélának, Magyarország királyának jegyzője, N-nek, az ő legkedvesebb barátjának, a tisztelendő és az írástudás művészetében avatott férfiúnak üdvözlét meg kérése teljesedését jelenti.”

Anonymus: Gesta Hungarorum (~1210)
[Pais Dezső ford.]

„»A sajtó-útoni közlés alatt értetik [...] minden olyan közlés, amely nyomda, könyomda, metszés által eszközöltetik, és amelynek közzététele a példányok kiosztásával már megkezdődött. Ezzel nem tisztában lenni több mint hiba, uraim! De más szakaszokból kiviláglik, hogy ebben a törvényben az előzetes censura is benne van, hadd ne idézzem tovább a passust. Az Elysium is, mint a facultas jól documentált lapja, ebbe a kategoriába soroland. [...] Amikor p. o. oda jutottunk, hogy a polgárok házába, melyet szentélynek tekintek, [...] a securitásnak kell behatolni, és felforgatni az emberek iratait és elvinni egész paksamétákat, mert egyesek exclusiv irományokat bátorzkodnak fufangpolitikával a piacra dobni! Incorrect etiquette: szemképrázattal téveszteni a megtéveszthetőket. A mi időszaki journalunk persze nem kér az efféle gyermekes actióból. [...]«”

Ambrus Lajos: Eldorádó (1988)

„Életről életre
Életről életre
Életről életre
Én mindig én vagyok
Életről életre
Életről életre
Életről életre
Az álmaimmal harcolok”

Mantra: Életről életre (2001)

1. epizód

*Melyben Petrovics Sándor egy ismeretlen erdőben találja magát,
ahol kezdetben csönd honol, ám váratlanul megjelenik egy medve*

Petrovics Sándor az erdőben

Sajgó tagokkal, recsegő ízületekkel tápáskodtam föl a puha talajról. Egy tölgyerdő tisztásán tértem magamhoz. Hatalmas, felfoghatatlan csend honolt körülöttem.

Tettem pár céltalan lépést körben a tisztás szélén. Ekkor neszezést hallottam az avarban. Felkiáltottam.

- Hahó, van itt valaki?

A következő pillanatban egy hatalmas, vicsorgó medvepofa bűzös leheletét éreztem az arcomban.

2. epizód

*Melyben a Hős merőben újszerű körülmények között találja magát,
továbbá váratlan újítások kerülnek bemutatásra a medveadászat területén,
s végül a medve is meglepetést okoz*

Petrovics Sándor és a medve

„a medve elejtésének fortélyairól [...]

arról, hogy a már meglőtt jószág először is maga alá
ropogtat egy akönyit bűzös fosás formájában, letarolja a
csepleszt, körmeivel összeszagatja a menekülés útjába
eső zsengice fák törzseit, majd egy szurdokban,
extaticus színészi demonstratio, hörögve elnyúlik”

Ambrus Lajos: Eldorádó (1988)

[...]

Elveszítettem az eszméletemet.

3. epizód

*Melyben Hősünk méltatlan helyzetbe kerül újdonsült ismerősei révén, közneveltség
tárgyává válik Székesfehérvár főterén, majd megdöbbenő információkhoz és ütéshez jut*

Petrovics Sándor Fehérváron

Furcsa, ismerős és egyszerre ismeretlen nyelvű beszédre eszméltem. Ahogy kinyitottam a szememet, két középkori öltözetű, szakállas-bajszos-varkocsos marcona harcos vigyorgó ábrázatára lettem figyelmes, amint fölém hajolnak.

- Mit akarnak maguk? - kérdeztem rekedt hangon.

Hatalmas, öblös röhögés volt a válasz.

Ahogy jobban körülnéztem, konstátálhattam, még mindig az előbbi tisztáson fekszem, mellettem egy kiterített medvehulla, két legelésző ló antik szerszámokkal feldíszítve, és két óriási, visszacsapó íj a nyeregkápákra akasztva. Ezek tisztára úgy néznek ki, mint Franco Nero minden idők legkegyetlenebb magyar filmjében! - ordított fel bennem a felismerés. Csak a termetük alacsonyabb, és a szemük fekete. No meg az a szag! Mintha egy hajléktalanszállóról jöttek volna.

Megpróbáltam fölállni, ám az egyik - Beélának szólította társa - durván visszalökött.

- Maradu, faszomut! - rivallt rám.

Innentől hosszú párbeszéd kezdődött a két ómagyar között. Nem sokat tehettem, csuklóim valami durva szíjjal össze voltak kötözve. Mikor már ötödször ismételték el mindketten egyszerű érveiket, a magasabbik - Geéza - parancsolóra vette a dolgot.

- Vid' házuá! Feheruvaru utu reá!

- Néé.

- Baszod, vid' hodi módu! Beste lovad seggé mögé!

Szemmel láthatólag jól összevesztek valamin, csak úgy röpködtek a káromkodások. Végül Beéla kötelet vetett a nyeregbe, másik végét csuklómra tekerte brutális erővel, majd föl pattant a lovára, és közepes tempójú ügetéssel nekivágott az eddig általam fel nem ismert, keskeny ösvénynek. Én hatalmasat zuhantam, ahogy elrántott a ló, de néhány méter vonszolás után sikerült fölugranom, és futólépesben követnem fogvatartómat.

Leírhatatlan kínok, többórás kíméletlen bukdácsolás és tüdőszakasztó rohanás után végül egy ocsmány kinézetű faluba érkeztünk. Én a kimerültségtől összeestem a főtéren, egyenesen néhány ott dagonyázó disznó közé.

Fura öltözetű népek álltak körül, és hangos vihogással gusztáltak. Vígán voltak, számos viccet rögtönözhetnek nyomoromból.

Hirtelen szétröppentek. Egy barna csuhás szerzetes jelent meg közöttük, villámot szóró szemekkel.

Megszólított, vélhetőleg ómagyarul, ám egy kukkot sem értettem beszédéből.

- Valami gond lett a tér-idő kontinuummal, gőzöm sincs róla, mi a francot keresek itt, segítsen már, legalább maga! - próbálkoztam, de nem reagált. - Isa pur es homu vogymuk! - semmi hatás. Gondolom, a dialektussal lehetett a baj.

Hirtelen ötlettől vezérelve latinra váltottam - maradt valami a piarista gimnáziumból:

- Kérem, segítségre van szükségem, ne bántsanak!

A szerzetes őszinte döbbenettel a szemében, ijedten hátralépett.

- Hát te beszélsz latinul? - kérdezte leírhatatlan latin dialektussal.

- Beszélek, ha nem is túl jól. De kérem, érthetőbben ejtse ki a szavakat!

- Hitvány egy kiejtésed van, idegen, igen hitvány, de azért értelek - mondta immár újra felbátorodva.

- Hol vagyok? Semmire sem emlékszem! Milyen ország ez, milyen év van most?

A szerzetes nem nagyon hitte, hogy ilyen állapotban lenne tudatom, de azért válaszolt.:

- Pannóniában, idegen, Fehérvár főterén, István király udvarában, az Úr MXXXVI. esztendejében! Ki fia borja vagy, és honnan evett ide a fene?

Kissé bódultan az iménti információktól, ám készségesen feleltem:

- Petrovics Sándor a nevem, az Úr MMXLIX. esztendejéből jöttem, Magyarország fővárosából, illetve Kiskunmajsáról, pontosabban a pokolból, a purgatóriumból és a paradicsomból!

A barát ezt már nem bírta elviselni idegekkel. Imádkozni kezdett, majd meglóbálta botját, és egyetlen jól irányzott ütéssel újból leterített.

4. epizód

*Melyben Hőszünk még méltatlanabb körülmények közé kerül,
ahol lehetősége nyílik helyzete átgondolására,
s egyéb filozofikus természetű elmélkedésekre*

Petrovics Sándor a tömlőcben

Amióta meghaltam, folyton csak elájulok. Vagy a pszichés élmények hatására, vagy balesetből kifolyólag, vagy testi rosszulléttől, vagy ellenem alkalmazott erőszak révén. Fejem már dinnyényire dagadhatott.

Pokolbeli élményeimet vetítette vissza a föld alatti cella, ahol ismét magamhoz tértem. Rabláncra fűztek, ocsmány körülmények közé vetettek.

Volt időm töprengeni. Azt beláttam: bár meghaltam, most nagyon is érzem hitvány testem minden porcikáját, egészen életszerű a helyzetem, eltekintve attól, hogy vagy ezer esztendővel hátrébb vagyok az időben.

Felrémlettek előttem Hamvas Béla szavai a paradicsomból, de hiába is próbáltam értelmezni őket. Azután a magasabb értelem kifürkészhetetlen logikájára gondoltam. Nem jutottam sokra ennek latolgatásával.

Tapasztalt utazóként gyors és hatékony megoldást próbáltam találni. Összegezve a tényeket: engem ideküldtek, ezer évvel korábban, Székesfehérvárra, és valahogy túl kell élnem ezt az egészet, ha már élek újra, miután egyszer meghaltam. A túlélés pedig csak ésszerű taktikával lehetséges.

Adott, hogy közepes minőségben töröm a latin nyelvet. Ez mindenképpen előny. Beszélek magyarul, de ezzel nem sokra megyek: itt és most ómagyarul beszélnek az emberek, és egyéb, számomra ismeretlen nyelveken.

Ha őszintén elmondom, ki vagyok és honnan jöttem, kivégeznek, ez bizonyos. Továbbá mintha azt a parancsot kaptam volna, hogy nem avatkozhatok bele a történelem menetébe.

Épp ezért hihető személyiséget kell magamnak kreálnom.

5. epizód

*Melyben a Hős szerencsét próbál István király udvarában,
s erőfeszítései nem vesznek kárba, hiszen lehetősége nyílik
idegen nyelvek elsajátítására*

Petrovics Sándor István király udvarában

- Nevem Petrovics Sándor. Afrikából jöttem, a nagy vízen túlról. Afrika Császárának követe vagyok. Azért küldött, hogy tolmácsoljam hódolatát a nagy István királynak. Hajóm elsüllyedt a viharban Dalmácia partjainál. Bár Uralkodóm ajándékainak csekély töredékét magammal mentettem, gaz rablók fosztottak ki utam közben, csoda, hogy életemet meghagyták. Ezért, bármilyen szegény, üres kézzel kellett István király városába érkeznem. Ám, mint azt már te is tudod, atyám, magyar harcosok fogságba vetettek, midőn egy medvével hadakoztam éppen. Így kerültem ide.

A szerzetes, aki kihallgatásomat intézte, hosszan elgondolkodott mondandómon. Nagy sokára megszólalt:

- Akkor miért állítottad, hogy a pokolból jöttél?

- Kába voltam én attól a módtól, ahogyan Fehérvárra vonszoltak. Megüthettem a fejemet is nagyon. Összevissza beszéltem. Azonban botod ütésétől a tömlőben visszanyertem tudatomat. Hálával tartozom ezért neked, atyám.

A kihallgatás végül sikeresnek bizonyult, már ami engem illet. Lemosták rólam a szennyet egy dézsában, egyszerű vászonruhába öltöztettek, lábamra sarut húztak, és egyenesen István király elé vezettek.

Istvánnal hosszan elbeszélgettünk Afrika természetrajzáról, a korabeli politikai helyzetről, majd áttértünk az európai viszonyokra. Én latinul beszéltem, és Andreas barát, aki leütött, majd kivallatott, tolmácsolt neki ómagyarra és vissza. Nagyon résen kellett lennem, nehogy elszóljam magamat, végül is tudtam a jövőt. A legtöbb kérdésben meglehetősen tájékozatlannak bizonyultam, egészen máshogy tanították különböző iskoláimban, de ezt elnézték mint távoli ország szülöttének.

István megbízta Andreast, tanítson meg tisztességesen latinra.

Néhány esztendeig semmi sem történt. Egy közeli kolostorban éltem, nőt csak messziről láttam, barbár viszonyok között vegetáltam. Megtanítottak latinul és magyarul, bár ez utóbbit nem nagyon mertem használni, minduntalan későbbi szavak jöttek a nyelvemre a szegényes szókincs miatt.

6. epizód

Melyben Petrovics Sándor különleges kegyben részesül, s így módjában áll megbizonyosodni egy fontos kérdésről, ám egy szerencsétlen baleset a hangulatra rossz hatást gyakorol

Petrovics Sándor a sátoros ünnepen

Egyszer hivatalos lettem a nagy nyári sátoros ünnepre.

Fehérvár főterén álltam a nép körében. Középen trónus, rajta István, és hirtelen megjelent Andreas erős őrség kíséretében, kezében pedig ismerős tárgyat tartott.

Felismertem: ez a magyar korona! Nem hittem volna, hogy tényleg István idejéből származik. Mégis az volt, igaz több alkatrészében más, mint az általam is ismert változat.

A koronát István fejére tették egy pár percre, miközben a nép imádkozott, majd újra levették. István aztán ezüstöt szórt a nép közé. Megakadt a szeme rajtam.

- Hát te, Sándor, hogyan élsz közöttünk? - szólt hozzám mosolyogva.

- Hála neked, Felség, mindenem megvan - feleltem mélyen meghajolva.

- Ma jó a kedvem! Teljesítem egy kívánságodat! - mondta István kedélyesen.

Nagyon furdalta az oldalamat a kíváncsiság, hogy tényleg ugyanarról a koronáról van-e szó. Kockáztattam.

- Felség, messze földön beszélnek a magyar korona szépségét, Uram, Afrika Császára meg is kért rá, hogy ha majd hazatérek, meséljem el neki aprólékosan, mit is ábrázol Felséged koronája. Életem leghőbb vágya az volna, megtekinthetném közelebbről is e szent tárgyat.

István szúrósan rám nézett, majd hangosan nevetni kezdett.

- Tudod mit, Sándor, gyere velem, nézd meg!

Követtem a palotába. Odahívatta Andreast is a koronával.

Jól megvizsgáltam minden oldalról a szent tárgyat, közben pedig elismerő és csodálattal teli szavakat mondogattam.

István jótékonykodó kedve nem csillapodott. Hirtelen ötlettől vezéreltetve kikapta Andreas kezéből a koronát, és felém nyújtotta.

- Érintsd meg! - mondta szemembe nézve.

Nem győztem hajlongani és hálálkodni, míg végre átvettem tőle. Jól megforgattam, minden irányból megcsodáltam a koronázási jelvényt. Ekkor következett be a baj.

Mindig ügyetlen kezem volt, és most a meghatottságtól különösen remegett. Egy rossz mozdulat miatt a korona megcsúszott kezemben, és leesett a földre.

Egyszerre tízen is érte kaptak, de elkéstek. A korona keresztje belefürödött a földbe.

Ahogy Andreas megtisztogatta, halálra vált arccal fordult István felé:

- Felség, a barbár tette miatt a korona keresztje elferdült!!!

Hatalmas, szörnyülködő moraj hallatszott a teremben.

István reszkető ujjal rám mutatott:

- Tömlöcbe a gaz, áruló barbárral! Holnap hajnalban karóba húzni! Ti pedig - a teremben lévő örökre és udvari emberekre nézett - egy szót sem szólhattok senkinek, mi történt itt ma, különben fejeteket vétetem!

Hát így jártam a magyar koronával.

7. epizód

*Melyben Hősünk ismét szorult helyzetbe kerül,
ahol nem sok jóra van kilátása,
és félelmetes jelenése is támad*

Petrovics Sándor a tömlöcben II.

Miközben a szűk és brutális tömlöcben készültem a halálra, látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Szent István szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően felemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

8. epizód

*Melyben a Hős megpillantja a Dunát,
a P jelek ismét szerephez jutnak,
s végül szerzetesek közé kerül*

Petrovics Sándor a Benedek-rendben

Egy sűrű erdőben eszméltem. Nem hittem a szememnek. Hogyan kerülhettem ide? Meghaltam?

Megcsipkedtem magam, és minden tekintetben élőnek tűntem. Még szokásos reggeli erekcióm is funkcionált. Valóban: milyen rég is voltam nővel! Utoljára kábé 1000 év múlva.

Elindultam egy szűk ösvényen előre. Kisvártatva a fák elfogytak körülöttem, és egy széles folyóhoz értem. De hiszen ez a Duna! - kiáltottam föl.

Valóban, a Dunának látszott a folyó, ám mégis egészen másmilyennek tűnt. Vize ragyogó kék, partja elvadult, sehol egy építmény, emberi nyom. Megnéztem magam a víztükörben. Legutóbb egy kiskunmajsai kocsmá vécéjében láttam tükröt. Alig ismertem magamra. Hajam,

szakállam megnőtt, szemeim körül vastag, fekete karikák és ráncok. De - megdöbbenésemre - az öregedésnek nem láttam sok nyomát. Ahogy a szellő megmozdította hajamat, szabaddá vált homlokom. A látványtól kis híján elaléltam. Jelek vannak rajtam! Letérdeltem, hogy közelebből láthassam magam. Tizenöt halvány, P alakú forradást láttam a homlokomon! Tehát az angyal volt! S én arra számítottam, hogy ittlétemnek vezeklés a célja! [...]

Megtörten haladtam folyásiránnyal szemben, a bal parton. Ebből meg is állapítottam, hogy valószínűleg a Dunántúlon vagyok.

Kisvártatva parányi kolostorszerűséghez értem. Előtte szerzetesek kapáltak valami gyomos növényt.

Nem kockáztattam: István király udvarában csiszolt latinommal szólítottam meg őket; szállást kértem. Kiderült, bencések közé keveredtem. Szívélyesen fogadtak.

Ledőltem egy cellában, ám kisvártatva már imádságra kolompoltak.

Részt vettem a közös szertartáson, és a celebráló pap szavaira figyeltem. Őszinte megdöbbenésemre a pap Kálmán királyra és háza népére kért áldást az imában.

Jó pár óráig tartott, amíg fel tudtam magamban dolgozni az információt. Óvatosságom igazolódni látszott. A fél füllel elkapott beszélgetésekből összeállt a kép: „Könyves” Kálmán király korába kerültem, és jelenleg Esztergom közelében vagyok.

Úgy döntöttem, más taktikához kell folyamodnom. Gondolatban máris új személyiséget kreáltam: szerzetesnek kell kiadnom magamat. De nem ebben a kolostorban, ezt már elsúrtam. Itt maradok kifosztott, afrikai vándor.

Pár hetet a bencések között éltem. Kivettem a részem a mindennapjaikból, minden szertartást, napirendi pontot alaposan megfigyeltem és megjegyeztem. Beszédmódomat is az övékéhez csiszoltam.

Egyik éjjel aztán csentem egy lehasznált szerzetesi csuhát, és kereket oldottam. Esztergom felé vettem az irányt.

9. epizód

*Melyben Petrovics szerencsét próbál Esztergomban,
ahol élete új fordulatot vesz Könyves Kálmán
és Buzilla királyné jóvoltából*

Petrovics Sándor Esztergomban

Esztergomban sikeresen csatlakoztam az ottani bencésekhez. Trükköm bevált: ír szerzetesként sok mindent elnéztek nekem, viszont szerzett tudásom a liturgiákról és egyebekről elégséges volt a hitelességemhez.

Ugyanakkor a szerzetesi élet igen keménynek bizonyult. Rájöttem, hogy ha némi szabadságot akarok, az írásbeliség felé kell tendálnom magamat. Lassan kiügyeskedtem, hogy kódex-másolást tanulhassak. Meglepő előrehaladásom láttán az apát bizalmába férkőztem.

Néhány év alatt elegendő ügyességre tettem szert ahhoz, hogy kódexmásoló válhasson belőlem.

Szép lassan komoly megbízatások értek, s mivel Kálmán király bőségesen adott megrendeléseket a bencéseknek, hamarosan azon kaptam magam, hogy a királynak dolgozom.

Kálmán elégedett volt munkámmal, ezért egy szép napon magához rendelt.

Külsőre igen rút egy király volt, alacsony, púpos és sánta. Mindazonáltal kedélyesen elbeszélgettünk. A hosszas dialógus számomra igen kedvezően alakult.

- Sándor barát, szívesen magamhoz vennélek, ide az udvarba, másolj nekem könyveket, s légy írnokom!

Nem győztem hálálkodni kegyességéért.

Életem egy csapásra könnyebbé vált. Szabad bejárásom lett a legtöbb fontos helyre.

Ám múlhatatlan vágyamat az asszonyi test iránt nem csillapíthattam. Minden lépésemet árgus szemek követték.

A szerencse azonban - vagy szerencsétlenség? - ezúttal sem hagyott cserben.

Kálmán igen elhanyagolta feleségét asszonyi minőségében. Nem csoda hát, hogy Buzilla királyné rövidesen szemet vetett az udvarban gyakran felbukkanó jóvágású, fiatal, művelt barátra, vagyis rám. Addig rágta Kálmán fülét, míg rávette, hogy rendeljen ő mellé felolvasónak és történelmi tanárnak.

Buzilla - ízlésemhez képest - csúf és szagos asszony volt, de hát mégiscsak asszony, s ez hosszas nélkülözésem, illetve igen kényes helyzetem tükrében nagy elégtételnek hatott. Így lettem a királyné szeretője.

[...]

Emellett végre hódolhattam kedves elfoglaltságomnak, a poézis művelésének. Tréfából még egy kis folyóiratot is szerkesztettem magamnak. Nem kellett volna.

10. epizód

*Melyben a Hős folyóiratot indít önmaga
szórakoztatására korszerű eszközök
igénybevételével, ám a kísérlet balul sül el*

Petrovics Sándor és az Elysiumi Mezők

A kódexmásolás fáradságos és monoton robotja közben időről időre óhatatlanul ellankad a figyelem. Magam, bár örültem kiváltságos munkámnak, igen eluntam ezt a tevékenységet. Másolás közben folyamatosan pajzán történeteken járt az agyam, máskor pedig pokolbéli, olykor paradicsomi élményeim mélyebb összefüggéseit kutattam képzeletemben, s bizony, ihletem támadt egynéhány versre. Igényeltem történelmi ismereteim felidézését is, persze jelenlegi helyzetemben ez a történelem még a kifürkészhetetlen jövőt jelentette. Kedves olvasmányaim is hiányoztak nagyon, ezeket szintén megpróbáltam felidézni magamban. Óhatatlanul le kellett jegyeznem néhány dolgot. Mivel félttem az apát retorzióitól, nem mertem a kódexekbe beleírogatni, inkább a hulladék pergamendarabokat használtam erre a célra, s azokat is gondosan elrejtettem.

Később ezeket a kis darabokat megkíséréltem összeszedni, és így megfogant fejemben az ördögi eszme: mi lenne, ha összeállítanék egy kis folyóiratot, persze titokban, elsősorban magamban, s szkriptor ismerőseim szórakoztatása gyanánt, mintegy véletlenül (s persze gazdátlanul) a kezük ügyébe csempészném. Hihetetlenül kíváncsi lettem arra, hogy milyen reakciót szülne náluk mondjuk egy indiántörténet olvasata, s egyéb eretnek gondolatok is megfogantak fejemben. Így született meg az Elysiumi Mezők.

A hol latin, hol ómagyar, hol pedig modern magyar nyelven rótt szövegeket tartalmazó pergamendarabokat (még a rovásírást is megtanultam időközben egy pogány halálraítéltől) cérnával összevarrtam, és titkos, csak néhányak által ismert helyekre csempésztam.

[...]

Bár ügyeltem rá, hogy kezem vonásait felismerni semmilyen körülmények között ne lehessen, mégis beütött, amitől félttem. Az Elysium harmadik számában ugyanis azt találtam írni, hogy Buzilla, a király felesége, megátalkodott boszorkány, s ezt részletes példákkal illusztráltam.

11. epizód

*Melyben Hőszünk folyóirata botrányt kavart
a legfelsőbb körökben, s ezért szükségessé válik egy törvény meghozatala,
ez azonban nem menti meg Sándort az újbóli bebörtönzéstől*

Petrovics Sándor esete a boszorkánysággal

Az Elysium harmadik száma az apát kezébe került valahogy, s ő mérhetetlen haragra gerjedt. Óriási nyomozást indított a bűnös felkutatása érdekében, beárulta az esetet Kálmán királynak is. Kálmán valószínűleg nem akart botrányt, ám az alattomosan terjedő pletykák ellen nyilván védekeznie kellett.

Így esett, hogy zsinatot hívatott össze Esztergomba, melynek titkos célja a botrány elfojtása volt.

- Boszorkányok pedig nincsenek! - mondta ki végül a konklúziót Kálmán.

Ezt és az egész törvényt szó szerint tudom idézni, hiszen nekem mondták tollba.

Innen már csak egy lépés volt, hogy lebukjak.

Példátlan kegyetlenséggel fogtak vallatóra. Kínjaim közepette felrémllett előttem Hamvas intése: „Ne avatkozz a történelembe!” Nem mertem vallani, pedig de szerettem volna! Halálra ítélték.

12. epizód

*Melyben Hőszünk tömlőcseben sínylődik, néhány
titkos támogató segítségével finom falatokhoz és értékes információhoz jut,
ám ez sem odázhathatja el az újabb éjjeli jelenést*

Petrovics Sándor a tömlőcseben III.

Bedobtak egy embertelen tömlőcsebe, s én a halálra készültem. Ám hosszú hónapokig nem történt semmi, mintha megfeledeztek volna rólam, bár többször is meggyóntattak. Rabságom alatt időről időre szerzetesek jöttek mintegy véletlenül a börtönbe, s egy-két finomabb falatot csempészték be hozzám. Nem tudtam mire vélni kedvességüket.

Végül, egy este közölte velem egyikük, hogy reggel valóban karóba húznak, nincs menekvés. Hogy vigasztaljon, elmondott néhány újságot, így tudtam meg azt is, hogy Kálmán új feleségét Eufiliának hívják.

Pokoli éjszakám volt. Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Könyves Kálmán szobra lelépett talapzatáról. Fenyégetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

13. epizód

*Melyben a Hős meglepő körülmények között eszmél ismét tudatára,
ám némi tisztálkodás és leskelődés révén újra a régi lendülettel kel útra*

Petrovics Sándor folytatja földi pályafutását

Még sajgott a homlokom a látomásbeli angyal csapásától. Kinyitottam a szemem. A tömlőc sötét és alacsony plafonja helyett fák magasodtak fölöttem. Ahogy föltápászkodtam, előntött az ujjongó életöröm: nem haltam meg, nem végeztek ki, megmenekültem!

A csuhám alatt nyüzsgő tetvek, bolhák és egyéb paraziták azonban velem voltak még mindig! Lehánytam magamról a göncöt, és örületes vakarózásba kezdtem. A nap már fölbukkant, élvezettel szívtam magamba minden sugarát. A közelben egy patak csörgedezését hallottam, rohantam hát megfürödni. Csuhámat is alaposan kimostam.

A patak víztükrében megvizsgáltam homlokomat, s keserűen nyugtáztam: immár tizenhat jel van rajta. Két sorban hét-hét, s a harmadikban kettő.

Egyszer csak megremegett alattam a föld. Hirtelen azt hittem, földrengés, ám aztán meghallottam a lódobogást. De mennyi ló dobogását! Gyorsan elbújtam a bokrok közé, és onnan lestem némi rémülettel.

Kisvártatva megjelentek a lovasok. Csupa páncélos lovag, marcona képpel, százával ügettek át a patakon. Bizonyos csoportjaik fehér alapon vörös keresztet viseltek, őket felismertem: templomosok lehettek. A zászlókon mindenütt keresztet. Elfogott a gyanú, hátha egy keresztet hadjáratba csöppentem, de a táj csöppet sem emlékeztetett a szentföldre. A lovagok mindenféle nyelveken káromkodtak, kihallottam közülük a magyart is.

Amikor a menetoszlop elvonult, előmerészkedtem. Erősen törtem a fejem, vajon melyik korban járhatok.

Elindultam az erdőben. Hamarosan ismerős vidékre értem, s feltűnt előttem a királyi székváros.

14. epizód

*Melyben Petrovics ismét leleményességéről tesz
tanúbizonyságot, s ügyessége révén komoly
kézműves munkát végez titokban*

Petrovics Sándor mint P. mester

Esztergom igen megváltozott az eltelt, ki tudja, hány esztendőben. Nagyobb lett és szebb.

Hirtelen előntött a kétségbeesés. Végigfutott lelki szemeim előtt a karrierépítés fáradtságos és rögzös útja Kálmán király udvarában, úgy éreztem, ehhez már nincs elég erőm. Visszamentem az erdőbe, és alaposan átgondoltam a lehetőségeket. Végül megszületett a terv, mely több lépcsőből állott.

Mivel megtaláltam a kolostort, hová „előző életemben” bekéredzkedtem, most is ugyanazt a praktikát folytattam. Így tudhattam meg, hogy bizony, már III. Béla korában járunk, 1193-ban. Kezdetleges eszközökkel bár, de ügyes ajánlólevelet hamisítottam magamnak a rövid éjjelek leple alatt. Miután jól kiművelődtem a kor politikai és egyházi viszonyaiból, néhány hét múlva újfent kereket oldottam egy vadonatúj csuhával. Előtte azonban beosontam a borbély fülkéjébe, és simára borotváltam képemet, hajamat is megkurtítottam, ügyelve arra, hogy homlokom rejtve maradjon a tekintetek előtt.

Reggelre Esztergomban voltam. Egyenesen az apáthoz mentem, s átadtam neki „ajánlóleveletem”.

- Petrovics mester vagyok Párizsból.

15. epizód

*Melyben Petrovics Sándor ismét lehetőséget kap
életműve kiteljesítésére, és újabb kihívásokkal
kell szembenéznie III. Béla udvarában*

Petrovics Sándor III. Béla udvarában

Tehetségemre hamar felfigyeltek. A magyarok „régmúltját” és „jelenlegi” viszonyait illető kiváló tájékozottságomnak köszönhetően hamarosan a király jegyzőjévé lettem.

Magával III. Béla királlyal igen ritkán találkoztam, személyes kapcsolatunk úgyszólván nem volt.

A sok hivatalos munka mellett jólesett lejegyeznem elmélkedéseimet esténként. Így merült fel bennem újra és újra az Elysiumi Mezők folytatásának gondolata. Azonban be kellett látnom: nincs jogom ilyen mértékű törést okozni a történelem menetében.

Ám a sors másként rendelkezett. Egyik éjjel, ahogy a novíciusok cellái mellett sétáltam, pusmogásra lettem figyelmes. Megálltam egy sötét zugban, és hallgatózni kezdtem. Két fiatal szerzetes beszélgetett.

- Az Elysium bűnös dolog. Égesd el. Tudod, hogy tiltja a szabályzat...

- Ne bolondozz! Száz esztendeje már, hogy létezik. Élő és haladó irat ez, csak az értheti, aki beavatott.

- De tiltva van!

- Persze, hiszen az előljárók nem akarják, hogy a haladó eszmék megkörményékezzenek. Féltik hatalmukat.

- Istenre esküdtél!

- A Szentírás nem tiltja!

- Nem, én nem lépek közétek. De nem árulak el, ne félj. Hallgatok.

Eddig tartott a párbeszéd. Letaglóztak a hallottak.

Egész éjjel nem jött álom a szememre. Egyfelől furdalt a lelkiismeret, amiért ilyen zavart okoztam meggondolatlanságommal annak idején. Ugyanakkor büszkeség töltötte el hiú szívemet, hogy lám, idestova száz éve létezik az, amit én elkezdtem, egy titkos „folyóirat”. De féltékeny is lettem egyszerre e taknyosokra: mi az, hogy ők, nevetséges tudásukkal az élet és

halál dolgairól, belekontárkodnak művembe, még ha játéknak szántam is anno. Igaz, csaknem az életemmel fizettem érte.

Ha már így van, gondoltam végül, megréfalom őket.

Reggel eltorzított írásmóddal leírtam néhány versemet, és becsempészttem a novícius priccese alá.

Ezután nem hallottam többet az Elysiumról az udvarban.

16. epizód

*Melyben a Hős politikai talpraesettsége révén hosszú távú
stratégiát épít, igaz, ezzel nem mindenki ért egyet,
ám egy „váratlan” haláleset végül minden problémát megold*

Petrovics Sándor és András herceg

Az udvarban igen jó barátságba keveredtem III. Béla egyik fiával, Andrással. Sokat beszélgettünk mindenféléről; levelezésünkben meghitten csak „P. mesternek” szólított, én pedig „N-nek, az én legkedvesebb barátomnak” őt. András sok jót tett velem, számos kedvezményben részesített, én pedig hálás voltam neki ezért. Megtanított lovagolni is, gyakran jártunk együtt vadászni. A trónörökösrel, Imrével nem szimpatizáltam túlzottan. Titkon azt reméltem, András herceg, a barátom lesz a király Béla után. [...] Amikor meghalt szeretett Béla királyom, Imrét megkoronázták nagy pompával. Éreztem, hogy nem lesz ez így jó. [...]

Egyik este, amikor Andrással sétáltunk a Duna partján, belém bújt az ördög, és bogarat ültettem a fülébe:

- Fenség, ugye te is érzed, hogy a nép elégedetlen?

- Hogyan? - torpant meg András. Arcán őszinte csodálkozás. - Hogy érted ezt, Petrovics mester?

- Lehetek őszinte? - kérdeztem álszent módon.

- Csak az lehetsz!

- Imre bár jog szerint király, a nép és az urak téged látnának szívesen a trónon. A te erőd, tisztaságod, tudásod, bátorságod, nagylelkűséged, kisugárzásod a valóban királyi számukra, s leghőbb vágyuk, hogy szolgálhassanak neked.

András elkomorult nagyon. Meg is ijedtem rendesen, hogy elvettem a sulykot, és a fejemmel fizetek vakmerőségemért.

Szerencsére azonban a dolog jól sült el. Legalábbis részemről. András addig emésztette magában mondandó lényegét, hogy végül nagyszabású akcióba kezdett (én is mindenben a segítségére voltam): Imre ellen hergelte és maga mellé édesgette az urakat. Ez aztán három király elleni lázadáshoz is vezetett, ám sajnos mindig András maradt alul.

Egészen Imre „váratlan” haláláig.

A király éppen diktált nekem, amikor rosszul lett. [...]

17. epizód

*Melyben a Hős barátját királlyá koronázzák,
ezért Petrovics pályája még magasabbra ível,
bár az uralkodó nem mindenben hallgat rá*

Petrovics Sándor és II. András

Így aztán 1205-ben Andrást végre királlyá koronáztuk. Eljöttek újra a boldog idők.

Hű szolgálatom elérte megérdemelt jutalmát: kitűnő megbízatást kaptam Andrástól. Meg kellett írnom a magyarok történetét, Béla király emlékének szentelve.

Most kiélhettem magam. Regényes történetet kevertem ki a magyarokról Gesta Hungarorum címmel. Számos újítást hoztam be a műfajba, persze csak módjával. Művem nagy tetszést aratott mérvadó körökben. Titokban megkezdtem egy átfogó reform-törvénycsomag előkészítését, melyet Aranybullának neveztem el játékból, s egyéb irataim közé rejtettem. András támogatásával sok mindent megengedhettem magamnak, mitől számos udvari ember rokonszenvét elveszítettem. Ez azonban nem nagyon érdekelt, egészen addig, míg a király külföldi hadjáratra nem indult.

András sajnos makacs férfiú volt, így nem tudtam lebeszélni mániájáról, a keresztes háborúban való részvételről. Hiába ecseteltem neki a belpolitikai és nemzetgazdasági viszonyok kedvezőtlen alakulásának lehetőségét egy ilyen kockázatos kimenetelű akció folyamánként, ő vérbeli lovagkirályként a lovagi eszményeket mindennél előbbre valónak tartotta. Így esett, hogy nagy hadakkal elvonult a Szentföldre, s itt hagyta az udvart Gertrudis és a többi külföldi kegyenc martalékául.

[...]

18. epizód

*Melyben Hősiünk a messzi idegenben harcoló
királyt hiányolja, s szenved a német királyné
gonosztetteitől, minek folytán ördögi tervet forral és új barátokra lel*

Petrovics Sándor és Gertrudis

„ama titokzatos Anonymus, azaz a Névtelen [...] munkája előszavában P. mesternek, a megboldogult Béla király jegyzőjének nevezte magát, olyan rejtvényt adva fel az utókornak, amelynek megfejtése körül időnként ma is fellángol a vita. [...]”

Engel Pál: Beilleszkedés Európába a kezdetektől 1440-ig [s. a.]

A királyné, a német Gertrudis igen erőszakos némbor volt, nem csoda hát, hogy én is gyorsan prédája lettem: szerelmi rabszolgaságba vetett, majd' minden este nyúl módjára kellett kitennem a lelkemet is perverz vágyainak. [...] Nem szükségeltetett sok idő hozzá, hogy ördögi tervet forraljak magamban e boszorkány likvidálására.

[...]

A kényszeres helyzet fura szövetségek létrejöttének kedvez. Így történhetett, hogy az egyik hajnalig tartó italozás közben, melyet Péter ispánnal és Bánk bánnal folytattunk, szóba keveredett Gertrudis kívülállóknak is feltűnő asszonyi étvágya. A rengeteg bor hatására végül megoldódott mindhármunk nyelve: sorra derült fény Gertrudis disznóságaira a magyar urak körében. Megtudtam tehát: mind Bánkkal, mind Péterrel is viszonyt folytatott a némbor

korábban. Persze én is lelepleztem magamat előttük, megbízhatóknak látszottak, a német közös gyűlölete, s királyunk szeretete összekötött bennünket.

Lassan körvonalazódott a közös terv.

[...]

19. epizód

Melyben Petrovics egy medve szerepvállalásával vadászatot szervez a királynő szórakoztatására, azonban a mulatságot a barátok árulása tönkreteszi, s egy jelmezbálnak rossz vége lesz

Petrovics Sándor és a medve II.

[...]

Bánk bán jó kapcsolatai révén hamar szert tett egy lesántult medvére. A medvét jó előre beszállíttattuk lefizetett tót parasztokkal a pilisi erdőbe, s egy előkészített verem mélyébe vettettük, amit lefedettünk faágakkal és avarral, majd a tótokat visszavitettük messze, az északi tót földekre.

[...]

Gertrudis örömmel kapott a vadászaton. Kilovagoltunk a csapattal a Pilisbe. Egyszer csak Bánk feleségének „váratlanul” megbokrosodott a lova, s elszáguldott az asszonnyal. Bánk „örülten” utánavágtatott, s vele küldtük a királyné kíséretét is.

Csak ketten maradtunk Gertrudis mellett Péter ispánnal. Innentől gyerekjáték volt az egész akció. Két oldalról körbefogtuk, s egyenesen belevezettük a verembe, ahol a medve várt rá kiéhezetten.

[...]

A szörnyű tragédia mindannyiunkat megviselt erősen lélekben. Az a gaz, beste medve csaknem keresztülhúzta számításainkat, s mi is kis híján a karmai között végeztük.

[...]

Milyen kár volt megbíznom Péterben! Tudhattam volna, mindig féltékeny volt sikereimre, s nem sejthettem, hogy Gertrudisnál éppen miattam lett kegyvesztett a hálósobában. Nem csoda hát, hogy adandó alkalommal, II. András hazatértekor, bemártott engem is, Bánkot is a királynál. [...]

András hitte is, nem is az egész, ördögi históriát. Nehezen döntött az ügyben. Végül addig ügyeskedtünk Bánkkal, míg visszájára fordítottuk az egészet, és nagy megkönnyebbülésünkre karóba húzták Pétert. Bennünket kettőnket pedig vidékre helyeztek, ám én hamar visszakerültem az udvarba, s folytathattam megszokott, kellemes életemet.

[...]

Az álnok, galád Bánk bán! Sejtettem volna, hogy nem nyugszik, s ördögi féltékenysége sikereimre árulóvá teszi őt is. Éppen jelmezbáli mulatság volt egy főúrnál, s én András kegyes engedelmével Arthur király jelmezébe öltöztem, így bolondoztunk egymás közt, mikor megjelent értem az őrség.

[...]

Így váltam kegyvesztetté szeretett barátomnál, II. András királynál.

20. epizód

*Melyben Hősünk tömlöcbe sínylődik, számot vet életével,
az emberekbe vetett bizalmával, szánja magát balszerencséjéért,
siratja a boldog napokat, s jelenése támad*

Petrovics Sándor a tömlöcbe IV.

Bedobtak egy embertelen tömlöcbe, s én a halálra készültem. Várt rám a kihegyezett karó. Külön megaláztak azzal, hogy rajtam hagyták maskarámat, az idétlen királyi jelmezt, amivel kivégzésemet még szemléletesebbé kívánták tenni a vicsorgó csürhe számára.

Pokoli éjszakám volt. Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és II. András szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

21. epizód

*Melyben a Hős egy sűrű erdőben eszmél tudatára, ahol előbb egy kutyával,
majd egy szerzetessel, végül pedig egy medvével találkozik,
s ez utóbb fordulatokban gazdag küzdelmet hoz*

Petrovics Sándor és a medve III.

Egy sűrű erdőben eszméltem. Nem hittem a szememnek. Hogyan kerülhettem ide? Vagy megint meghaltam?

Lassan föltápaszkodtam, és elindultam egy keskeny, hegyi ösvényen felfelé. Útközben egy korcs kutya csapódott mellém. Megörültem társaságának, így együtt haladtunk tovább. Jó sokáig mentünk, egyre magasabbra. Nagy nehezen eljutottam a tetőre. Ahogy felértem, elámultam a látványtól. Mindenütt gyönyörű hegyeket láttam, méregzöld fenyvesekkel. A környék ismeretlennek tűnt. A szomszéd hegy aljában megpillantottam egy falufélét.

Lassan ereszkedtünk le új társammal a hegyről. Már éppen a lábánál járhattunk, amikor megzördült mögöttem a bozót. Rémulten hátranéztem, s legnagyobb csodálkozásomra egy vándorszerzetest pillantottam meg, aki térdre borult maskarám láttán. A kutya csaholó örömmel rohant oda hozzá, szemmel láthatólag a gazdájához. Megszólítottam a barátot:

- Testvérem, kelj fel, ez csak tréfás maskara!

Ebben a pillanatban rémséges motozás támadt mellettünk a sűrűben. A kutya szempillantás alatt, vonyítva eliskolt a bokrok alá. Ijedtemben majdnem szörnyethaltam: egy óriási medve cammogott egyenesen felém. Hirtelen két lábra ágaskodott, kitátotta rémületes pofáját, és hatalmasat bömbölt.

[...]

22. epizód

*Melyben Hősünk ruházatot cserél némi
bonyodalom árán, és megismerkedik a székelyekkel,
kik nagy csatára készülnek a kutyafejűek ellen*

Petrovics Sándor a székelyek között

„Holtában is győzelmes volt Szent László király: halála után kétszáz esztendővel vívta meg utolsó, győzedelmes harcát.

Kétszáz esztendővel a szent király halála után történt, hogy a székelyek hadba szállottak a tatárok ellen.”

Lengyel Dénes: Régi magyar mondák (1972)

Nem tudtam már mit tenni. Mivel az ismeretlen szerzetes úgysem vehette több hasznát, nekem pedig igen nagy szükségem volt rá, lehúztam róla csuháját, s illő módon eltemettem a meztelen testet. Maskarámat pedig begyűrtem egy fa odvába.

[...]

Már jócskán elmúlt dél, mire a faluhoz érkeztem. Itt aztán komoly meglepetések értek. A helyieket óvatosan kikérdeztem mindarról, amire szükségem volt, így derült fény arra, hogy bizony székelyek közé keveredtem, egyenesen a Hargitában vagyok, s hogy igen komoly veszedelmek leselkednek mostanában minden élő lélekre, így rám is: a tatárok. Jeges rémület töltötte el a szívemet.

23. epizód

*Melyben Petrovics tábori pappá alakul, s furmányos ötletet
tervel ki Arthur király jelmezét felhasználva, a terv beválik,
ám egy kutya nem várt tette következtében kínos helyzet áll elő*

Petrovics Sándor és a tatárok

A székelyek bár mogorva népek voltak, lassan megszokták jelenlétemet. Nagyon nagy csatára készültek a tatár hordák ellen, s kapóra jöttem szerzetesként mint tábori lelkész, ki reménységet csöpgöttet imáival, biztató szavaival a harcra edződő lelkekbe. Jól felfogott elemi érdekemnek éreztem, hogy győzzenek a székelyek: a tatárok rémtetteitől volt hangos egész Székelyföld, rágondolni is borzalmas, mi mindent műveltek ezek a kutyafejű fenevadak, különösen a hozzám hasonlatos „papokkal”. Ugyanakkor jó pontokat kívántam gyűjteni a székelyeknél, hosszabb távú érvényesülésemhez szükség volt megbecsülésükre. Éppen ezért kétségbeesetten kutattam fejemben új, hiteles ötletek után: vajon minek-kinek adhatnám ki magamat, hogy a nagyobb bajt elkerüljem, s a nagyobb jót elősegítsem?

A csata előestéjén szállt meg az ihlet, köszönhetően a székelyek kétségbeesésének.

A kémek már pontosan jelentették korábban a tatár had erejét és nagyságát: felbecsülhetetlen.

Éppen ezért azt javasoltam a vezéreknek - mivel a székelyek különösen vonzódtak a magyarok szent királyához, Lászlóhoz -, hogy a hadak mondjanak hatalmas, közös imát a csatatéren:

- Szűz Mária, segíts meg! Szent László király, harcolj velünk!

Bár személyesen nem találkoztam Szent Lászlóval soha, ez most nem is volt fontos. Lényeg az, hogy az éj leple alatt ügyes zászlót készítettem, egy kölcsönvett lóval elügettem eldugott királyjelmezemért, amelyet magamra öltöttem, s a székelyek hada mögött, egy romos istállóban elrejtőztem.

Hajnalban, mikor meghallottam a kürtöket, előugrattam lovammal, s örült vágtaiba kezdtem. Összeszedtem minden erőmet, s a lehető leghangosabban skandáltam üvöltve:

- Harcra, székely, László király eljött közétek! Harcra, székely, László király eljött közétek!

Jó párszor körbelovagoltam a székely táborban, „koronám” s vérttem ragyogott a felkelő nap sugaraiban, s kardommal a tatárok felé mutattam, akik nem messze már fel is sorakoztak, és megrökönyödve nézték produkcióm, melyből csak annyit láthattak, hogy egy csillogó koronájú és páncélú különös alak és lova örülden forgolódik a székelyek előtt a magyar királyi zászlóval, artikulálatlan ordítások közepette. Majd megsarkantyúztam a lovat, s egyenesen a tatárok felé vágattam, miközben azt rikoltoztam, hogy „Utánam! Utánam!”.

A hatás, amit kiváltottam, leírhatatlan volt. A székelyek előbb térdre borultak, majd vérben forgó szemekkel, hatalmas harci üvöltéssel, fegyvert lóbálva nekirontottak a tatárnak. Én persze még a tatár íjászok hatótávolságán kívül, egy mélyedésben leugrottam a lóról, jelmezemet lehántam magamról, s a lóval együtt félreosontam, be az erdőbe, majd visszakanyarodtam a székelyek mögé, s szinte páholyból néztem az előadást.

A székelyek legyőzték a tatárokat, borzalmas kaszabolást végeztek, én pedig mint a szerzetes, ki elhozta Szent Lászlót imájával, igen nagy megbecsülésnek örvendtem körükben.

Egészen addig, míg le nem buktam. Ugyanis a királyjelmezt - szálláshelyem udvarán, ahová elástam - medveölő kutyám előkaparta, és boldogan csaholva odahozta a küszöbre. Éppen akkor, mikor a győztes székely vezérek voltak nálam látogatóban.

24. epizód

*Melyben Hősünk börtönbe kerül, ahol a halálra készül,
közben sötét látomása támad*

Petrovics Sándor a tömlöcben V.

Hadi helyzetben nincs idő hosszas tárgyalásokra: rövid úton halálra ítélték. Hiába hoztam föl védelmemre, hogy a székelyek végül győztek a csatában a pozitív erő jóvoltából, amit beléjük plántáltam. Ocsmány tömlöcben virrasztottam kivégzésemre várva.

Pokoli éjszakám volt. Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Szent László szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

25. epizód

*Melyben a Hős váratlanul térbeli utazáson esik át,
s így módjában áll szemtanúként egy pogromba csöppennie,
majd pedig egy erőszakos földesúr áldozatává válik*

Petrovics Sándor Pesten

[...]

Döbbenetemre ismét új helyen eszméltem: egy falu melletti erdőben.

Betértem a faluba. Szakadt csuhámmal feltűnés nélkül vegyültem a tömegbe, s kisvártatva megismertem a szörnyű valóságot: ezúttal időben nem jutottam előre, csak térben. Vagyis: a tatárjárás kellős közepében vagyok még mindig, méghez a Pesten. A király seregei gyülekeztek itt, hatalmas számban.

A település, mint felbolydult méhkas, szinte forrongott. Mindenütt martalócok nyargalásztak, s ha jól értettem, éppen valamifajta pogromnak lehettem tanúja, melyet a kusza viszonyok miatt nem nagyon lehetett érteni: Pest német lakossága és a környéken táborozó magyar hadak indítottak bestiális támadást a kunok ellen, akik szintén errefelé tanyáztak, miközben a tatár hordák már a környéken portyáztak. IV. Béla hadai éppen indultak Muhi felé, a döntő csatába. Pechemre egy földesúr, ki mellettem haladt el bandériumával, meglátott, és maga elé hívatott:

- Szerzetes, levetette a ló tábori papomat, szörnyethalt, szükségem lesz rád a csatában, gyón-tatni, és földadni az utolsó kenetet a halálos sebesülteknek.
- De hát, uram, én már máshol teljesítek hasonló szolgálatot! - rebegtem halálra váltan.
- Nem érdekel, mostantól nekem szolgálsz, barát, hadi helyzet van! - mondta dühödten az uraság, és intett őrsegének, akik teketóriázás nélkül bedobtak egy szekérbe, s innentől lehetetlenné vált esetleges szökésem.

26. epizód

*Melyben Petrovics Sándor saját szemével látja a magyarok
történetének legborzalmasabb csatáját, s többször csak a
véletlennek köszönhetően menekül meg a vérszomjas tatárok
által szórt haláltól*

Petrovics Sándor és a tatárok II.

Elmondani nem lehet, micsoda szörnyűségeknek voltam tanúja néhány nap elteltével.

IV. Béla hatalmas serege nagy hévvel vonult keletre, egészen a Sajóig, hogy ott várja meg a tatárok fő seregét. Muhinál üttünk tábor.

Katasztrofális, gyermekes taktikát választottak a magyarok a rafinált tatárokkal szemben, melynek meg is lett az eredménye.

[...]

27. epizód

*Melyben a Hős közreműködik IV. Béla király megmenekülésében,
s ennek köszönhetően fontos feladatokkal bízzák meg, miközben bejárja
a Dunántúlt, s számos veszélyes kalandba keveredik*

Petrovics Sándor és IV. Béla

Vértől átitatott csuhában, több sebből vérezve kúsztam előre, keresztül a halott magyarok tömegén. Egyszer csak két hozzám hasonló öltözetű szerzetesre lettem figyelmes, akik éppen néhány összegabalyodott kötőfékű lóval bajlódtak. Odaszaladtam hozzájuk.

- Testvéreim, segíték. Meneküljünk innen, arra hátrébb, a nádasnál láttam egy ösvényt, ahol talán sikerülhet! - kiáltottam nekik, s gyorsan kibogoztam egymásból a lovakat.

A két szerzetes komor tekintettel egymásra nézett, majd egyikük bólintott.

- Rendben, vezess bennünket, testvérem! - mondotta a másik.

Nagy izgalmak és fáradságok árán végül sikerült a mocsaras vidéken kereket oldanunk. Egész éjjel vágattunk, lovaink már majdnem kidőltek alólunk, amikor végre egy faluba értünk, a helyi előljáró házához. Ott aztán az alacsonyabbik barát legnagyobb meglepetésemre ledobta csuháját, és elkiáltotta magát:

- Lovat azonnal a magyar királynak és kíséretének!

Tehát IV. Bélával sikerült kijutnom a halál torkából!

[...]

Hosszú napokon és éjszekken át menekültünk a tatár elől nyugatra, váltott lovakon, közben csatlakozott hozzánk néhány vezér is. Engem igen megbecsült Béla, a magasabbik „szerzetes”, gyakran kérte ki tanácsomat különböző kérdésekben. Minden pihenőhelyen jól megdolgoztatott, segélykérő leveleket diktált, Európa majd’ minden uralkodójának címezve, melyeket aztán a futárok vittek rohanva, hogy a tinta még meg sem száradhatott rajtuk. Mi pedig kaptuk a szörnyűbbnél szörnyűbb híreket az ország pusztulásáról.

[...]

A gaz Frigyes császár nem segített.

[...]

28. epizód

*Melyben Hősünk az Adriai-tenger partjára kerül, s ott tölti
munkában gazdag emigrációját Béla király írnokaként,
miközben szörnyűbbnél szörnyűbb hírekről értesül*

Petrovics Sándor az emigrációban

Tanácsomra Dalmácia felé fordultunk, s meg sem álltunk a tengerig. Végül Trogirban, ebben az erődvárosban találtunk biztos menedéket. Itt aztán beindult az igazi diplomáciai levelezési dömping, életemben nem írtam annyit, mint azokban a hónapokban. S hát, sajnos, ezúttal nem „Üdvözlét az Adriáról!” volt az üzenetek tárgya. Bár a tenger vize csábítóan hívogatott, a politikától és a rossz hírek özönétől szinte alig volt módomban fürödni benne.

[...]

29. epizód

*Melyben Hősünk levelezésbe bonyolódik külföldi ismeretlenekkel,
s ennek köszönhetően meglepő felismerésre tesz szert,
majd a cenzúra áldozatává válik*

Petrovics Sándor és Margit

Mikoron végre eltakarodtak a tatárok az országból, irtóztató nyomort és fájdalmat hagytak maguk után.

[...]

Magam az újjászerveződő országban fontos megbízatásokat töltöttem be, legfőbb írnokként szolgáltam.

Mivel a hatalmas levelezés, amelyet intéznem kellett, számos új, arctalan és messzeségük folytán örökre megismerhetetlen ismerőssel gazdagította életemet, néhányukkal láthatatlanban is közelebbi barátságba keveredtem. Egyikük, egy angliai barát, meglepő információval szolgált valamelyik magánlevelében:

„S drága Sándor testvérem, vajon túlélte-e a tatár pusztítást a csodálatos Elysiumi Mezők? Tudsz-e valamit a magyarok e szentséges találmányának mostani sorsáról, mely az angliai testvérek között oly nagy s lenyűgöző hatással bír immáron egy emberöltő óta?”

Bevallom, az ország siralmas viszonyai ellenére is meghatódtam e soroktól, melyek minden-nél vigasztalóbban hatottak. Elhatároztam, utánajárok a dolognak, megfejttem az Elysiumi Mezők rejtélyét.

Mielőtt azonban erre sor kerülhetett volna, a váratlan cenzúra kerékbe törte minden további tervemet.

Egyik magánlevelemet ugyanis, melyet kasztíliai írnoktársamnak címeztem, valaki az udvarból elolvasta, mielőtt elindulhatott volna rendeltetési helyére.

A levélben arról értekeztem régi, meghitt levelezőtársamnak, mennyire felháborít IV. Béla bánásmódja lányával, Margittal szemben, akit a király „Isten szolgálatának” ajánlott fel még Trogirban, arra az esetre, ha még egyszer visszatérhet Magyarországra királyként. Hosszasan fejtegettem szegény lány életét, akit volt szerencsém meglátogatni a Nyulak szigetén, s úgy véltem, e nemes szívű teremtés sokra vihetné a politikában is, ha az önös királyi zsarnokság miatt nem kellene így, elevenen eltemetkeznie egy komor vallás jegyében.

Mondanom sem kell, beárultak a királynál, aki mérhetetlenül megdühödött felségáruló és eretnek magatartásom láttán. Karóba húzás általi halálra ítélték.

30. epizód

*Melyben Hősünk méltatlan körülmények között
a halálra készül, s átkozza saját ügybuzgóságát
és meggondolatlanságát, majd sötét látomása támad*

Petrovics Sándor a tömlöcben VI.

Ocsmány tömlöcbe virrasztottam kivégzésemre várva. Átkoztam magam, nyughatatlan, ügybuzgó lelkemet, minduntalan elkövetett végzetes hibáimat, melyeket nem másnak, mint az írásbeliségnek köszönhetek.

Pokoli éjszakám volt. Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és IV. Béla szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

31. epizód

*Melyben Petrovics Sándor folytatja elmélkedését
a magasabb értelem rejtelseiről, miközben
megérkezik Visegrádra, a király városába*

Petrovics Sándor Visegrádon

Ahogy föltápáskodtam az erdei avarból, őszintén reméltem, hogy szebb s boldogabb kor virradt végre rám. Miközben egy forrást kerestem, hogy lemoshassam magamról a mocskot, átfutott fejemben egy gondolat, mely mintha logikus magyarázatot szolgáltatna bolygó zsidóra jellemző helyzetemre. Ám a kép, mielőtt kitisztulhatott volna, újra összekuszálódott, így megmaradt bennem a mélységes bizonytalanság.

A pataokban, melyre végül rátaláltam, újból megsemmélyelhettem homlokomat, s igen, tizenkilenc P betű forradása virított rajta. Az tehát immáron bizonyos, hogy a purgatóriumban megszerzett hét és még egyszer hét jel után e földi vesszőfutásom újabb bűnökkel terhelte lelkemet, s a számok természete révén nem is remélhetem, hogy e dicstelen tendencia belátható idő belül a visszájára fordul.

Ehhez hasonlatos gondolatokkal vívódtam, miközben kiértem végre az erdőből, s feltűnt előttem a visegrádi fellegrvár.

Bizony, jelentős változásoknak lehettem tanúja, a város sokat épült és szépült a tatárok gyászos korszaka, s a lassú újjáépülés nehézségei óta.

Kerestem magamnak egy nyugalmasnak tűnő rendházat a környéken, s a szerzetesi élet puritán és monoton, de számomra éppen ezért gyönyörűségesen egyszerű áldásában vegetáltam néhány esztendőig. Lakonikusan vettem tudomásul, hogy immáron Károly Róbert a király, s az 1320-as évekből az utolsókat róják a kalendáriumokban. A tapasztalt király már túl van egy s más nem mindennapi dolgon, a háromszori koronázáson s a kiskirályokkal folyó háborúkon, s mindez még ma is téma a rendházban.

32. epizód

*Melyben Petrovics Sándor megismerkedik
Károly Róbert király udvarával, s megkezd
tevékenységét új munkakörében*

Petrovics Sándor Károly Róbert udvarában

Ügyességem a betűvetésben, no meg földrajzi közelségem az udvarhoz újra meghatározta sorsomat: szükség mutatkozott egy hozzám hasonlatosan művelt és hatékony betűvetőre a királyi udvarnál, s ilyenből nem volt sok.

Károly Róbert palotájában sokféle ember megfordult, így unalmasnak nem volt mondható életem az új helyen. Munka bőséggel akadt, attól azonban tartózkodtam erősen, hogy személyes hangvételű levelezésbe keveredjek bárkivel is. Az Elysiumra még álmomban sem mertem gondolni, létezéséről újabb információ nem jutott fülembe.

A királlyal mindazonáltal nemigen kerültem kapcsolatba, inkább a királyné, Erzsébet vonzaskörében tevékenykedtem. Erzsébet nagyszerű asszony volt, mindenki kedvelte nemeslelkűségéért s erényes életéért. Ugyanakkor a királyné szerette a pompát, s szerénynek a legkevésbé sem mondható udvartartást vezetett, ahol számos híres ifjú és szűz is élvezte a vendégszeretetét.

Mindenkin túltett szépségben Zács Felicián nagyúr leánya, a gyönyörűsége Klára. Aki csak meglátta ezt a csodálatos teremtet, szinte elolvadt tőle. Elragadó személyisége és hihetetlen szépsége messziről vonzotta a külföldi hírességeket a palotába.

Abban a szerencsében részesülhettem, hogy Zács Klára tanítójává neveztek ki.

33. epizód

*Melyben a Hős nem tud ellenállni a szűzi szépségnek,
s így bensőséges kapcsolatba kerül egy úrlánnyal,
mely viszony jelenlegi helyzetében nem megengedett*

Petrovics Sándor és Zács Klára

Klára igen figyelemreméltó előrehaladást tanúsított egynémely tárgyakban, így a latin grammatika és poézis művelésében, hamar összebarátkoztunk hát. Titkos tervem, a lány megejtése sem váratott sokáig magára. Szerencsére kirendelt testőre, egy öreg banya nevelőnő igen aluszékony teremtet volt. Erre némileg rásegítettem egy pompás altatószerrel, melynek receptjét egy jeles könyvben leltem. Így zavartalanul, négy szemközt tölthettem délelőttijeimet Klarával, aki persze mit sem sejtett praktikámból.

Így lehetett, hogy az egyik alkalommal szédületes szerelmes versáradatot zúdítottam bűgő hanghordozással a leány piruló nyakába suttogva, melytől szerencsétlen érző lélek kis híján elájult, s karjaimba omlott. Pillanatig sem haboztam, szenvedélyes csókjaimmal halmoztam el csodálatos ajkát, homlokát és vállait.

Majd pihenni hagytam. Ő sokáig csak pihegett lehunytt szemmel. Mélységes titoktartásra eskettem.

Ezzel kezdetét vette egy izgalmas és hosszadalmas, de épp ezért gyönyörűsége játék, melynek tétje Zács Klára szüzessége volt.

[...]

Természetesen Klárát éjszakára sem hagyták egyedül. A banya is szobájában aludt. A döntő éjszakán dupla adag altatót kevertem italába. Zács Klárát megesketttem, hogy semmilyen körülmények között sem beszélhet viszonyunkról soha, senkinek.

[...]

A csodálatos éjszaka meglepő hatást váltott ki Kláránál. Követelte szinte, mind gyakrabban a szerelmeskedést közöttünk, s így egyre nehezebb volt a dolgokat megfelelőképpen, vagyis a legnagyobb titokban elrendeznem.

Ekkoriban történt, hogy Klára számos udvarlója mellett egy új, és minden eddiginél erőszakosabb fráter tűnt fel a palotában: Kázmér, lengyel herceg. Kezdetől fogva utáltuk egymást e nyápiccal.

Kázmér mindent elkövetett, hogy elnyerje a kezét titkos szerelmemnek. Klára azonban engem szeretett, s bár óvtam ettől, esküdözött, hogy soha, senki kedvéért nem megy férjhez.

A lengyel egyre inkább érezte, hogy hiába kilincsel Kláránál, s a büszkeségén esett sebet bosszúval kívánta orvosolni. Egyik szolgáját kémkedésre biztatta, s innentől pokoli nehézzé vált kapcsolatunk gyakorlati megvalósítása Klarával. Úgy döntöttünk tehát, hogy bizonyos ideig a levélváltással vagyunk kénytelenek érzelmeinket kifejezni egymásnál. S én pedig erősen törni kezdtem a fejemet, hogyan számolhatnék le Kázmérral.

A gonosz lélek azonban kifogott rajtunk: Klára egyik levelét, melyet nekem szánt, ügyetlenül elejtette Bibliájából, s a spicli, Kázmér szolgája elmarta előle.

A lengyel meg sem állt Zács Feliciánig, s mutatta neki a levelet.

Innentől elszabadultak az indulatok, s pokolbeli megrázkódtatások érték a királyi udvart. De legfőképpen Klárát és engem.

Zács Felicián, Csák Máté egykori bérenc kutyája, a családját ért sérelem révén, melyet a királyi udvar erkölcstelensége miatt kellett elszenvednie, örült fenevad módjára rontott fel Visegrádra.

A királyi család éppen ebédelt, mikor Zács az őrséget kijátszva, kivont karddal betört a terembe, s rávetette magát a királyra. Károly a jobbával kivédte a halálos csapást, ám így is jócskán megsebesült. Szerencsétlen Erzsébet királyné viszont négy ujját veszítette gyönyörű jobb kezéről. Ekkor a két királyfi következett volna, ám nevelőik eléjük vetették magukat, így a hercegek el tudtak szaladni, míg védelmezőik holtan roskadtak a földre. Csupán Erzsébet étékfogója tudta megállítani az örülden kaszaboló gyilkost: csákányát a gerincébe verte a nyaka alatt. És csak ekkor rontottak be az ajtón az örök: a szemtanúk sem tudták felidézni, micsoda hentesmunkát végeztek Zács Felicián testével.

A Zács-család minden tagját szörnyűséges, embertelen brutalitással büntette a király a merénylet megtorlásaként.

[...]

Klára miatt elborult az agyam: tébolyultan rohantam az erdőbe, hogy menedéket keressek a király szörnyű haragja elől. Ám fejemben máris példátlan vérbosszú forgott Kázmér és a király ellen. Nem érdekelt engem sem Hamvas ekkor, sem pedig semmilyen józan értelem. Úgy gondoltam, ha meglakoltak ezek a fenevadak, önkezemmel vetek véget életemnek.

Több hétig bujkáltam, s közben megfogant bennem egy tökéletes terv a király meggyilkolására.

Azonban a sors másképp akarta.

34. epizód

*Melyben egy szörnyűséges vérmedve
keresztülhúzza Hősünk számításait,
és fékevesztett csata kezdődik az erdőben*

Petrovics Sándor és a medve IV.

Ahogy összeállt a fejemben a terv a merényletre, egy erdei javasasszony kunyhója felé vettem az utamat. Már egészen közel jártam, amikor váratlanul megbotlottam egy a meredek hegyoldalt borító avarban megbújó gyökérben, s hatalmas bukácsolással, fától fának csapódva elkezdtem csúszni lefelé. Szerencsétlenségemre éppen egy alvó medve vackába csapódtam.

Elmondani nem lehet, hogy a medve mekkorát üvöltött, miután első ijedtsége elmúlt. Az én ijedelmem csak most kezdődött: fegyvertelenül, legyengülten álltam szemben egy vérszomjas fenevaddal, s menekülésre semmilyen esély sem kínálkozott.

A medve rám vetette magát.

[...]

Elveszítettem az eszméletemet.

35. epizód

*Melyben Petrovics mély ájulatában semmit sem észlel
a külvilág történéseiből, csak annyit tud, meg fog halni,
majd sötét látomása támad*

Petrovics Sándor látomása

Ocsmány rémálmok világába zuhantam. Csak egyet tudtam bizonyosan: most meghaltam.

Pokoli látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Károly Róbert szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

36. epizód

*Melyben a Hős új barátokra lel az erdőben, kiktől megtanul tót nyelven,
érdekes információkhoz jut, s favágással keresi meg a kenyérrevalót,
majd további ismeretségeket köt a kocsmában*

Petrovics Sándor favágók között

Újra élőként tértem magamhoz. S ennek igazán nem tudtam örülni. Szívemben szerelmet éreztem, s őszinte döbbenetet attól a barbárságtól, ahogyan elpusztították Őt.

Sokáig csak ültem az erdőben, s nem éreztem erőt ahhoz, hogy felkeljek. Majd végigtapogattam testemet, s nyomát sem leltem a medvével folytatott bestiális küzdelemnek.

Csuhám mindazonáltal meglehetősen lerongyolódott állapotban volt, de némi józan belátással ezt inkább előnyösnek éreztem jelen pillanatban.

Sokáig haladtam a hegyekben, melyek jóval vadregényesebbek voltak, mint a Visegrád környékén megszokottak. Nagyon furdalni kezdett kíváncsiság, vajon hová keveredhettem. Végül emberekbe botlottam: néhány leírhatatlan külsejű favágó döntötte éppen a gyönyörű fenyőket.

Megpróbáltam beszédbe elegyedni velük, nem sok sikerrel. Annyit azonban kiderítettem, hogy északi tótokkal beszélek, így minden bizonnyal igencsak északra keveredtem.

Sejtésem beigazolódott. A favágók befogadtak, és gondolattalan, kemény fizikai munkával töltöttem a következő hónapokat. Lassan megtanultam tótul is, így - bár egyszerű emberek voltak - sok mindent megtudtam a korról, melybe a magasabb értelem révén jutottam. Kiderült: Nagy Lajos a király most, s Magyarország soha nem látott nagyságot ért el Európában, mind méretekben, mind pedig tekintélyében.

Megtudtam azt is, hogy ez bizony Zólyom vármegye területe, s igen közel van ide Besztercebánya, a jelentős magyar királyi bányaváros.

Időről időre lementem a hegyekből a városba társaimmal, mikor vittük a fát eladni. Külsőm egészen elvadult már akkorra, miként az az erdei emberekénél természetes. A durva, egyszerű étel és a kemény munka is megtette hatását, ezzel együtt erősnek, egészségesnek éreztem magam.

Ilyen alkalmakkor rendre a besztercebányai kocsmában kötöttünk ki, és igen kemény, karcos borokat vedeltünk, melyektől a legtöbben elég gyorsan lerészegedtek. Én azonban jobban bírtam tartani magamat, s ilyenkor gyűjtöttem be információimat. [...]

Megtudtam egyszer egy magyar kereskedőtől, hogy az év bizonyos szakában maga a király szokott ezen a környéken medvére vadászni.

Nagyon megörültem ennek a hírnek. Végre eljőhet az én időm! Nagy Lajos Károly Róbert fia, s most bosszút állok Zács Kláraért és az égbekiáltó bűnért, amelyet e pokoli család elkövetett!

Ahogy visszamentünk a hegyekbe, elkezdtem rágni társaim fülét, hogy ugyan tegyünk már szert egy medvebocsra. Nem értették, hogy miért akarok ilyen örülséget, a hegyi emberek féltek a medvétől, mint a tüztől, és semmi esetre sem kockáztatták volna életüket egy medve közelsége miatt.

A szerencse azonban mellém állt. Óriási vihar támadt fölöttünk, s napokig ki sem tudtuk dugni az orrunkat kalibáinkból. Mikor végre lenyugodott az idő, s a veszélyes vízmosások is megszeliődtek, fölmentünk az irtásra. S csodák csodája, egy kidőlt, hatalmas fa a közelben agyoncsapott egy nagy anyamedvét, s mellette sirt az elárvult bocs. Senki meg nem állíthatott: a bocsot magamhoz vettem, s szépen felneveltem.

37. epizód

Melyben Petrovics egy Felicián nevű medvét nevel, majd Nagy Lajos király vadászatát zavarja meg különös módon, azonban az akció balul sül el

Petrovics Sándor és a medve V.

„Mindig a nagyvadat üzte Lajos király, Zólyom megyében is medvére vadászott. Lesen állt a havasban, amikor váratlanul megrohanta egy sebesült medve.”

Lengyel Dénes: Régi magyar mondák (1972)

Medvémet Feliciánnak neveztem, nagyon megkedveltem, bár eredeti tervemről nem tehettem le miatta sem. Véreb módjára beidomítottam.

Hamarosan eljött a nagy nap. Megérkezett a király a környékre, s jó szokása szerint alig pár fős kísérettel indult föl a hegyekbe vadászni.

Kocsmai informátorhálózatom kiválóan működött: pontosan megtudtam, mikor, hol lesz megtalálható Lajos király. Sőt, némi furfanggal én is befolyásolhattam a leshelyek kiválasztását: erdei emberként „hiteles” információkkal szolgálhattam a helyi vadászoknak arról, merre is található medve mostanában.

Végre, az egyik napon a király pontosan oda vonult lesben állni, ahová legjobban szerettem volna. Emberei pedig szétszóródtak a környéken. Feliciánt csöndre intettem föld alatti rejtekünkön, majd a legmegfelelőbb pillanatban megadtam a számára a jelet.

- Felicián, őlj! - s a királyra mutattam. A nagyobb nyomaték kedvéért szeretett medvém ülepét is megszúrtam egy faszeggel, így ösztökélve a támadás hevességére.

Felicián tébolyult fúriaként rontott a királyra. Lajosnak csak annyi ideje maradt, hogy gerelyét fölemelje, ám azt Felicián, mint valami fogpiszkálót, nagy lendülettel félreütötte, s már rajta is volt a királyon.

Elszántan marcangolni kezdte Nagy Lajos lábát, szörnyű, véres sebeket ejtve rajta. Az uralkodó ekkor fülrepszto óbégatásba kezdett.

Felbukkant az egyik kísérője.

- Jövök, felség! - üvöltötte, s már rohant is Feliciánra kivont karddal. Rácsapott szegény medvém fejére, így az elfordult a királytól, és máris új ellenségével harcolt. [...]

Szerencsétlen Felicián kilehelte a lelkét.

Lajos, félig ájultan a sebek okozta sokktól, megmentőjére nézett:

- Mi a neved, bátor vitézem? - kérdezte elhalón.

- Besenyő János, nagyuram! - felelte a sebesült medvegyilkos, de a király ekkorra már elájult.

Éppen ugrottam volna elő rejtekemről, hogy végezzek mindkettővel, amikor hirtelen feltűnt a vadászmester.

38. epizód

*Melyben a Hős csalódottan Csehországba zarándokol,
hol egy malomban végez fáradságos munkát, egészen addig,
míg megjelenik egy vitéz, kitől a lovagi bajvívás mesterségét tanulja*

Petrovics Csehországban

„Akkor érkezett meg a király vadászmestere, Horvát Novák, és gondoskodott a sebesült király elszállításáról. De arról is gondoskodott, hogy a megmentésért járó jutalmat felvegye, mert Besenyő Jánost onnan gorombán elkergette, és az egész udvarral elhitette, hogy a medvét ő ölte meg.

A király súlyos sebeiből nemsokára felgyógyult, de Besenyő János soha jutalmat nem kapott.”

Lengyel Dénes: Régi magyar mondák (1972)

[...] Kudarcomtól elkomorult elmével vágtam neki a hegyeknek, s bolyongásom nagy sokára Csehországba vezetett. Meghúztam magamat egy öreg molnár viskójában, kinek nemrég veszett oda egész családja himlőben, és segédmunkáival tengettem mindennapjaimat.

A szerencse úgy hozta, hogy egyszer megállt a malomnál egy hatalmas termetű cseh lovag. Vízért a molnártól magának és lovának.

Gyorsan szerzetesi csuhámba bújtam - melyet időközben „beszereztem” egy közeli kolostorból -, és beszédbe elegyedtem a lovaggal.

Nagy örömmre megtudtam, hogy a vitéz - Pável lovag - nem máshová megy, mint Visegrádra, ahol nagy lovagi tornát rendez Lajos király.

Hirtelen ötlettől vezérelve megkértem Pávelt, hogy hadd tarthassak vele Visegrádra, ahová én is igyekszem, mert egyedül félek az útonállóktól. Pável nagy nehezen beleegyezését adta. Mivel csak hajnalban indult tovább, az éj leple alatt elkötöttem egy lovat a közeli kolostorból.

Szellemes társalkodó-tehetségem, no meg szerzetesi tapasztalataim révén, melyek utunk során bőségesen elláttak bennünket földi javakkal a különböző kolostorokban, lassan igen jó barátság szövődött közöttünk. Fegyverhordozója, aki kísérte, buta és málészájú legény, nem sok vizet zavart körünkben. Vettem hát a bátorságot magamnak, és előhozakodtam „tervemmel”:

- Jó Pável lovag, a vágyam az, hogy megtanuljam a lovagi bajvívást, s megtanítsam erre szerzetes testvéreimet is, hogy megvédhessük magunkat a haramiáktól és kolostorainkat a fosztogatóktól. Arra kérlek hát, hogy míg utunk tart, taníts meg egy-két fortélyra.

Pável a meglepetéstől szóhoz sem jutott pár percig, majd elkezdett teli torokból nevetni.

- Jól van, barát, megtanítalak, de fájni fog ám minden porcikád, mire Visegrádra érünk!

Így is lett. Hosszú utunk során, melyet igyekeztem ügyes kerülőkkel és kitérőkkel még hosszabbá tenni, számos harci fortélyt tettem a magamévá, igaz, töménytelen zúzódást, horzsolást és sebet is szereztem brutális tanáromtól. Mivel lovagolni kiválóan megtanultam már András udvarában, a lovas részei a bajvívásnak sokkal jobban mentek. Favágásban megedződött karjaim és vállaim pedig jól működtek a kopjatartásnál.

[...]

Mire Visegrádra értünk, Pável szerint egész tekintélyes előrehaladást mutattam a lovagi tudományok területén, s ezt magam is hasonlóképp éreztem.

39. epizód

*Melyben Hősünk átmenetileg elhelyezkedik a szerzetesek között,
ám napközben a lovagi tornát látogatja, s megcsodálja mestere hőstetteit,
majd ördögös csellel magához veszi annak fegyverzetét*

Petrovics Sándor Visegrádon II.

Éppen idejében érkeztünk, a következő héten már kezdődött a lovagi torna. Mielőtt elváltunk volna egymástól, megkértem Pável vitézt, hadd vendégeljem meg illően a torna utolsó napja előtti estén, hálából nemes segítségéért.

A lovag nevetve engedett unszolásomnak.

Ismét a bevált taktikát folytattam: a bencések közé vonultam. A következő napokban azon ügyeskedtem, hogy meghívólevelet szerezzek magamnak a tornára. Ezt végül sikerrel megoldottam némi hamisítással. Régi ismerős voltam e helyen, így hát nem okozott gondot kevés aranyra szert tennem.

A tornán viszont nagy meglepetések értek. Pável lovag, az én cseh tanítóm, brutális erővel aprította a különböző nációjú lovagokat, és az első naptól kezdve folyamatosan mindenkit kiütött a nyeregből kopjájával. Híre rohamosan terjedt, s végül a nép azt rebesgette, legyőzhetetlen a cseh óriás.

Kezdttem aggódni tervem megvalósulása miatt. Végül elérkezett az utolsó nap előestéje.

Pável peckesen járt-kelt Visegrád utcáin, szemmel láthatólag igencsak fejébe szállt a dicsőség.

Mégis, mikor fölkerestem, örömmel fogadott, s eleget tett unszolásomnak: elmentünk a vendégfogadóba, ahol bőségesen megvacsoráztunk, s némi borral is itattam. Csakhogy a borba rettenetes mennyiségű altatót kevertem, így alig bírtam hazatámogatni Pávelt, olyan mélységes álmoság vett erőt rajta. A fegyverhordozó legény nagyon gondterhelt lett hirtelen, ura állapota láttán, de hamar megnyugtattam, s egy korsó „jófajta” borral vigasztaltam.

Hajnalban visszaosontam a cseh szálláshelyére. Tervem bevált. Mindketten nyitott szájjal, hangosan horkoltak, s esélyük sem volt rá, hogy a következő huszonnégy órában fölébredjenek.

Előkészítettem Pável lovát, magamra öltöttem páncélját, fogtam fegyvereit, és reggel egyenesen a küzdőtérré lovagoltam.

40. epizód

*Melyben Hősünk Nagy Lajos lovagi tornáján mint
legyőzhetetlen cseh bajnok lép színre,
ám a tervezett merénylet különös módon meghiúsul*

Petrovics Sándor a lovagi tornán

Abszolút esélyesként, kihívó nélkül léptem a pályára. Nem győztem fennhangon gúnyolódni a magyarokon és egyéb lovagokon, hogy senki sem mer ellenem kiállni.

A tervem az volt, hogy mikor a király átadja jutalmamat, keresztüldöföm a szívét kopjámmal.

Azonban a sors másként akarta. Az utolsó pillanatban megérkezett Toldi Miklós.

[...]

41. epizód

*Melyben Petrovics újból mély ájulásba zuhan,
a külvilág történéseiből nem észlel semmit,
majd sötét látomása támad*

Petrovics Sándor látomása II.

Förtelmes rémálmok világába zuhantam. Csak egyet tudtam bizonyosan: hogy meghaltam.

Pokoli látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Nagy Lajos szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

42. epizód

*Melyben a Hős a törökök fogságába kerül, akik meggyőzik arról,
hogy nincs nagyobb dicsőség, mint a török császárt szolgálni,
s felismerve Petrovics tehetségét, kémeket nevelnek belőle*

Petrovics Sándor a török fogságában

Mikor magamhoz tértem, szakadt az eső. Egy undok, mocsaras erdőbe vetett a magasabb értelem, sehol sem leltem száraz helyet vagy menedéket benne.

Így hát alaposan eláztam, s éreztem, a nátha is megfészkelte magát bennem. Hangosakat tüsszögtem.

Talán ennek köszönhetem balszerencsém: két furcsa öltözetű lovas, kik a közelben jártak, felfigyeltek prüszkölésem hangjára, és mire kettőt gondolhattam volna, máris fogságba vetettek.

[...]

A pasa, aki kihallgatásomat végezte, nagyon megörült nekem. Mint kiváló latinságával elmondta, épp ilyen rabszolgára volt szüksége, mint én, aki nyelveket beszél, ismeri a magyar viszonyokat, s hitelesen tudja eladni magát a különböző körökben. Közölte, tolmácsként fog használni, de egy komolyabb terve is van velem.

Bátorkodtam megkérdezni tőle, pontosan hol vagyok most. Nagyon meglepett válasza, melyből kiderült: Nisben vagyok, Dél-Rácországbán, keresztény időszámítás szerint 1446-ban.

[...]

Kiképzésem, vagy ahogy ők mondták, átnevelésem brutalitása nem ismert határokat.

[...]

Minden lehetséges eszközzel arra törekedtek, hogy megtörjék bennem maradék akaratomat.

43. epizód

*Melyben Hősünk eljut Rodostóba, ahol az elit titkos ügynökök
kiképzését végzik, közben szerelembe esik, majd fontos
megbízásokat teljesít, s végül éles, külföldi bevetésre indul*

Petrovics Sándor Rodostóban

Kiképzésem döntő szakasza, az elit kémek között, Rodostóban történt. Ekkorra már kiválóan beszéltem törökül.

[...]

Egyik dorbézolásunk alkalmával találkoztunk egy rongyos köpenybe burkolózott dervissel. Én néhány rézpénzt adtam neki.

Társaim azonban ijedten hátrálni kezdtek.

- Mi a baj? - kérdeztem csodálkozva tőlük.

- Pestis! Távozz a közeléből, gyorsan!

[...]

A dicsőséges Allah megsegített. A nagyságos bég kémisztólára küldött Magyarországra.

44. epizód

*Melyben Hősiünk beépül a nándorfehérvári
várnép előkelő köreibe, fontos információkat
szerez, s közben a szórakozásra is marad ideje*

Petrovics Sándor Nándorfehérváron

Küldetésem legfőbb célja az volt, hogy magyar főúri, döntéshozói körökbe épüljek, s megfelelő információkkal szolgáljak a törököknek. Elsődleges célpontom nem más volt, mint Hunyadi János.

[...]

Régen bevált taktikámat követve Benedek-rendi szerzetesnek adtam ki magamat, s valódi nevemen mutatkoztam be mindenkinek. Székhelyemül Nándorfehérvárt jelölték meg, ahol igen kellemesen tevékenykedtem.

[...]

45. epizód

*Melyben Petrovics bensőséges kapcsolatba kerül Hunyadi Jánossal,
akivel komoly beszélgetéseket folytat, közben a környéket járva
eljut a mocsarak betegségtől bűzlő nyomortanyáira is,
és megbízatását megfelelően ellátja*

Petrovics Sándor és Hunyadi János

Hunyadi gyakran megfordult Nándorfehérváron, s ilyenkor elbeszélgettünk hitbéli és művészeti dolgokról. Egyik alkalommal meghívott székhelyére, Hunyadra is, ám sajnálatomra végül nem valósult meg látogatásom.

[...]

Dialógjaink rendre átcsaptak a politikai és hadi viszonyok elemzésébe, s nem egyszer voltam tanúja Hunyadi dühkitörésének a török ellen. S mivel kapcsolatunk meghitt volt, magam pedig egyre nagyobb tiszteletet éreztem magamban e kiváló férfiú iránt, megmozdult szívemben valami: rádöbbsentem, én valójában nemcsak a törököt, hanem a magyart is igen kedvelem.

S így titkos ügynöki életemben fordulópont következett be: kettős ügynökké lettem.

[...]

A hadi helyzetben nem volt szokatlan, hogy szerzetesként gyakran kitértem a várból a környező rác falvakba, s támogattam szavaimmal, simogató kezemmel az igencsak sanyargó népet. Rettentő aggodalmukat, melyet a török közeledése miatt éreztek, megértő barátként próbáltam csillapítani. Számos súlyosan beteg embernek én adtam fel az utolsó kenetet, kik a mocsaras részeken, a világtól elzárva szenvedtek csúf nyavalyáiktól. [...] Így találkoztam török összekötő tisztemmel, s adtam le neki - egyre inkább torzított és önkényesebb - információimat.

[...]

Közben történt néhány összecsapás Nándorfehérvár környékén a törökök és a magyarok között, ám ezek nem voltak igazán jelentősek. Tudtam jól: a döntő hadjárat még nem indult meg.

[...]

Egyik kiruccanásom alkalmával kaptam meg Nándorfehérvár tervezett ostromának pontos időpontját.

Az támadás hírére nagyon megijedtem. Innentől titkos eszközökkel, minden rafinériámat latba vetve, arra próbáltam rávenni a magyarokat, hogy jelentős hadakat vonjanak össze Nándorfehérvárnál. Sajnos Hunyadi éppen ekkor nem tartózkodott a környéken. Mindent elkövettem, hogy késleltessem a török rohamot, ám pechemre maga a szultán vezette a hadműveletet. Kilógtam tehát a várból, s a gyülekező törökök táborába osontam, megkísérelvén a lehetetlent: Mehmed szultán közelébe férkőzni.

46. epizód

*Melyben a Hős megismerkedik II. Mehmed szultánnal,
kellemesen elbeszélget vele, s rafinált módon elcseni zászlaját,
majd szemtanúja lesz Nándorfehérvár ostromának; újabb
fontos megbízatást kap, miközben kezdi rosszul érezni magát*

Petrovics Sándor ostroma

Szerencsére ügynöki tevékenységemmel megszerzett rangomnak köszönhetően a szultán kapva kapott titkos jelentésemre, melynek hírével bejelentkeztem nála. Rövid időn belül fogadott csodálatos sátrában.

[...]

Mély sajnálatomra az ostrom mégis elkezdődött, s Hunyadi csapatai még nem értek a várhoz. Irtózatos küzdelem indult a két sereg között. A török hadigépek éjjel-nappal ontották pusztító lövedékeiket a vár falaira, s az irtózatos dörgés, mely ezzel járt, folyamatosan rengette a földet alattunk. Az égboltot szinte nem is lehetett látni, olyan sűrűn gomolygott a fekete füst, s a tömény kénbűz minden zugot betöltött. A rombolás igen hatékonynak bizonyult, s úgy festett a sorra omló tornyokat és falakat elnézve, Nándorfehérvár hamarosan elesik.

Váratlanul mégis odaért Hunyadi parasztokból toborzott seregével, s egyik korábban sugallt, rafinált tervemet véltem megvalósulni taktikájában: kicsiny halászladikokat küldött a Dunán állomásozó török flotta hajói ellen, s gyújtogatás formájában tekintélyes pusztítást sikerült így elvégeznie. Persze mindez komoly embervesztéssel járt a magyarok részéről. Mindazonáltal Hunyadi és vitézei sikerrel bejutottak a várba, s rögvést a falak megerősítéséhez fogtak.

[...]

Tizenöt nap elteltével a vár falai romokban álltak, s az árkok színültig megteltek a leomlott falak törmelékével. A törökök a döntő ütközetre készültek.

Mehmed fontos megbízatással visszaküldött a magyar oldalhoz, nem is sejtve, hogy csuhám alatt a szultán zászlóját rejtegetem. Biztos voltam benne, megvárják, míg bejutok, s csak akkor indul a roham.

Azonban, ahogy osontam előre az éjjeli sötétben, és sorra mondtam a jelszót a török öröknek, hogy átengedjenek, hirtelen igen nagy rosszullét vett erőt rajtam. Egy pillanatra lerogytam az egyik tűz mellé, s az ott ülő szpáhi, ahogy rám nézett, meglepetésemre iszonyodó tekintettel felugrott, és hátrálni kezdett.

- Döghalál, bélpokol van rajtad! - mondta sipító hangon.

Szédülés vett erőt rajtam, s pár óráig kábán hevertem a tűz mellett.

Mire sikerült összeszednem magam, javában tartott a csata. A törökök már a belső várat ostromolták, vérengző közelharc alakult ki.

[...]

Aránylag könnyen jutottam el a belső várig, ám erősen szédültem rejtélyes betegségem miatt. Láttam, a magyarok egyre cudarabb helyzetben vannak. Büszkén elővettem a szultán zászlóját, hogy felmutatva a magyaroknak, lelkesedést öntsek szívükbe, s így hozzájárulhassak a török visszaveréséhez. Állapotom egyre rosszabbra fordult, így alig bírtam felkapaszkodni az előttem lévő, magas ostromlétrán. Mikor végre áthúztam magam a párkányon, körülöttem mindenhol vad kaszabolásra lettem figyelmes, s rengeteg halottra. Megpillantottam régi jó rács ismerősömet, Dugovics Tituszt is, amint éppen átmetszi egy janicsár torkát. Felé kiáltottam, a zászlót lengetve:

- Titusz barátom, íme a szultán zászlaja! Megszereztem, győzni fogunk!

Dugovics azonban, mint aki részeg, vérgőzös aggyal rám rontott, és birokra kelt velem, minden erejével a zászlót próbálta kitépni kezemből.

- Nem adom, te féleszű, Hunyadi uramnak hoztam! - ordítottam az arcába, ám mintha a falnak beszéltem volna.

Végül elveszítettem egyensúlyomat, és hátrazuhanam a mélységbe, magammal rántva a szorosan belém kapaszkodó Dugovicsot is.

47. epizód

Melyben Hőssünk sikerrel bejut a várba, ahol megsebesül, majd lázálmában találkozik Hamvas Bélával, akitől fontos üzenetet kap, végül szembesül azzal, hogy halálos betegségben szenved

Petrovics Sándor és a dögvész

Legnagyobb csodálkozásomra túléltem a zuhanást. A rengeteg halott a fal tövében tompította esésemet. Dugovics viszont nem volt ilyen szerencsés, ő fölnyársalta magát egy dzsidában. A zászlót azonban sehol sem leltem. [...] Újból fölkapaszkodtam a falra, s alighogy felértem, egy eltévedt szilánk leterített. [...]

Mikor kitisztult a tekintetem, mindenhol nyöszörgést hallottam körülöttem, s dögletes büzt éreztem.

- Mi történt? Győztünk? - szólítottam meg magyarul egy bánatos felcsert, ki éppen egy halottat próbált elvonszolni mellőlem.

- Győztünk bizony, jó Hunyadi urunk szétverte a szultán seregét - felelte kelletlenül.

- Akkor miért vagy ilyen komor? - kérdeztem elfúló hangon, mert igen nagy fájdalmat éreztem minden porcikámban.

- Kitört a fekete halál! Elpusztulunk mindahányan! Hunyadi nagyúr is odaveszett a belpokolban!

Elveszítettem az eszméletemet.

48. epizód

*Melyben Petrovics mély lázálomba zuhan, küzd a legyőzhetetlen
Fekete Halállal, majd sötét látomása támad*

Petrovics Sándor látomása III.

Lázás önkívületbe, kínzó fájdalmak és iszonytató rémálmok világába zuhantam. Csak egyet tudtam bizonyosan: a pestis magával ránt a halálba.

Pokoli látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Hunyadi János szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

49. epizód

*Melyben Hőszünk egészségesen eszmél magára a
visegrádi erdőben, s megtudja, hogy Mátyás király
uralkodik ebben az időben*

Petrovics Sándor és az erdőkerülő

Lélekben jócskán megtörve tértem magamhoz, s nem is leltem különösebb élvezetet újra megkapott, ajándék életem lehetőségében. Rögtön agyam kitisztulása és egy erdei patakban való fürdőzés után elhatároztam, hogy bárhová vetett is ezúttal a magasabb értelem, én már csakis a szellemi tudományoknak élek ezentúl, a politikától mint tüztől, távol tartom magam.

[...]

S a szerencse ezúttal nekem kedvezett. Ez hamarosan nyilvánvalóvá vált, mikor egy erdőkerülőt jól kifaggattam, s kiderült, hogy Hunyadi Mátyás korában vagyok, a visegrádi erdőben.

[...]

50. epizód

*Melyben a Hős szembesül Visegrád humanista fejlődésével, majd
szerzetesnek adja ki magát, és sikerrel bizonyít a könyvmásolás
területén, minek köszönhetően értékes barátságokat köt*

Petrovics Sándor Visegrádon III.

Ki tudja, hányadszor, újra jól ismert Benedek-rendi énemmel szereztem magamnak helyet Visegrádon. Azonban, talán a diplomáciai kapcsolatok fejlődésének köszönhetően, ezúttal minden eddiginél alaposabban kifaggattak, gyanakodva fogadtak a bencések, s igen meg kellett erőltetnem magamat, hogy megfelelő módon hazudjak kilétemről. Végül sikerrel jártam.

Visegrád, a város, alaposan átalakult az elmúlt hosszú évek alatt. Igazi reneszánsz előretörésnek lehettem tanúja, a király és körei komoly hatást gyakoroltak mind az építőművészet, mind a gondolkodásmód fejlődésére. Nagyon össze kellett kapnom magamat, hogy felvehessem a versenyt műveltségben a kikupálódott egyházi és világi méltóságokkal.

[...]

Törekvéseimet siker koronázta, és végre megvalósult találkozásom Janus Pannoniusszal.

51. epizód

*Melyben Petrovics különös kapcsolatba kerül Janus Pannoniusszal,
ki jelentős információkkal szolgál, majd nyomást gyakorol Hősünkre
annak sötét titkát kihasználva, ám végül minden megoldódik*

Petrovics Sándor és Janus Pannonius

Janusban igen érdekes személyiséget ismerhettem meg.

[...]

Részletekbe menően kifaggattam az Elysiumról. [...] Mivel bizalmam határtalan volt iránta, töredelmesen bevallottam neki bűnös levelezésemet Beatrix királynéval.

S a galád lantos megmutatta valódi arcát. Innentől kezdve pokollá vált az életem. Minden lehetséges módon megsarolt, azzal fenyegetve, hogy a király tudomására hozza tiltott kapcsolatomat Beatrixszal.

[...]

Arra kényszerített, hogy átadjam neki kiváló verseimet, melyeket aztán sorra bemutatott az udvarban, mint saját költeményeit.

[...]

Hála az égieknek, végül sikerült pontot tennem a számomra oly sok gyötrelmet hozó, zavaros ügy végére. Egy „véletlenül” elveszett levél, melyet Janus nevében Vitéz Jánosnak írtam, Mátyás kezébe került. Innentől nem volt választása: nyíltan Vitéz pártjára kellett állnia, s lázadása miatt kegyvesztetté lett.

[...]

A bérgyilkos igen jól bevált: Itália felé menekülve Janus végzetes balesetet szenvedett.

52. epizód

*Melyben a Hős kiváltságos helyzetbe kerül, s Mátyás
könyvtárában előjogokat szerez magának fontos munkája
révén, minek köszönhetően döbbenetes felfedezést tesz*

Petrovics Sándor és a Corvinák

Mindeközben Mátyás igen nagyra becsülte kódexmásolói munkámat, s bőkezűen támogatta az igényes megoldásokra vonatkozó javaslataimat. Könyvtárába csakis olyan darab kerülhetett, melyet én is javasoltam, s méltónak ítéltam a kulcsín tekintetében.

Bár magam is sokat dolgoztam az új könyvek előállításán, a babramunkát inkább a kezem alatt tevékenykedő, nagy tudású, gondosan válogatott csapatra bíztam. Én a könyvek bekötéséről gondoskodtam a legnagyobb ügyességgel. A legfontosabb kötetek készítését persze végig különleges figyelemmel kísértem, s nem mulasztottam el bőségesen ellátni őket kézjegyeimmel.

[...]

Mivel a könyvtárba szabad bejárásom volt, nyugodt körülmények között folytattam elmélyült kutatómunkámat.

Itt találtam rá, az egyik régi kódexbe kötve, az Elysiumi Mezők tizennégy példányára, melyeket fejlécük a XIV. század második felére datált.

Áhítatos figyelemmel tanulmányoztam át a különböző kezek által rótt, különös sorokat. A műfaji választékosság, a témák sokrétűsége, a küldetésesség ereje, a célkitűzések sokasága magával ragadott. [...]

Visszatérő motívum volt e lapszámokban bizonyos P. S. nagymester élete, s csak hosszú hetek múltán vált világossá számomra, hogy nem másról van itt szó, mint szerény személyemről.

[...] Megdöbbenőnek találtam a cikkíró jólinformáltságát. Összeszorult a torkom, ahogy felismertem: valaki minden lépésemről tudott András király udvarában. [...] Végső benyomásom mégis megnyugvással töltött el: inkognitóm nincsen veszélyben.

[...]

Hosszadalmas nyomozásom végül eredményre vezetett: sikerült lemásoltatnom az Elysium legfrissebb, két esztendővel ezelőtti példányát. [...]

Egyszersmind elborzasztott az Elysium formai kezdetlegessége. Szégyen, hogy egy több mint háromszázötven esztendeje élő folyóirat így nézzen ki külső megjelenését tekintve. Mintha mi sem változott volna azóta, hogy útjára indítottam. S mintha a szerkesztési szigor is egyre csak lanygulna. Arra az elhatározásra jutottam, hogy cselekednem kell.

53. epizód

Melyben a Hős közreműködik Hess nyomdájának budai letelepítésében, több fontos munka megírásában és kinyomtatásában, illetve egy titkos terv megvalósításában, amelynek forradalmi következményei lesznek

Petrovics Sándor és Hess András

Összetett tervem első lépéseként csalafinta módszerekkel megpuhítottam Mátyást: ódákat zengtem neki a Németföldön és Itáliában máris nagy sikereket arató betűnyomtatás nagyszerűségéről, s ennek hasznosságáról a humanista tanok terjesztésében. Johannes Gutenberg csodálatos leleménye - a kínaiakról nem tartottam szerencsésnek beszélni - egészen új távlatokat nyitna a nagy hírű Corvina előtt is.

[...]

Sikeremen felbuzdulva meghívattam Karai prépost közreműködésével barátomat, Andreas Hess mestert, akit kiterjedt levezésemnek köszönhetően ismertem meg korábban.

[...]

A budai nyomdának kettős célja volt. Egyrészt eleget tettünk Mátyás óhajának, s az általam megírt Chronica Hungarorum és egyéb művek nagy sikert arattak, bár szándékosan elnagyoltam a munkát, minél több teret engedve a műhelyben folyó titkos tevékenységnek, melybe Hessen kívül mást nem avattam be.

[...]

Ekkorra már nagyjából tudtam az Elysiumi Mozgalom tagjainak pontos névsorát, legalábbis a legutóbbi időig visszamenőleg.

[...]

Az Elysiumi Mezők új kiadása, melynek negyvennyolc példányát gondosan eljuttattam a megfelelő kezekbe, letaglózó hatást váltott ki. Forradalmi változásokat idézett elő az Elysiumi Mozgalomban. A vezércikk, mely a „Pannóniai Önsorsrontás” címet viselte, végül szakadást idézett elő a titkos társaságban, még a megjelenés évében. A haladók, akik egyetértettek titkos törekvéseimmel, Pannóniai Önsorsrontóknak nevezték el magukat, és külön platformot alkottak az Elysiumi Mozgalomban. [...] Végül, a titkos pozsonyi elysiumi zsinaton botrányos körülmények között létrejött a Pannóniai Önsorsrontók Commandója (PÖC), míg a konzervatívok kimondták az Eredendő Elysiumi Legio (EEL) megalakulását, és ezzel kezdetét vette a nagyon csúf és nagyon méltatlan harc, mely [...]

[...]

54. epizód

*Melyben a Hőst elárulják, szövetségeseit
meghurcolják, őt magát pedig megrágalmazzák,
bujdosásra kényszerítik, s végül törbe csadják*

Petrovics Sándor bujdosása

Az EEL tisztátalan eszközökhöz folyamodott, és beárulták a királynál a Hess-nyomda titkos tevékenységét. Hogy pontosan milyen vádakot fogalmaztak meg, nem tudom, de az bizonyos, hogy bár tökéletesen vigyáztam alibimre az ügyben, s végül nem is tudtak rám bizonyítani semmit, titokban mégis elítéltek. A nyomdát szétverték, Hess mestert pedig orgyilkos mód-szerekkel tüntették el a Dunában a budai prépost emberei.

[...]

Meglepődtem Mátyás eljárásán. A kisujját sem mozdította értem.

[...]

Bujdosásom közben hallottam a hírt utolsó megbízható informátoromtól, hogy az Új Elysiumi Mezők majd' minden példányát begyűjtötték, és megsemmisítették.

Végül Eger fölött kelepcébe csaltak, és elfogtak. Az EEL nagymestere, [...] személyesen is tiszteletét tette a tömlöcben. Utálatos vigyorral az arcán közölte, hogy hajnalban feltűnéstől mentesen felakasztanak.

55. epizód

*Melyben Hősiünk méltatlan körülmények között a halálra készül,
s átkozza saját ügybuzgóságát és meggondolatlanságát,
majd sötét látomása támad*

Petrovics Sándor a tömlöcben VII.

Az ocsmány tömlöcben virrasztottam kivégzésemre várva. Átkoztam magam, nyughatatlan, ügybuzgó lelkemet, minduntalan elkövetett végzetes hibáimat, melyeket nem másnak, mint az írásbeliségnek köszönhetek.

Pokoli éjszakám volt. Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Mátyás király szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

56. epizód

*Melyben a Hős Rodostóban találja magát, s rögvest
fogságba esik, ám ügyes beszéddel befolyásolja török
fogva tartóit, így írno ki munkát kap*

Petrovics Sándor Rodostóban II.

Kezdett nagyon elegendő lenni a magyar történelmi viszonyokból, különös tekintettel a büntetés-végrehajtás intézményeire. Talán éppen ez járhatott fejemben legújabb eszmélésemkor, mikor is egy tenger partján találtam magam. Rögtön kedvem támadt alaposan lemosni magamról a történelem és az idők mocskát, ám még körülnézni sem nagyon volt időm, máris fogságba estem. Szpáhi lovasok találtak rám, s már kísérték is a közeli városba, melyre azonnal ráismertem: Rodostóba. [...]

Mikor végre elcsendesedtek a viharok körülöttem, Sztambulba rendelték.

57. epizód

*Melyben Petrovics Sztambulban építi tovább karrierjét,
ahol egy szerencsés fordulat nyomán a szultán alkalmazottja lesz,
munkája egyre nagyobb megbecsülésnek örvend,
s ezért fontos megbízatást kap*

Petrovics Sándor a szultán szolgálatában

[...]

Nem győztem áldani szerencsém sorsom ily csodás fordulata miatt.

Buzgóságomnak, egyszerűségemnek és pontosságomnak köszönhetően hivatali munkámban igen látványos előremenetelt mutattam. Nem egyszer rendelt magához a szultán, hogy igénybe vegye tolmácsi szolgálataimat: a különböző rangos követségektől így számos információhoz juthattam rafinált kérdéseim által.

[...]

Költői sikereimen felbuzdulva [...]

[...]

Karrierem csúcsára jutottam: a szultán engem bízott meg a korona átadásával.

58. epizód

*Melyben Hősiünk fordulatokban gazdag utazást tesz a török világban,
így a megszállt Magyarországon, miközben összebarátkozik
a küldöttség katonai vezetőjével, a béggel*

Petrovics Sándor útja a Felföldre

[...]

Alighogy átléptük a Magyar Királyság határát, furcsa módon nagy megkönnyebbülést éreztem szívemben. A török lovasszázad a határnál megállt, s erős magyar őrzőket vette át kíséretünket, akik azonban tisztes távolságban, előttünk és mögöttünk haladtak.

Rávettem a béget, hogy verjünk tábornok éjszakára az erdőben, mielőtt átadnánk a koronát Bocskainak, s rúgjunk ki a hámból, ígyünk a Szultán egészségére. Embereink fáradtak, rájuk is ráfér a pihenés, hogy frissnek és erősnek, a török birodalom nagyságához és erejéhez méltónak tűnjenek föl Bocskai udvarában.

A bég, akiről tudtam, hogy titokban nem veti meg a bort, s a muzulmán hitet számos egyéb módon is visszatérően megcsúfolja, sokáig felháborodottságot színlelt, ám végül cinkosan kacskintott.

59. epizód

*Melyben Hősiünk és a bég az alkohol démonjának karmai
között vergődik, minek hatására előkerül a korona*

Petrovics Sándor a sátoros ünnepen II.

Sátrunktól jó messzire állítottuk fel az őrseget. Gondoskodtam a borról, s a diszkrét szállítást is megszerveztem. Úgy találtam, hogy a környéken ólálkodó magyar kémek sem tudhattak meg sokat tevékenységünkről.

Mohó és egyszerű örömmel vedeltük a bort. A bég hamarosan kezdett allahtalanul lerészegedni. [...]

Ahogy haladtunk előre az éjszakában, még nótára is gyűjtöttünk, versengve mutattuk be a pajzán dalokat, a legkülönbözőbb nyelveken.

[...]

Hajnal felé, mikor már kezdtünk fáradni, rávettem a béget, hogy mutassa meg a koronát, mit a szultán ajánlott fel Bocskai számára.

[...]

Ahogy forgattam a kezemben a csinos ékszer, ördögi terv fogant meg a fejemben.

60. epizód

*Melyben a Hős továbbra is az alkohol démonának karmai között
vergődik, így bűnt bűnre halmoz, s szörnyű kelepccébe kerül,
melyből további kétségbeesett védelemmel próbál meg kitörni*

Petrovics Sándor ámokfutása

[...]

Az alkohol démona visszafordíthatatlanul átvette az irányítást porhüvelyem fölött. Mással nem tudom magyarázni gonosz, de annál ostobább tervemet, hogy ellopjam a koronát, hacsak nem e különleges szépségű tárgy delejes vonzásával, mely mágikus erővel bírt rá addig sohasem tapasztalt, természetemtől merőben idegen elhatározásokra.

Kidugtam fejemet a sátorból, s körbenéztem, tiszta-e a levegő. Majd jól bezártam a bejáratot, és hidegvérrel, többször hasba szúrtam a részegségtől hülye béget, miközben száját befogtam. Mikor elernyed, a koronát bedugtam köpenyem alá, s merev léptekkel, határozottan kísértéltem a táborból, az öröknek csak annyit szólva, levegőzőm egyet, s hogy pár perc múlva visszatérek.

Kis ideig sétáltam a sötét, erdei úton, majd, mielőtt még a magyar őrség észrevett volna, bevettem magam a sűrűbe.

Jó sokáig botorkáltam előre a dombos, erdős vidéken, ám a részegség csakhamar levert a lábamról.

Mikor nagy sokára felébredtem, legnagyobb rémületemre a koronát sehol sem találtam. Elborított a szégyen és a kétségbeesés: sehogy sem tudtam visszaemlékezni, mikor hagyhattam el.

Ekkor döböntem csak rá arra is, micsoda arcátlan felségárulást követtem el, s hogy milyen könyörtelen büntetés vár rám a szultán részéről. Nincs az a sarka a világnak, hol elrejtőzhetnék a bosszúja elől.

Sürgősen ki kellett valamit találnom. A körülmények végül egy rafinált ötletre vezettek.

Jó fél napos gyaloglás után egy cigány falura bukkantam. Magyarul szólítottam meg a falu előljáróját, s valahogy elboldogultunk. Azt mondtam neki, hogy a lovamat ellopták, szükségem van egy másikra. Mivel arany bőségesen volt erszényemben, nem okozott gondot a legalapvetőbb dolgok beszerzése. [...]

Néhány nap múlva lovon folytattam utamat, a holmikat egy öszvérre pakoltam. A vasból kovácsoltatott „korona” igen gyalázatosra sikeredett, pedig még némi hamis aranyporral is megszórattam, ám jobbat képtelen voltam csináltatni a féleszű kováccsal.

Kerültem a nagyobb településeket. Kassa közelében megálltam egy tót faluban, s néhány napot ott töltöttem. Közben védeltem a bort rendületlenül, rettegésemet próbáltam ily módon palástolni, még magam előtt is. Küldetésem sikerében már egyáltalán nem bíztam, biztos voltam benne, vagy a szultán fejvadászai, vagy pedig Bocskai emberei hamarosan megölnék.

Vásároltam két lovat, felbéreltem két együgyű parasztot, s arannyal szigorúan rávettem őket, hogy mindenben engedelmeskedjenek, az istennek se szólaljanak meg, semmilyen körülmények között. Felöltöztettem őket töröknek, s egy utolsót húztam a borból.

Nagy vakmerően elindultunk Kassára.

61. epizód

*Melyben Petrovics igen csúfosan megbukik gyermekes tervével,
s közneveltség, illetve megvetés tárgyává lesz mind a törökök,
mind pedig a magyarok szemében*

Petrovics Sándor és Bocskai István

Bocskai emberei már jóval a város előtt elfogtak, s hiába mutogattam a szultán hamisított követi levelét, körbefogtak, majd egyenesen a kassai helyőrség kaszárnyájába vittek.

Ott aztán napokig várakoztattak bennünket egy silány cellában. [...]

Egyik nap végül Bocskai belovagolt az udvarra, s előhozatott engem és két kísérőmet, a halálra rémült tót parasztokat, akik már azt is megbánták időközben, hogy megszülettek.

Összeszedtem utolsó erőmet, s előhozakodtam mondandómmal:

- Magasságos fejedelem, a Szultán ajándékát hoztam, e koronát - s felé nyújtottam a csúf hamisítványt.

Akkora röhögést még életemben nem hallottam, mint ott, a kaszárnya udvarán.

Bocskai végül intett egyik emberének, s az elővezette a bégét, akit - én azt hittem - megöltem. [...]

62. epizód

*Melyben Hősünk gyalázatos viselkedése miatt börtönbe kerül
és a halálra készül, s átkozza saját gyengeségét és együgyűségét,
majd sötét látomása támad*

Petrovics Sándor a tömlöcben VIII.

A tömlöcben töltött pokoli éjszakám alatt volt időm átgondolni elhibázott életemet. Őszintén megbántam, hogy félve a szultán haragjától, „nyíltan beismertem” Bocskainak: magyar hazafi vagyok, csak a törökök fogságba ejtettek. Hiszen így, zavaros koronaátadásommal a hazaárulás vádját vettem fejemre, ahelyett, hogy kimagyaráztam volna magamat, a török elleni szabotázsakciónak állítva be ezt a különös históriát.

Mindenesetre azzal, hogy a bég hiánytalanul átadta az igazi koronát, és hazatérhet a szultánhoz, igazán nem számolhattam.

Halálos ítéletem elkerülhetetlen volt. Igen csúfos reggel várt rám: hamis koronámat alaposan áttüzesítve nyomják majd fejemre.

Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Bocskai István szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

63. epizód

*Melyben Petrovics Sándor Gyulafehérvárra kerül,
s ott kisebb nehézségek után végül nem kerül fogdába*

Petrovics Sándor Gyulafehérváron

Igen sűrű erdőben eszméltem tudatomra. Gyomrom még remegett a félelem szorításától, amit a tömlőcben átéltem.

Kerestem egy patakot a hegyoldalban, ahová ezúttal helyeztettem, s miközben kimostam ruhámat, letéptem róla a törökös dísz-cafrangokat.

Mikor végre úgy-ahogy megszáradtam, rettenetes éhséget éreztem, s végül erdei bogyókra fanyalodtam. Közben kényelmesen sétáltam lefelé a hegyről.

Feltáruult előttem egy város képe. Soha életemben nem láttam még. A kapunál megállított egy őr, s magyarul szólt hozzám:

- Ki vagy?

Hirtelen kitaláltam, hogy a török fogságából szabadultam, s már hetek óta bolyongok.

- De hát hogyan kerülsz Gyulafehérvárra? - kérdezte megütközve vallatóm.

Kisvártatva már a városbíró színe előtt izzadtam, s erősen kockáztatnom kellett válaszaimmal. Úgy tűnt, errefelé minden idegen nagyon gyanús.

Jól bevált trükkömhöz folyamodtam, s bencés szerzetesnek adtam ki magamat, kit Eger környékén ejtett foglyul a török, és tolmácsként ide-oda hurcolászott a Hódoltságban, de Temesvár közelében sikerült kereket oldanom, s azóta bujkálok a rengetegben legyengülten.

Hitték is, nem is fura históriámat, ám végül nem vetettek tömlőcbe, hanem alaposan kifaggattak, mihez értek.

Hosszan soroltam: tolmácsolás, fordítás, könyvtárosság, nyomdászat, tanítás, egyszóval minden, ami írással, olvasással, beszéddel kapcsolatos.

- Hát ez nem sok - mondta finnyásan a városbíró, majd percekig gondolkodott. Végül újra megszólalt. - Bethlen urunknak talán éppen a magadfajtára van szüksége a könyvtárában.

Nagyot néztem: szóval Bethlen Gábor udvarába kerültem! Ezt mindenképpen kedvező fejleménynek tartottam.

64. epizód

*Melyben a Hős megismerkedik Bethlen Gábor fejedelemmel,
kivel színvonalas beszélgetésbe merül, s elnyeri a könyvtárosi állást,
majd aktívan tevékenykedik egy nagy hírű iskola létrehozásában*

Petrovics Sándor Bethlen könyvtárában

Igen nagy szerencsében részesülhettem. Bethlen Gábor, a dicső fejedelem, e magas műveltségű, kiváló férfiú fogadott szolgálatába.

Miután jól kifaggattott, s a vallatás lassan kellemes társalgásba csapott át a legkülönbözőbb témákban, sikerült elnyernem rokonszenvét. Részletekbe menő, alapos ismereteim a kódexek és nyomtatványok tekintetében elismerésre készítették, és kisvártatva azon kaptam magam,

hogy becses gyűjteményének legszebb darabjait lapozzuk együtt, elmélyült beszélgetésbe merültem. Mikor könyvtárát Mátyás Corvinájának jelentőségéhez mértem, végleg meglágyult a szíve irányomban, s bár nem voltam lutheránus, felajánlotta: segítsék neki a bibliotéka gondozásában és további felvirágoztatásában.

Gyorsan beleszoktam új feladatomba, s nagy meglepetésre végeztem áldozatos munkámat. Bár volt már egy könyvtárnok, Barsi Mihály, de a tudása eltörpült az enyém mellett, s fokozatosan háttérbe szorult az évek során.

[...]

Számos kitűnő ötlettel szolgáltam az erdélyi kultúra fejlesztésére, így megbecsülést szereztem magamnak, mely fizetésemén is meglátszott. Többek között én javasoltam a fejedelemnek, hogy fordítson még nagyobb gondot a könyvek bekötetésére, s lássa el azokat címeres supra-librosszal.

Ekkoriban nyitotta meg kapuit - nem kevés részben az én sugalmazásomra - Gyulafehérvárt a Collegium Academicum, mely az erdélyi szellemi élet számos kiválóságát nevelte ki később. Bethlen e tette nagyban hozzájárult Erdély felemelkedéséhez. Egyre jobban csodáltam őt.

[...]

Bár a fejedelem pontosan értette javaslatom lényegét, miszerint könyvtárát össze kellene vonnia a Collegiummal, sokáig igencsak húzódozott az ötlet megvalósításától. Féltette nagy gonddal összegyűjtött és megóvott kincseit, ám végül - fokozatosan - sikerült győzelemre vinnem az ügyet, s így a magam szerény módján hozzájárulnom a nagy jelentőségű tanügyi reformhoz. Innentől az értékes kiadványok beszerzésénél az iskola igényeit vettük elsősorban figyelembe.

[...]

65. epizód

*Melyben Hősünk eléri, hogy Gyulafehérváron
ismét nyomda üzemeljen, amelyet aztán rafinált módon,
miután egy titokra fény derül, saját céljaira használ fel*

Petrovics Sándor és a nyomda

Gyulafehérvári működésem idejére tehető Bethlen nyomdaalapítása is, melynek elméleti előkészítésében ugyancsak aktívan részt vettem.

Mivel a városban régebben már működött egy nyomda, nem kellett sokáig ecsetelnem e nagyszerű intézmény szükségességét. [...] Hamarosan meg is nyitotta kapuit.

[...]

Számos színvonalas munka került ki kezeink alól. Joseph mesterrel barátságunk egyre csak mélyült, s hamarosan eljött a pillanat, mikor előhozakodtam azzal, mi már régóta gyötörte szívemet: az Elysium ügyével.

A könyvtárban ugyanis egyik szállításkor különös felfedezést tettem. Úgy történt, hogy időről időre Kolozsvárról hordtuk szekérrel a megrendelt könyveket hatalmas ládákban. Ezen ládák egyikében, melynek bélése felszakadt, különös iratokra leltem. Ahogy forgattam a kézírásos lapokat, legnagyobb meglepetésemre azt vettem észre, hogy ez nem más, mint az Elysiumi Mezők egyik, viszonylag friss példánya!

[...]

Rögtön megállapítottam: ezt a példányt az Eredendő Elysiumi Legio tagjai számára készítette az ismeretlen szerző. A vezércikkből az is világossá vált, hogy a Pannoniai Önsors-rontók Commandója bár nem szűnt meg, de igen szerény körülmények közepette folytatja tevékenységét, nem utolsósorban éppen az EEL üldöztetésétől szenvedve, minek folytán szinte nem tudnak nyomdához jutni az Új Elysiumi Mezők méltó megjelenítéséhez.

[...]

Tehát mélységes felháborodásom és együttérzésem vezetett arra, hogy mit sem törődve a kockázattal, jeladásra szánjam el magam a PÖC kitartó harcosai irányában.

Így hát, rafinált kitérővel, rávettem Joseph mestert, hogy saját költségemre, éjszakánként hadd használjam a nyomdát, mégpedig személyes, vallási természetű elmélkedéseim kiadására, melyeket azonban meglehetősen diszkrécióval kívánnék kezelni, lévén lutheránus környezetben vagyunk. Ő, barátságunkra való tekintettel, „hallgatólagos” beleegyezését adta.

Mindösszesen két lapszámot sikerült elkészítenem, és máris bekövetkezett a baj!

66. epizód

*Melyben a Hős figyelmetlensége miatt szorult helyzetbe kerül, s
magára vonja a fejedelem haragját, mit végül nem bír lecsillapítani,
és ez végzetes következményekkel jár*

Petrovics Sándor meghurcolása

Szeretve tisztelt, nagylelkű fejedelmemről, Bethlen Gáborról mindig csakis a legjobbakat mondtam, bármerre is jártam Erdélyországban.

Különös szimpátiával tekintettem Bethlen emigrációs múltjára, hiszen éppen Törökországban ért el jelentős eredményeket a haza érdekében, mikor ott lelt menedékre. S én pedig tudtam, hogy pontosan a törökök iránti vonzalma vívta ki az EEL gonosz és nemtelen rágalmaival, melyekkel az Elysium általam meglett példányában is szembesültem. S arról is értesülhettem más forrásokból, hogy bizonyos neves személyek, Pázmány Péter érsek vagy Esterházy Miklós nádor, nyíltan is Török Bethlennek, sőt Mohamedán Gábornak gúnyolták uramat. S számos más módon vádolták még a törökkel való lepaktálás tekintetében.

Éppen e vádakkal foglalkoztam az Új Elysium általam szerkesztett második számában. Hosszan soroltam érveket és ellenérveket, míg végül egy költői magaslatoiban szárnyaló dicshimnuszban csúcsosítottam ki uram érdemeit.

Ám a balszerencse ezúttal igencsak megréft. Egy nyomtatott lap, mely kicsúszott a sok közül, észrevétlenül megbújt a szedőszekrény alatt. Mindig igen nagy gonddal takarítottam, ezúttal mégis felületesnek bizonyultam.

S a lapot, melyen éppen ellenségeink érveit soroltam, megtalálta másnap Joseph.

Beárult a galád Bethlennél.

[...]

A fejedelem mérhetetlen haragra gerjedt arcátlanságom láttán. Azt kiáltotta nekem, hogy az ő költségein, az ő jóindulatát kijátszva árultam el őt. S nem állt módomban megvédeni magam: hajnalban már elküldtem az Elysium minden példányát Kolozsvár felé beavatott emberemmel, így meg sem mutathattam az eredeti írást.

[...]

Halálra ítélték.

67. epizód

*Melyben Petrovics börtönbe kerül,
ahol a halálra készül, s átkozza balsorsát,
majd sötét látomása támad*

Petrovics Sándor a tömlöcben IX.

Ó, hogy átkoztam magamat, együgyűségemet, ostobaságomat! De mindezt már túl későn. Halálos ítéletem visszavonhatatlan. Reggel porba hull fejem.

Pokoli éjszakám volt.

Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Bethlen Gábor szobra lelépett talapzatáról. Fenyégetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

68. epizód

*Melyben Hősiunket komor gondolatok gyötrik Törökországban,
még szuicid tendenciák is a közelébe férkőznek,
majd magyarokkal találkozik*

Petrovics Sándor Nikodémiában

[...]

És mennyi komor gondolat szállt meg! Mind keresztény, mind pedig iszlám logikai jártaságom fabatkát sem ért ezen problémák értelmezésében, és váltig küzdhettem magammal, mindegyre csak az öngyilkosság eszméjének ördögi kelepccéjéhez jutottam: hiába is próbálnám, előrébb nem jutnék magammal. A jelek csak gyűlnek homlokomon, s forrást nem lelek, ahol lemoshatnám magamról mindazt, amit e rémséges küldetéssel fejemre vettem.

Magamra eszmélésem Törökországban ért. [...]

Rég nem látott tájra vetődtem: Nikodémia közelében, egy katonai helyőrség mellett kóvályogtam siralmas hangulatban, mikor, legnagyobb megütközésemre, magyar szót hallottam!

Pár fős magyar csoport vitatkozott nagy hévvel, miközben vizet merítettek a kútból. [...]

Melléjük somfordáltam, s hallgattam beszédüket. A magyarok rám sem hederítettek.

[...]

Folyamatosan Thököly Imrét és Zrínyi Ilonát emlegették. Alig hittem a fülemnek.

Bár számos ötlet megfogant agyamban, hatékony tervet egyelőre nem találtam. Semmiképpen sem akartam gyanúba keveredni, ezért együgyűséget színleltem, s Isten megváltó ígét mormoltam fennhangon.

69. epizód

*Melyben a Hős újra az emigránsok keserű kenyerét eszi,
Zrínyi Ilona gyóntatója lesz, Thökölyvel összekülönbözik,
s a költészetben vigasztalódik a padisah támogatásával*

Petrovics Sándor az emigrációban II.

Ez idő tájt mintegy másfél ezer magyar élt emigrációban Nikodémiában, s mind Thököly hívei voltak! Zrínyi Ilona, a hős asszony, aki hűséges társa volt a fejedelemnek Törökországban is, bizalmába fogadott. Hamarosan gyóntatópapja lettem. Elmondhatatlan, micsoda förtelmes testi és lelki bűnökről szereztem ily módon tudomást. [...]

E viszony, no meg kellemes beszélgetéseink a hitbéli dolgokról meghitt kapcsolatot kovácsolt közöttünk.

[...]

Lehetőségem nyílt kiterjedt levelezést folytatni, s írástudóként számos kuructól nyertem megbízatást hazai hírek szerzésére, rokonok és szerettek utáni tájékozódásra. Mennyi fájdalom volt szükséges nap mint nap kezelnem! Nekem, pont nekem kellett vigaszt nyújtanom, ki mindenki között a legvigasztalhatatlanabb voltam.

[...]

Hanem Thökölyt továbbra sem szívelhettem. Beszélgetéseink legtöbbször ádáz és magtalan vitába csaptak, és ellentéteink egyre csak mélyültek. Nagyon rosszul viselte éles és metsző kritikámat, mellyel politikáját illettem.

[...]

Török nyelven írt kiváló verseim nagy tetszést arattak a padisah művészetek iránt érzékeny házában, és panaszom nem lehetett nagyvonalú mecénatúrájára. Bár számos remek alkalom nyílt volna kitörnöm e silány emigráns létből, botor módon nem éltem velük. Az Elysiumról érkező hírek végleg felkorbácsolták érzelmeimet, s innentől minden erőmmel azon igyekeztem, hogy visszatérhessek Magyarországra.

70. epizód

*Melyben Petrovics aggasztó híreket kap az elysiumi mozgalmakról,
ezért föllángol lelkében a tettvágy, s furfangos tervet kovácsol
Thököly megmérgezésére, ám a dolgok rosszul alakulnak*

Petrovics Sándor és Thököly Imre

[...]

Nagyszombati kapcsolatom részletesen megírta az Elysium ellen indított titkos nyomozás körülményeit. Mint levelében közölte, régen sejthető volt, hogy az egyház lecsap a felforgató, titkos iratok ismeretlen szerzőjére, aki vehemens erővel tárta fel a nagyszombati disznóságokat. Bár az Elysiumot csak a beavatottak szűk köre ismerhette, nem kockáztathatták ezen információk kiszivárogtatását, éppen ezért a föld alól is elő kellett keríteniük a „kiszivárogtatót”.

[...]

Mérhetetlen vágy fogott el tehát, hogy Magyarországra térjek, s rendet vágjak e zavaros viszonyokban az Új Elysiumi Mezőkkel.

Tervem az volt, hogy az emigránsok között szövetségeseket leljek Thököly ellen, s komoly machinációval bevonjam a törököket is e bonyodalomba.

[...]

A mérgezési kísérlet csúfos kudarcba fulladt, s egy ártatlan kutya lett az áldozat, én pedig lebuktam.

Thököly mérhetetlen haragra gerjedt, s talpnyalói unszolásának eleget téve, illegális „hadi-törvényszék” elé állítottak a fejedelem rezidenciáján.

A török besúgót sikeresen kijátszva, tucatnyian gyűltek össze a beavatottak közül a teremben. Kihallgatásom arcátlan és megalázó procedúráján megdühödve Thököly felé köptem, minek köszönhetően maradék „jóindulatukat” is elveszítettem, és halálra ítélték. A végrehajtást másnap reggelre tűzték ki.

71. epizód

*Melyben Hősiünket önkényesen fogságba vetik a kurucok,
s a halálos ítélet nyomán rettenetekben gazdag éjszakát
kénytelen eltölteni fogdájában*

Petrovics Sándor a tömlöcben X.

Megkötöztek, és a pincében bezártak egy nyomorúságos, patkányoktól hemzsegő kamrába.

[...]

Pokoli éjszakám volt.

Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Thököly Imre szobra lelépett talapzatáról. Fenyegetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

72. epizód

*Melyben Petrovics ismét Törökországban eszmél öntudatára,
ahol egy különös idegen, a bécsi udvar ügynöke beszervezi kémnek,
s ez nem várt lehetőségeket csillant fel a jövőre nézve*

Petrovics Sándor Törökországban

[...]

Nem tudtam mire vélni a magasabb akarat e különös fintorát. Akárhogyan is törtem a fejemet, semmiképpen sem tudtam kifürkészni, mi lehet annak jelentősége, hogy ismét Törökországba jutottam. Tulajdonképpen örülnöm kellett volna, hogy e tiszteletre méltó népek közé kerülök, kiknek oly sokat köszönhettem már számos alkalommal, ám ezúttal mégis keserűséget és bánatot éreztem szívemben.

[...]

Elhatároztam, felkeresem szeretett városomat, melyhez megannyi szép emlék fűz, Rodostót. Ám furcsa történések akadályozták meg tervemet. Éppen valami útravalót próbáltam összekoldulni a koszos falu piacán, amikor egy gyanús alak állt meg mellettem.

[...]

A bécsi udvar ügynöke végül mindent vállalt. Ígéretet kaptam egy saját nyomdára Pozsonyban. Kémtevékenységem részleteit azonban még hosszú hetekig szerveztük, minden esetlegesen bekövetkező rendkívüli helyzetre külön fel kellett készülnöm.

[...]

Utam ilyen szerencsés alakulása felvillanyozott. Újra mozgásnak lendült megfáradt elmém, és tervet tervre halmoztam magamban. Gondolatban már előre kiókumláltam mindent az Új Elysiummal kapcsolatban, s majdani nyomdám működésének gazdasági lehetőségeit is részletekbe menően számba vettem.

[...]

Konstantinápolyban első utam a magyarokhoz vezetett.

73. epizód

*Melyben a Hős csatlakozik a magyar emigrációhoz, s magát
nőnek kiadva meghitt levelezésbe kezd Mikes Kelemennel*

Petrovics Sándor az emigrációban III.

„Constatinapolyban groff P.... E..... irot leveli M... K....”

Mikes Kelemen levele (1717)

Tervem bevált. II. Rákóczi Ferenc és az öt kísérő emigránsok minden további nélkül befo-
gadtak maguk közé, s zavartalanul folytathattam „gyóntatópapi” tevékenységemet.

Nagy öröömre igazi szellemi társat, nagyszerű barátot leltem Mikes Kelemenben, e remek
gondolkodóban és kiváló irodalmárban. Igaz, ezt a baráti viszonyt - eléggé el nem íté-
lhető módon - egy csalafinta trükkel, megtévesztő manőverek sorozatával építettem ki, s folytattam
sokáig.

[...]

Levelezésünkben Petrovics Erzsébet grófnőnek adtam ki magam, s összekötő közre-
működésével nem férhetett kétség a levelek külföldről való érkezését illetően. Mikessel öröm
volt levelezni. Mesélőkedvünket mindketten teljességgel kiélhettük, s nem mellékesen számos
olyan információhoz juthattam így, melyeket amúgy, gyóntatópapként nem állt módomban
ilyen különleges vetületekben megismerni.

[...]

Személyesen, papi alteregómmal azonban távolságtartást mutattam Kelemen felé, s így
egyébként, amikor levelezése szóba került, arra kértem őt, legyen óvatos megfogalmazá-
saiban, s ha már az írásról lebeszélni nem is tudom, azért legalább arra ügyeljen, hogy a fikció
„bizonyos mértékű” látszatát fenntartsa.

[...]

74. epizód

Melyben Hősiünk szeretett városába kerül, ám hangulata fokozatosan romlik, míg végül önpusztító megoldást választ

Petrovics Sándor Rodostóban III.

„I’m a negative creep and I’m stoned”

Nirvana: Negative Creep (1989)

Időközben a magyar emigrációt Rodostóba helyezték át, s ez lelkesítőleg hatott rám. E hangulatos városban rengeteget sétáltam, és számos új barátságot kötöttem a helyi lakosokkal.

[...]

Rákóczi állandó fontoskodása kezdett az idegeimre menni. [...] A levélből rádöbbsentem, hogy bécsi összekötőm, e Habsburg-bérenc kutya rútul becsapott. A nyomdát sohasem fogom megkapni.

Hangulatom rohamosan romlani kezdett. [...] Állandóan az öngyilkosság gondolatával játszottam. Kerestem a veszélyt minden mozdulatommal.

[...]

Egy júniusi estén néhány magyar tiszttel boroztunk a tengerparton. Ahogy szóba került Rákóczi, mérhetetlen dühbe gurultam. Elkezdtem szapulni a fejedelmet. [...] Hogy elhallgattassam buta érveiket, részletesen beszámoltam Zrínyi Ilona gyónásainak legsúlyosabb tételeiről. A párbaj a hadnaggyal elkerülhetetlenné vált.

[...]

Biztos voltam benne, hogy a fejedelem értesül a párbaj valódi okáról, s bosszúvágya halálomig üldöz.

Mélységes életundorom végül arra vezetett, hogy önként jelentkeztem a szultánnál, s részletesen lelepleztem kémtevékenységemet, némileg még ki is színeztem történetemet saját rovásomra.

[...]

Halálra ítélték.

75. epizód

Melyben Hősiünk a szultán tömlöcébe kerül, hol pokoli körülmények között készül a halálra, s baljós látomása támad

Petrovics Sándor a tömlőben XI.

Megkötöztek, és a szultán iszonyatos tömlöcébe vetettek.

[...]

Pokoli éjszakám volt.

Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és II. Rákóczi Ferenc szobra lelépett talapzatáról. Fenyégetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölém, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

76. epizód

*Melyben Hősünk végre újra Magyarországon találja magát,
s Kiskőrösön kezében tartja a csecsemő Petőfi Sándort,
illetve egy másik kisdedit, ki egy napon született Petőfivel,
majd állást kap egy illegális cseglédi nyomdában*

Petrovics Sándor és az Új Elysiumi Mezők

[.....]
[.....]

[.....]
[.....]

[...]
[.....]

[.....]
[.....]

[.....]
[.....]

[.....]
[.....]

[.....] Kereken húsz esztendeig tevékenykedtem betűszedőként.
[.....]

77. epizód

Melyben Petrovics Pesten folytatja az Új Elysiumi Mezőkhöz kapcsolódó titkos tevékenységét, s március 14-én a Pilvax Kávéházban tanúja lesz egy zajos társaság szervezkedésének, mely keresztülhúzza számításait

Petrovics Sándor Pesten II.

„Vagy talán nem időszerű-e, ha egy genie ekképp monologizál élete utolsó pillanatában: ‘Én a szégyen kiütéseit hordozom magam ebben a pillanatban is, amikor nemzeti hőssé válok. Valószínűleg túlhangsúlyozt utóélet és jólápoltság vár rám. Beszélek, de nem a saját hangomért...’ Hogy ki mondja ezt? Nem tudom pontosan. De nem is akarom tudni. Lehet, hogy a mi Sándorunkról, de lehet hogy másról van szó. Aki vonat alá készül feküdni nyomorúságában, vagy felgyújtani magát, nyilvánosan vagy félrevonultan, végül is mindegy. Ennek a dolgozatnak a szemlélete olyan, amire az Elysiumnak szüksége van, és ez az, amiről nem mondhatunk le. Még akkor sem, ha a kidolgozás, elismerem, kissé homályosra sikeredett.»

Ambrus Lajos: Eldorádó (1988)

[...]
 [.....]
]
 [.....]
 [.....]
]

78. epizód

*Melyben Hősünk Czepléden szem- és fültanúja lesz Kossuth toborzóbeszédének,
 minek hatására ördögös tervet eszel ki, s Kossuth bizalmába férkőzik*

Petrovics Sándor és Kossuth Lajos

[.....]
]
 [.....]
 [.....]
]
 [.....]
]
 [.....]
]
 [.....]
]
 [.....]
]
 [.....]
]

79. epizód

*Melyben a Hős segíti Kossuthot a szökésben, kit furfangos
 módon asszonynak öltöztet, majd Törökországban az emigránsok
 keserű kenyerét eszi, míg egy balszerencse folytán kínos helyzetbe
 hozza a politikust, ezért a szultán kémei akcióba lépnek*

Petrovics Sándor az emigrációban IV.

[.....]
 [.....] Még alsószoknyáról is gondoskodtam.
 [.....]

[.....]
 [.....]
]
 [.....]
]
 [.....]
 [.....]
 [.....!]
 [.....]
 [.....?]
 [.....]

80. epizód

*Melyben Petrovics török börtönbe kerül,
 ahol a halálra készül, s átkozza balsorsát,
 majd sötét látomása támad*

Petrovics Sándor a tömlöcben XII.

„»A leadott szám in extenso ér valamit. A Máty-dolgozat egy kivégzésről szól, és ma ez már önmagában problematikusnak tehet egy írást. Ennek viszont, mivel nem egyéb, mint visio, nincsenek pontosan behatárolt szereplői, jellemei, helyszínei s a t., s a t., ám van több jelentése. Jelentheti a látomás tárgyát az a félig megnevezett költő, akiről azt sejtjük, hogy Sándornak hívták, és egy casaque szúrta le, egyesek szerint hátulról. De jelenthet ez a situatio bármilyen kivégzést, lövészerrel, kötéllel, bárhogyan és bármikor, mi több, és Máty trombitálásában ezt tartom a legfontosabbnak, ez a pusztítás bárhol bekövetkezhet, ott, ahol dictatoricus kútfőkből merítik az észtehetséget. [...]«”

Ambrus Lajos: Eldorádó (1988)

Egész éjjel átkoztam magamat összes bűnömért, melyet valaha is elkövettem. Végigpergett előttem az egész életem, s mindent hiábavalónak láttam. Gyarló és tehetségtelen embernek bizonyultam. Kérdemeltem homlokomra a huszonnyolcadik jelet, s ami utána vár rám, abba belegondolni is minden iszonyatnál borzalmasabb.

[...]

Pokoli éjszakám volt.

Hajnal felé látomásom támadt. Újra a budapesti Hősök terén állottam az ismeretlen katona sírjánál, és Kossuth Lajos szobra lelépett talapzatáról. Fenyégetően fölemelte kardját, sújtásra készen.

Egy nagy, fekete angyal szállt le fölem, és szárnyával homlokomra csapott. Mély ájulásba zuhantam.

81. epizód

Petrovics Sándor szerencséje II.

Kiléptem a Kossuth téri metróállomás területéről. Szinte főbe kólintott a rekkenő hőség.

Elmondhatatlanul vágytam egy cigarettára.

*(Vége a Második Könyvnek, melyben Petrovics
Sándor második nagy utazását kísérhettük
figyelemmel. Következik a Harmadik Könyv,
Az Elysium Mezők kódolt, szinoptikus iratai
az M és MM közötti évekből,
melyben további adalékok kerülnek napvilágra
az Elysium titkos történetéről.)*

HARMADIK KÖNYV
Az Elysiumi Mezők kódolt,
szinoptikus iratai
az M és MM közötti évekből

Morcos Zsigmond: Barbie

(Karinthiai Miskároló Frigyesnek)

Az öreg juhász leült a tűz mellé. Odszólt a kőhajításnyira lévő gyermekállathoz.

- Hadd má' 'zokat a kurv' birkákat, bammeg. Jer vacsoráznyi!

- Gyüvök mán, csak ez a ganyé puli béesett a kútba!

Miután a pulit megszárogatták, nekikezdték az estebédnek. Biza, elég szegínyes vacsorájuk volt. De hát a szegény parasztembernek már csak ilyen jut; mindig is ilyen jutott, és ilyen is fog, amíg világ a világ.

A puli kényelmesen elnyújtózott a tűz mellett, de nem sokáig, mert hirtelen felpattant, és hanyatt-homlok beleugrott a kútba.

- Nédd mán a hülye kutyáját!

- Hááááát.

Ettek tovább, majdan az öreg juhász odabaktatott a kútághoz.

- Osztán kik gyünnek? - kiáltott a mélységbe.

- ...grg...

- Sokan-e?

- ...bgyb...

A juhász kihúzta az ebállatot, majdan visszaült a tűzhöz.

Esteledett. Az öreg már tudta a puli szavaiból, két idegen jön a szomszéd nyájtól, az egyiket Vörösnek hívják, és meg akarják ölni őket a juhokért. Sunyin vigyorgott bajsza alatt, amint megállt előtte a két jövevény számárháton.

- Aggy' 'sten - szólt a Vörös.

- Fog'ggy' 'sten - felelte az öreg.

A látogatók leültek szótanul.

Hallgattak.

Pitymallatkor a Vörös megszólalt:

- Hááááát.

- Nu - felelte az öreg juhász.

- Asszed?

- Née.

- A zanyád! - mondta a Vörös, és előkapta miskároló-kését. Azonban az öreg résen volt, és lecsapta a Vörös fejét egy herélőbaltával. A másikat a puli intézte el.

Két hétre rá egy asszonyállat bolyongott a pusztában. A Vörös juhász felesége volt. Odaért az öreg juhász nyájához.

- Nida - mondta magában az öreg. - Kisztihand - szólt hangosabban.

- Kendteknek is - rebegte az asszony. - Nem-e látták kendtek a Vörös juhászt?

- Hun?

- Hát ehun.

- Hááááát.

- Osztán hogy vót?

- Fej nélkü.

A szögedi bíróságon nagy meleg volt. Az öreg juhász a vádlottak padján izzadt a gyerekekkel.

- Fölpörös, Vörösné Veres Borbála, álljon föl! Mi volt az elhalálozott utolsó szava, mielőtt elmönt otthonról?

- Barbie.

A bíró csak nézett maga elé. Nem nézett se jobbra, se balra, csak maga elé. Végül csak ennyit mondott:

- Barbie...

Máj Karaly: Mani-tour

1.

A végtelen prérin egy magányos lovas galoppozott. Hirtelen megrántotta a kantárt, mire gyönyörű musztángja prüsszkölve felágaskodott.

- Hóó, Rigó, cürikk! - nyugtatta a táltost hatalmas lovasa. Ölébe fektette medveölő karabélyát, és előhúzta a nyeregkápából nagyítóját. A messzeségben sejlő fekete pontok felé meredt.

- Kojotok!

Öld Shitterhand megtöltötte puskáját, és megsarkantyúzta lovát.

- Meneküljünk!

2.

A kajovák táborában nagy volt a sürgés-forgás.

- Kajáljunk, kajovák! - kiáltotta Kangulya, a törzsfő.

- Oké, főnök, de nem kell mindjárt kajabálni! - szólt egy kajova.

- Óriási kaja-bál lesz - dünnyögte elégedetten a varázsló.

A törzs a hatalmas tűz köré ült, és várta jelet.

- Cseng! - szólt a jel a sütő felől.

Vacsora közben a zord harcosok mohó pillantásokat vetettek a két kínczölöp felé, ahol két fogoly szenvedte a keresztre feszítés minden kínját.

- De utálok ezeket a kommunistákat! - csámcsogta a varázsló a két fogoly felé.

A kajova szlengben kommunistáknak, sőt komcsiknak nevezték a komancsokat, az ősi ellenséget.

- Lovas nyugatról! - kiáltotta az egyik ör.

- Két másik keletről - kiáltotta a másik.

- Senki többet északról? - szemtelenkedett az egyik komancs fogoly. Társa csak gonoszul röhögött.

- Kussss! - tanácsolta a varázsló, aki különösen rühellte a komancsokat.

Óriási kavarodás támadt a táborban, mindenki a szerszámokért futott. Amikor már minden harcos kiásta a csatabárdját, felsorakoztak Kangulya mögött.

Feltűntek a lovasok. A magányos óriás habzó szájjal, izzadságcsöcsöt hagyva maga után igyekezett megállásra bírni szárnyaló paripáját, kevés sikerrel. Egyenesen a másik irányból közeledő két rézbőrű lovas felé rohant. A fiatalabbiknak még volt annyi lélekjelenléte, hogy előkapja ezüstveretű légpuskáját és figyelmeztető lövést adjon le, ám elvétette, és az egyik fogoly komancsot szabadította meg fél szemétől. Aztán a három lovas találkozott a tábor főterén.

3.

- Uff! Ez aztán a szerencse! - örvendezett Kangulya. - Egyszerre sikerült elkapnunk Öld Shitterhandet, a sápadt pofájú kojotot, és a pipacsok főnökét, Inka Csulát, valamint fiát, Mannitout! Három scalp fog lógni az övemen!

- Kár, hogy Öld Shitterhand skinhead! - rosszindulatúskodott a varázsló.

Kangulya a megnövekedett számú kínczölöp elé lépett.

- Kegyelmezz! - rimánkodott Öld Shitterhand.

- Könyörgöm! - pimaszkodott az egyik komancs.

- Sőt, rimánkodom... - kontrázott a másik, a félszemű, de nem tudta a röhögéstől és Kangulya öklétől befejezni mondandóját.

- Mindenem a tiéd! - rebegte Inka Csula.

- Kössünk egyezséget! - mondta rezzenéstelen arccal Mannitou.

- Na, ez érdekes lehet - morogta Kangulya. - Beszélj, kojot!

- Van egy ajánlatom. Mind a ketten jól járunk - beszélt acélos arccal Mannitou. Te megölheted apámat, Inka Csulát, a pipacsok főnökét, engem pedig futni hagysz. Ümp, én beszéltem.

Kangulya erősen megfontolta a hallottakat, de nem mert dönten. Összehívta a Vének tanácsát.

4.

A vének önkormányzata félrevonult Kangulyával tanácskozni. Hosszan vitatkoztak.

A táborban honoló néma csendet csak a két komancs törte meg időnként fuldokló röhögéssel, amint vicceket meséltek egymásnak. Néha hallatszottak Inka Csula remegő Miatyánkjai, no meg egy-két anyázás a vének tanácsa irányából. Végül Kangulya fölpattant.

- Vén szenilis hülyék, semmi érzéketek a politikához! - kiabálta dühösen, majd újra a foglyok elé lépett.

- Döntöttem, Mannitou. Túl nagylelkű az ajánlatod. Csak abban az esetben fogadhatom el, ha cserébe te elfogadod a két komcsit.

Mannitou sírva fakadt az oszlopon. Ezek a szemét kajovák ki akarják használni, hogy hátrányos helyzetben van! Aztán összeszedte magát, káromkodott egyet, leköpte a törzsfőnököt, majd gyűlölettel telített hangon közölte:

- Rendben, te kajova kutya, nincs más választásom.

A megilletődött kajovák leoldozták Mannitout a keresztről, és elővezették hófehér öszvérét.

- Mielőtt elhagynád táborunkat, szívjuk el a békepipát! - vetette fel Kangulya.

- Egye fene - mondta az ifjú pipacs, és elővett egy tömés marihuánás pipadohányt.

Miután a ceremónia véget ért, és a két indián kábultan fetrengett a sárban, a kajovák Mannitou hátasa mögé kötözték a komancsokat. Később Mannitou feltápáskodott, kiadósat hányt, felpattant öszvére, körbevágatott a főtéren maga után vonszolva a komancsokat, találomra elrabolt pár kajova asszonyt, majd elhagyta a tábor.

5.

Öld Shitterhand keservesen könnyezett a kajova éjszakában. Holnap hajnalban kegyetlen kínhalált fog halni. A kajovák könyörtelensége közismert volt. Emlékeiben kutatva felrémlt lelki szemei előtt kisgyermekkorra Németországban, amint édesanyja a hároméves kis Öldöt így próbálja lebeszélni a rosszalkodásról: „Kuss legyen fiam, mert jönnek a kajovák!”

Inka Csula, a pipacsok messze földön közismert, rettenthetetlen főnöke már a téboly szintjén lógott a másik cölöpön. Kegyetlenül viszketett a talpa. Valószínűleg egy hangya mászhatott a mokaszinjába. Mindig rosszul viselte a fájdalmat, erre most a kajovák kezei közé került. Ráadásul a felesége figyelmeztette, hogy ne maradjon sokáig, mert vele gyűlik meg a baja. Bezzeg annak a szemtelen fiának volt annyi esze, hogy mentse az irháját.

Eközben Mannitou, a pipacsok nemes főnökfija nyugodtan henyélt wigwamjában. Gyönyörű skalpokról álmodott. Igaz, ma csak kettőt szerzett, a két bolsevikét (pipacs szleng, jelentése komancs), de holnap mindent bepótol Kangulya gyönyörű, csimbókos, zsíros, melírozott frizurája...

Az örök vadászmezőkön két komancs harcos vágatott. Az egyik félszemű volt.

- Te, és azt hallottad már, hogy Móricka megy a sivatagban, és szembejön vele Tegnapy Károly?

[...] ¹

¹ A 6-665. fejezeteknél szöveghiány; ezek a részek fájl sérülés miatt elvesztek. (A szerk.)

Reggelre már maga Svetislav Basara is haragra gerjedt. Közben bezárták az összes hülye indiánt a rezervátumba. Öld Shitterhandet fölakasztották. Utolsó szavai állítólag ezek voltak:

- Tegnap is, ma is karaj...

Pokol-béli víg napjaim

- apokrif -

2048. március 14-én tört ki a bélpokol-járvány a budapesti költők körében. Guy Lavoisier naiv párizsi újságíró jelentkezett be nálam előző este hangmailben egy interjúra. Mintha csak sejtett volna valamit ez az otromba, tohonya, baromalkatú teremtés, akit már a 2012-es párizsi emigrációm alkalmával volt szerencsém megutálni a szonettköltészet iránt tanúsított határtalan impotenciája miatt. Ádáz hologram-konferenciás csatáink egyfajta - nehéz beismernem, de - perverz örömet okoztak a hihetetlenül elnyúló dedikálás évadok közepette. A jubileumi, 10 000. szonettem tiszteletére rendezett állófogadáson, melyet a Versailles-i palota-komplexumban tartott az EU, sokak számára emlékezetes módon egy szál zokniban jelentem meg, és ez volt az a sorsdöntő pillanat, ami megpecsételte Lavoisier és az én közös sorsunkat. Másnap a Le Monde-ban hétkolumnás becsmérő „elemzést” engedett ki magából a hitvány a 10 000.-ról, ezzel persze a lap a tönk szélére került, ezrek és ezrek törölték az újság linkjét az asztalukról. Nem éreztem természetesen haragot iránta, inkább a megvetés és a szánsalom intellektuálisan letisztult érzése volt ez, ami későbbi, 2056-ban bekövetkezett halálával azon nyomban - sőt, nyomtalanul - el is tűnt belőlem.

2048. március első napjaiban Budapesten a költők száma elérte a kritikus tömeget. Már február közepén túllépte a mennyiség a kormányfő által megállapított maximális limitet, és innentől a fél város a várható szankciók módjáról és esetleges időpontjáról beszélt. Mindenki arra számított, hogy március 15-én, a jubileumi ünnepségek keretein belül állítják fel a máglyákat. Erre minden körülmény alapos okot szolgáltatott, hiszen a Nemzeti Színház előtti placcra 10-e óta folyamatosan hordták a hajókról a targoncák a rengeteg importált fát.

A költők szaporodtak tovább. Március 13-án aztán megérkeztek a hírek az első letartóztatásokról. Ekkor jelezte a vibrátoros kapcám Lavoisier hívását. A beszélgetés rövid és frappáns volt.

- Uram, úgy hírlik, a holnaputáni nap sorsdöntő lesz a magyar költészet számára. Budapestre repülök, és háromórás interjút szeretnék önnel készíteni.

- Felejts el, épp eleget szívta már a véretem - mondtam nyugodtan.

- Az istenért, hiszen a fél világ a maga álláspontjára kíváncsi, a Ghánai Népfront szabad-csapatot szervez a kimentésére!

Bontottam a vonalat, de a rossz érzések kétségtelenül belém költöztek.

Aztán a kormány mégsem a máglyát, hanem sokkal rafináltabb módszert választott a poézis újrafelosztására. Az ENSZ-szankciókra fűtyülve biológiai fegyvert vetettek be. Ez úgy működött, hogy a vírus, amit a Liszt téri Írók Plázájába csempészték, csak a költők mellbimbójába beültetett Parnassus 2.0 chipekt fertőzték meg a Nihil Poet Bale Hell III. vírus Béta II-klónjával, amit - mint azóta kiderült - a DIA XIII rendszergazdája fejlesztett ki direkt erre az alkalomra. A tünetek kezdetben enyhének ítélték.

14-én reggel kaptam az első hologramesemest a költői szakosztály vezetőjétől, aki kétségbeesetten kért segítséget a másnapi - megrendelésre bevállalt - ünnepi szonett miatt. Mint közölte, képtelen írni, pedig még Papp Tibor 2014-ben kiadott Szonett Gamma III-as szoftverét is sikerült aktiválnia, de mint arra rájött, az utóbbi 34 évben mind a 32 trilliárd variánst ellopták már a költők, vagyis publikálták saját nevük alatt a Sex Symposionban és más lapokban.

Rezzenéstelen arccal közöltem ezzel a tehetségtelen fráterrel (S. S.), aki 35 esztendeje tetszelgett nyáladzós stílusában a poézis állítólagos védelmezőjeként, miközben megállás nélkül ontotta a kormány- és ellenzéki folyóiratokba csapnivaló, főleg lopott és lerontott rigmusait, hogy nem áll módomban kölcsönadni egyetlen ötletet sem - mellesleg jómagam is hetek óta küzdöttem a 19 998.-kal, melyet egy szép fiatal barna köldöke ihletett Zanzibárban, még 2044-ben. Aztán jöttek sorra a jelzések, öreg és fiatal költőktől egyaránt, mindenki a 15-ei ünnepi versét volt képtelen megírni.

Felmentő sereggént érkezett 14-én éjjel az újabb üzenet, Edithől, egy meghívás másnapra, föl a dombokba, távol az állami ünnepektől. Rögtönzött elhatározással lemondtam az aznapra vállalt 17 fellépésem, és taxit kértem hajnali 5-re, hogy mielőbb szabadulhassak a városból.

Edith puritán villája maga volt a tökéletes harmónia ebben a rohanásban, amiből az utóbbi harminc évben mindenki csak kitörni akart. [...] Reggeli közben a rádió híreit hallgattuk.

- A reggeli órákban a nemzet 400-500 legjobb költőjét kellett kórházba szállítani egy ismeretlen vírus okozta rosszullét miatt. A kultuszminiszter válságstáb összehívását kezdeményezte, amit a kormányfő megerősített.

Löttek a pihenésnek, egész nap a rádiót hallgattuk. Óránként jöttek az újabb jelentések az ország minden részéből. A megbetegedések száma estére elérte a hatszázezret, a nagyobb stadionokat és pályaudvarokat szükségkórházzá kellett sebtében átalakítani jelentős és nagyon gyors külföldi segítséggel. Az ünnepi rendezvények rendetlenségbe torkolltak, a televíziók - állítólag - folyamatosan az írószövetség elnökének pösze magyarázkodását sugározták.

Éjjel 11-kor egy magát meg nem nevező szoftverfejlesztő leplezte le a Nihil Poet Bale Hell III. vírus Béta II-klónjának ördögi tervét, amely bejelentés hatására kitört a forradalom Pesten. Mint kiderült a híradásból, az egész Unióban kizárólag az én mellbimbómba nem ültették be a Parnassus 2.0 chipet a magyar költők közül. Az ország népe felszólította a kormányt a kiadatásomra. Többen tudni vélték, hogy Budán tartanak fogva, és hidrogénautó elé fogatták magukat afféle lovak módjára, úgy indultak kiszabadításomra, ám az Uhrin Benedek térnél végzetes dugóba keveredtek, és öngyilkosok lettek.

Éjjel csak hánykolódtam az ágyban, lázas félálomban időnként lefirkantottam egy-egy verssort az ágyam mellé helyezett boardon. Felrémlettek előttem a múlt kísértetei, pokolbéli gondolatokat csalva elő szuperegómból.

Reggel, ahogy átizzadva felébredtem, tudtam, hogy megírtam életem egyik legjobb versét, a 19 999. szonettet, ami, éreztem jól, benne van a Top 1000-ben. Közben a rádió már közölte is a tragikus adatokat a költők százezreinek haláláról. A forradalmat is leverték a hajnali órákra, a pestis pedig - áldozatok híján - végzett magával (más feltételezések szerint „Béta III-klón” formában hibernálta magát a következő kormányváltásig). Most már csak az én hollétem volt kérdéses. Zavarral teljes hitetlenségemet pusztán a vers, az ágyam mellett vibráló szonett tudta feloldani.

A költemény, amely a mai napig a legkedvesebb számomra, így festett a monitoron:²

”#%&’()*+,-.0/!”L”TzA%o!a
š™ŽššŤš@ńđřČl’ýt
Š@ńđřČl’,-.0/!”L+,-.+. š™
šŤš@ńđš)*-..í1@™Žšš
™ŽššŤš@ńđřČl’ýtŠ@ńđřČl
- .0/!”L”TzA%o!aš™Ž
/!”L+,-.+. š™šŤš@ńđšČl’ý
/!”L+,-.+. š™šŤš@ńđ
š)*-..í1@™Ž%o!a L+,-. í1@
- . š™-Š@ń l’zA.0/!”L
l’z@ńđ š ńđřČl’™ šŤš@ń l’-
š™Ž-+&’(š ń zA.... Ť+
@ńđš,-.+. š™šŤš@ńđšČl’ý
š™ŽššŤš@ńđřČl’ýt
(.....)

A bolond posztmodern története

Élt egyszer egy stramm, macho posztmodern legény. Bátyjai már megnősültek, úgy gondolta hát, hogy ez a divat, ő sem maradhat le. Azt mondta az anyjának:

- Kedves édesanyám, elmegyek - tézis per sor - szerencsét próbálni, hátha akad egy nekem való szűz leányka paradigma, kivel megoszthatnám posztindusztriális életemet és hálózati kártyámat.

Fogta a legény a mobiltelefon-központját, és elindult, hetedhét ország felé. Ment, ment, ment. Egyszer csak, látja ám, hogy a patak partján mos egy gyönyörű hajadon. Első pillantásra belészeretett. Összeszedte magát, és megszólította a lányt:

- Édes lelkem-babám, nézd csak, milyen telefonközpontom van! Aztán mit mosol?

A lány csak elpirult, nem válaszolt. Kirángatta a véres lepedőt a vízből, megkapta a mángorló-fát, aztán, hátra se nézve, szaladt hazáig. No de a legény is utána.

Látja hogy egy igen csinos erdőszéli parasztházikóban laknak. No - gondolta a legény -, parasztok ezek, de itt legalább nincs senki, aki megdugná a bébit, szűz ez még, mint a részeg kefekötő legkisebb lánya.

Bekopogtatott a házba, illedelmesen köszönt a nagybajuszú, mosolygós gazdának, meg a főköötös, pirosposzgás gazdasszonynak.

- Mi járatban erre, fiam? - kérdezte jóindulatúan a gazda.

² P. S. jegyzete: a kézirat valójában nem így festett a szerző monitorján, ám a [...] okozta világméretű tragédia nyomán a szonett és a kézirat többi része menthetetlenül dekódolódott. Jelenleg a PÖP Milletricentenáriumi Imázsközpontjának titkos projektjei küzdenek a szonett és a naplóregény életéért.

- Én bizony, bátyám, feleségül kérem a te leányodat, akit első pillantásra megszerettem, ásó kapa, meg ilyesmi.

- Aztán ő szeret-e téged?

- Megszeret, az tuti. Nézze meg a mobiltelefon-központomat, itt vannak a mágneskártyáim, meg bróker is vagyok, és mosóporügynök, meg lakástakarék-üzletkötő.

Hijnye - gondolta az öregember -, megfogtuk az isten lábát!

Kiáltott a lányának:

- Boglárkám, édes lelkem-gyöngyvirágom, harmatos rózsabimbóm, szaladj már le a pincébe, s hozz föl bort, koccintunk a vendéggel.

Boglárkában, a komoly szemű, nyúlánk, barna hajú, egészséges, gyönyörű lányban megfagyott valami. Kőkemény arcizmokkal, merev combokkal indult le a pincébe. Leült a hordók tövébe. Látja, hogy ott áll egy teknő a falhoz támasztva, a konnektor alatt. Ezt gondolta:

- Ezek eladnak engem ennek a tahónak, az majd megbasz, nekem születik egy idióta gyermek, a gyerek majd lejön a pincébe játszani, meglátja a konnektort, be akarja dugni a pécéjét, föllép a teknőre, a teknő megbillen, a gyerek hátraesik, beveri a fejét a betonba, az agya kiloccsan, a szemébe meg belefűrődik a macsótelefon-központjának az antennája, a gyerek meghal, az a tahó meg megbasz megint, aztán kezdődik minden előlről.

Amire idáig jutott, már zokogott elkeseredésében.

Közben várnak ám a borra nagyon fönt, mérgelődik is a gazda:

- Anyjuk, menj már le a pincébe, nézd meg, hogy mit mivel ennyi ideig az a lány, tán elfolyatta a bort.

Lement a lány anyja, és látja, hogy igencsak rí a Boglárka.

- Édes lelkem, Boglárkám, hát mi lelt téged?

- Hát édesanyám, lejttem a borért, ránéztem arra a teknőre, és az jutott az eszembe, hogy maguk eladnak engem ennek a tahónak, az majd megbasz, nekem születik egy idióta gyermek, a gyerek majd lejön a pincébe játszani, meglátja a konnektort, be akarja dugni a pécéjét, föllép a teknőre, a teknő megbillen, a gyerek hátraesik, beveri a fejét a betonba, az agya kiloccsan, a szemébe meg belefűrődik a mobiltelefon-központjának az antennája, a gyerek meghal, az a tahó meg megbasz megint, aztán kezdődik minden előlről.

Na, lett erre nagy sírás-rívás, anya és lánya egymásra borulva bömböltek.

Fent a gazda meg a vendég már nagyon türelmetlenek voltak, furcsállták, hogy csak nem jön az a bor. Végül a gazda megunt, és maga ment le a pincébe, hogy utánajárjon a dolognak.

Látja ám, hogy a fehérnépek nagyon rínak odalenn.

- Hát mi lelt benneteket, buta nők, hogy így rítok?

Mondja az asszony:

- Hát kedves uram, jövök le a pincébe, látom, hogy rí nagyon a lány. Kértem tőle, hogy mi baja. Erre ő azt mondja, hogy meglátta azt a teknőt a falhoz támasztva, és arra gondolt, hogy eladjuk őtet ennek a tahónak, az majd megbassza, neki születik egy idióta gyereke, a gyerek majd lejön a pincébe játszani, meglátja a konnektort, be akarja dugni a pécéjét, föllép a teknőre, a teknő megbillen, a gyerek hátraesik, beveri a fejét a betonba, az agya kiloccsan, a szemébe meg belefűrődik a mobiltelefon-központjának az antennája, a gyerek meghal, az a

tahó meg megbassza megint, aztán kezdődik minden előlről. Hát ezért sírunk mi olyan nagyon.

De a gazda szíve is majd megszakadt fájdalomában! Most már hárman sírtak, egymásra borulva.

A posztmodern közben már nem tudta mire vélni a háziak különös viselkedését. Végül úgy döntött, hogy lemegy a pincébe megnézni őket.

Látja ám, hogy az egész család bömböl egymásra borulva.

- Hát magukat meg mi lelte? Tán megbolondultak kendtek?

Mondja a gazda könnyezve:

- Nem bolondultunk mi meg fiam, de hallgasd csak meg, mire gondolt a lányom, mikor megpillantotta azt a teknőt: férjhez megy hozzád, majd születik egy gyereketek, a gyerek majd lejön a pincébe játszani, meglátja a konnektort, be akarja dugni a pécéjét, föllép a teknőre, a teknő megbillen, a gyerek hátraesik, beveri a fejét a betonba, az agya kiloccsan, a szemébe meg belefűrődik a mobiltelefon-központjának az antennája, a gyerek meghal, aztán születik megint egy gyereketek, és kezdődik minden előlről.

Hát erre a posztmodern olyan hahotázásba kezdett, hogy még a könnye is potyogott.

- No, én ilyen bolondokat még nem láttam! Most elmegyek, és addig vissza nem jövök, amíg nem találok a világban valahol még három ilyen bolond embert. Ha találok, visszajövök, és elveszem ezt a lányt.

Ezzel otthagytá őket.

Ment, ment, ment. Egyszer csak látja, hogy egy fa alatt ül egy ember, és ír valamit. Megszólította.

- Mit ír ilyen bőszen, komám?

- Én bizony költeményt írok.

- És minek ír maga költeményt?

- Mert költő vagyok.

- Hát miért lett maga költő?

- Hogy szegényen, ismeretlenül, rosszindulatúan, májzsugorban, szifiliszben és tüdőrákban halhassak meg.

Megörült ennek nagyon a posztmodern. Egy bolondot már fogtam, hátha lesz még kettő! - gondolta.

Fogta a bolondot, és ment, ment, ment. Egyszer csak látja, hogy jön szembe egy lány, aki nincs kifestve, és nincs a hónalja meg a bikinivonala kellőképpen szőrtelenítve. Megszólította a lányt.

- Hát mért nem vagy kifestve, és miért nincs kellőképpen szőrtelenítve a hónaljad meg a bikinivonalad?

- Mert én azt a férfit keresem, aki úgy szeret, ahogy az isten megteremtett!

Megörült nagyon a posztmodern. Megvan a második is, hátha lesz még egy! - gondolta.

Vitte a második bolondot, és ment, ment, ment. Egyszer csak látja, hogy egy öregember baltával hasogat egy interaktív, digitális multimédia-televíziókészüléket. Megszólította.

- Hát mit ártott magának ez a csodálatos interaktív, digitális multimédia-televíziókészülék?
- Én bizony a hátralévő életemben meg nem nézek egyetlen rohadék mosóporreklámot sem!

A posztmodern tombolt örömében, hogy megtalálta a harmadik bolondot is. Rohant vissza a bolondokkal a lányos házhoz.

- Gazduram, megtaláltam a három bolondot. Jöttem hát a lányért.

No, lett ott lakodalom, hetedhét-határon állt a bál, ott volt az egész tőzsde is, meg a bolondok. Éjfélkor az ifjú pár elvonult.

A posztmodern megbaszta Boglárkát. Boglárkának született egy idióta gyereke. A gyerek lement a pincébe játszani. Meglátta a konnektort. Be akarta dugni a pécéjét. Föllépett a teknőre. A teknő megbillent. A gyerek hátraesett. Beverte a fejét a betonba. Az agya kiloccsant. A szemébe belefűrődött a mobiltelefon-központjának az antennája. A gyerek meghalt.

Aztán kezdődik minden előről.

Történet a leányról, akinek körtemuzsikája volt

Élt valaha, Mátyás király idejében, egy kefekötő. Volt ennek a kefekötőnek három leánya. A legnagyobb mint a Lúdvérc, olyan, a középső mint a Mirigy, de a legkisebb, az bizony rút volt, mint a kiskacsa.

Egyszer, aratás idején, a vége felé, nagy ünnepséget rendeztek a budai várban: ünnepelték az új kenyeret. Ott volt mindenki, aki számított, az urak, szerte az országból, már akit meghívott a király.

Folyt a bor, patakokban, mondták az urak a köszöntőt számolatlan a király egészségére. Egyszer csak Mátyás urunk, a bölcs és igazságos király megelégedte a részeges karattyolást, az asztalra csapott hatalmasan, és mondott egy nagyon bölcset:

- Nono, ne igyunk előre a medve bőrére!

Hajh, lett ott hirtelen álmélkodás, végigfutott az asztalok között az elismerés moraja, csak úgy csettintgettek meg sóhajtoztak az urak, röpködött az „azannya” meg a „huba”, a végére pedig mindenki fölállt, és tapsolt mint az ágyú, meg sütyögött és füttyentgetett. Aztán leült mindenki, és ivott, mint a szik.

No de fölállt ám ekkor Mátyás király, és olyat mondott, hogy menten abbahagyta mindenki a nyelést.

- Nono, lassan járj, tovább érsz!

Hej, nem látott még a világ olyan éktelen ünneplést, mint ami ott volt! Mint a szökőár, úgy zúdult a baró, a vivát, a tillóhaja! Őrjöngött Magyarhon ekkora bölcsesség hallatán.

Ilyen felzaklatott állapotban ittak tovább a magyarok urai, mélyen, mint a bugaci konda.

Ámde Mátyás urunk hátrarúgta ekkor a széket, fölállt az asztalra, és öblös hangján elkurjantotta magát, hogy:

- Húzdrácigány „kicsiny falum ott születtem én...”!

Hát azt már elmondani sem lehet, hogy mi volt ott. Többen infarktust kaptak, mások gutaütést meg gyomorfekélyt, olyan nagy volt a fanatizmus. Az akasztói ispán még a nyelvét is lenyelte, akkora éljent kiáltott.

Másnap reggel Mátyás király álruhát öltött, és elment megnézni a kefekötő három lányát. Szegény deáknak öltözve járta az országot. Nagy nehezen megtalálta a kefekötő putriját.

A kefekötő a kemencepadkán ücsörgött, és kefét kötött, amikor betekintett a legény (Mátyás).

- Adjonisten gazduram, akad-e itt szállás meg egy falat a szegény deáknak?

- Bújj be fiam, de csak akkor, ha erősek az idegeid - mondta a derék kefekötő.

- Aztán mitől féljek én itt, jóember? - kérdezte mosolyogva Mátyás.

- Hát, ha meglátod az én legidősebb lányomat, aki olyan, mint a Lúdvérc, szörnyet ne halj nekem.

- Attól ne féljen, bátyám - mondta Mátyás és bebújt.

A kefekötő leültette Mátyást, majd odament a kemencéhez, és bekiáltott az ajtaján:

- Bújj ki lányom, Örzse!

Előbújt a leány. No, hát Mátyás deák (aki a király volt), oly nagy mértékben beijedt a lány ábrázatától, hogy kis híján elvesztette a méltóságát.

Node, nagy király volt, lassan megnyugodott háborgó gyomra is. Ábrázata is mosolyra húzódott:

- Na, te derék kefekötő, láthatod, nem haltam szörnyet.

- De ha meglátod az én középső lányomat, aki olyan, mint a Mirigy!

- Nem félek én, ha maga a sárkánykirály bújik is a kemencédben!

A kefekötő csak sunyin vihogott, majd bekiáltott a kemencébe:

- Bújj ki lányom, Bözse!

Előbújt a leány. Hej, hát Mátyás deák (aki igazából király volt) bizony összehányta a kalibát, olyan nagyon rosszul lett a lány ábrázatától. Lassan lenyugodott háborgó gyomra, a jeges verítéket is letörölte homlokáról.

Elgyengülten hörögte:

- No, te gané kefekötő ember, most már aztán nem tudsz nekem mutatni semmit, ami elborzasztana.

- Nem-e? - kuncogott a szegény ember. - Bizony, én olyat tudnék neked mutatni, amitől még maga Mátyás király is szörnyethalna. De bizony azt más emberfiának meg nem mutatom.

- Nem-e? - mondta haragosan Mátyás deák (király).

Szó szót követett, öltre ment egymással a két ember. Végül a kefekötő úgy vágta ki Mátyás deákot (aki nem más volt, mint a király) a viskóból, mint halottat a penész.

Ment haza dülva-fülva Mátyás a palotába. Másnap futárt küldött egy regiment katonával a kefekötőhöz, hogy azon nyomban vigyen a király színe elé valami olyan borzasztót, amit más emberfia még nem látott, mert ha nem, hát karóba húzatja, utána kerékbe töreti, a végén meg kedvenc hollójával vájgatja ki a máját.

Megörült ennek a kefekötő, és a regiment katonával átrakták a kemencét egy szekérre, majd meg is indultak Budának.

Fent a várban (a mai OSZK előtt) lepakolták a kemencét, egy vörös szőnyeget terítettek elé, és várták a királyt. Mátyás király (aki a deák volt nemrég) méltóságteljesen vonult le udvaroncai társaságában a lépcsőkön. Odaintette a kefekötőt.

- Kefekötő, úgy hallottam, van egy borzalmat, amit élő ember meg nem látott még soha. Ha kedves az életed, mutasd be itt, udvarunk előtt.

A kefekötő látja ám, hogy a király nem más, mint az a deák, akit úgy szájon vágott a minap. Megörült nagyon ennek, mert nagyon szegény volt ám a nép, éhezett, nyomorgott, szorongott, maga is ötven esztendeje kötötte a kefét, aztán húst még nem evett, ez a király meg olyan könyveket csináltatott magának, amelyek árából több falu népe élete végéig húst zabálhatott volna.

Odament a kemencéhez, aztán bekiáltott:

- Bújj ki lányom, Mercédesz!

Előbújt a leány. Hajh, hát bizony ott a palotában még a disznóparaj is kiszáradt, nemhogy az emberek, olyan nagyon undorító volt az a lány.

Mátyás azonban résen volt, és lehunyta a szemét a döntő pillanatban, hadd hallja udvaroncai morajából, hogy tényleg olyan szörnyű-e az a Mercédesz, aztán ha ők túlélnek, megnézi maga is.

Mikor hallotta, hogy mindenki meghal, az előre odakészített olajoskannából megöntözte Mercédeszt, majd meggyújtotta.

Mikor elégett, odarendelte a testőrséget, és bőségesen megjutalmazta a kefekötő embert.

Ilyen igazságos volt a mi Mátyás királyunk.

Fuss el véle.

„Kiskőrösi Brian”: [Három töredék]

[Ursus, te Pater]

Erdő mélyén téged imádlak
Oh, hatalmas Ursus
Város mélyén téged imádlak
Oh, hatalmas Ursus
[...]

[III. Coronat, Napunk]

[...]
Bocskai elrabolt, véres koronája
Nagymester csillagos, véres koronája
Szellemtestünk fénylő, véres koronája
Cigány kovács izzó, véres koronája
Censura Non Coronat [...]

[28 peccatum]

Fekete szárny - 28 peccatum

Fekete fej - 28 peccatum

Fekete betű - 28 peccatum

Fekete titok - 28 peccatum

[...]

(Vége a Harmadik Könyvnek.)